Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►B REGULAMENTUL (UE) 2016/399 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 9 martie 2016

cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen)

(text codificat)

(JO L 77, 23.3.2016, p. 1)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Regulamentul (UE) 2016/1624 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 septembrie 2016	L 251	1	16.9.2016
►M2	Regulamentul (UE) 2017/458 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2017	L 74	1	18.3.2017
►M3	Regulamentul (UE) 2017/2225 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 noiembrie 2017	L 327	1	9.12.2017
►M4	astfel cum a fost modificat prin Decizia de punere în aplicare (UE) 2025/1544 a Comisiei din 30 iulie 2025	L 1544	1	31.7.2025
►M5	Regulamentul (UE) 2019/817 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019	L 135	27	22.5.2019
►M6	Regulamentul (UE) 2021/1134 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 iulie 2021	L 248	11	13.7.2021
►M7	Regulamentul (UE) 2024/1717 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iunie 2024	L 1717	1	20.6.2024

rectificat prin:

►C1	Rectificare, JO L 312, 7.12.2018, p. 107 (2017/2225)			

▼B

REGULAMENTUL (UE) 2016/399 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 9 martie 2016

cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen)

(text codificat)

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect și principii

Prezentul regulament prevede absența controlului asupra persoanelor la trecerea frontierelor interne dintre statele membre ale Uniunii.

Prezentul regulament stabilește normele aplicabile controlului asupra persoanelor la trecerea frontierelor externe ale statelor membre ale Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „frontiere interne” înseamnă:

   (a) frontierele terestre comune, inclusiv frontierele fluviale și pe lacuri ale statelor membre;

   (b) aeroporturile statelor membre destinate zborurilor interne;

   (c) porturile maritime, fluviale și cele aflate pe lacuri ale statelor membre pentru legăturile interne regulate cu feribotul;

2. „frontiere externe” înseamnă frontierele terestre ale statelor membre, inclusiv frontierele fluviale și pe lacuri, frontierele maritime, precum și aeroporturile, porturile fluviale, porturile maritime și porturile aflate pe lacuri, cu condiția să nu fie frontiere interne;

3. „zbor intern” înseamnă orice zbor având plecarea exclusivă de pe teritoriile statelor membre sau destinația exclusivă pe teritoriile statelor membre și fără să aterizeze pe teritoriul unei țări terțe;

4. „legături interne regulate cu feribotul” înseamnă orice legătură cu feribotul între aceleași două sau mai multe porturi situate pe teritoriul statelor membre, fără escală în porturi situate în afara teritoriului statelor membre, și care constă în transportul de persoane și vehicule conform unui orar publicat;

5. „persoane care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii” înseamnă:

▼B

(a) cetăţenii Uniunii în înţelesul articolului 20 alineatul (1) din TFUE, precum și resortisanţii ţărilor terţe care sunt membri ai familiei unui cetăţean al Uniunii, care își exercită dreptul la liberă circulaţie, cărora li se aplică Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]);

(b) resortisanţii ţărilor terţe și membrii familiilor acestora, indiferent de cetăţenie, care, în temeiul acordurilor încheiate între Uniune și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și respectivele ţări terţe, pe de altă parte, beneficiază de drepturi în materie de liberă circulaţie echivalente cu cele ale cetăţenilor Uniunii;

6. „resortisant al unei ţări terţe” înseamnă orice persoană care nu este cetăţean al Uniunii în înţelesul articolului 20 alineatul (1) din TFUE și care nu face obiectul punctului 5 din prezentului articol;

7. „persoană care face obiectul unei alerte emise în scopul de a i se refuza intrarea” înseamnă orice resortisant al unei ţări terţe care face obiectul unei alerte în Sistemul de Informaţii Schengen în conformitate cu articolele 24 și 26 din Regulamentul (CE) nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]);

8. „punct de trecere a frontierei” înseamnă orice punct de trecere autorizat de autorităţile competente pentru trecerea frontierelor externe;

9. „punct comun de trecere a frontierei” înseamnă orice punct de trecere a frontierei, situat fie pe teritoriul unui stat membru, fie pe teritoriul unei ţări terţe, în care poliţiștii de frontieră ai statului membru și poliţiștii de frontieră ai ţării terţe efectuează unul după celălalt verificări la intrare și la ieșire în conformitate cu dreptul lor intern și în temeiul unui acord bilateral;

10. „control la frontiere” înseamnă activităţile efectuate la frontiere, în conformitate cu prezentul regulament și în sensul acestuia, ca răspuns exclusiv la intenţia de a trece o frontieră sau la trecerea unei frontiere, indiferent de orice alte considerente, constând în verificări la frontiere și în supravegherea frontierelor;

11. „verificări la frontiere” înseamnă verificările efectuate la punctele de trecere a frontierei pentru a se asigura că persoanele, inclusiv mijloacele de transport ale acestora și obiectele aflate în posesia lor, pot fi autorizate să intre pe teritoriul statelor membre sau să îl părăsească;

▼M7

12. „supravegherea frontierelor” înseamnă supravegherea frontierelor dintre punctele de trecere a frontierei și supravegherea punctelor de trecere a frontierei în afara programului de funcţionare stabilit, inclusiv măsuri preventive, pentru a preveni sau a detecta trecerile neautorizate ale frontierei sau sustragerea de la verificările la frontiere, pentru a contribui la o mai bună conștientizare a situaţiei, pentru a combate criminalitatea transfrontalieră și pentru a lua măsuri împotriva persoanelor care au trecut frontiera ilegal;

([1]) Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulaţie și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetăţenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, 30.4.2004, p. 77).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind instituirea, funcţionarea și utilizarea Sistemului de informaţii Schengen din a doua generaţie (SIS II) (JO L 381, 28.12.2006, p. 4).

▼B

13. „verificarea în linia a doua” înseamnă o verificare suplimentară care poate fi efectuată într-un loc special, separat de locul în care sunt verificate toate persoanele (prima linie);

14. „poliţist de frontieră” înseamnă orice agent public desemnat, în conformitate cu dreptul intern, la un punct de trecere a frontierei sau de-a lungul frontierei sau în imediata vecinătate a frontierei respective, și care exercită, în conformitate cu prezentul regulament și cu dreptul intern, sarcini de control la frontiere;

15. „operator de transport” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care asigură, cu titlu profesional, transportul de persoane;

16. „permis de ședere” înseamnă:

(a) orice permis de ședere eliberat de statele membre în conformitate cu modelul uniform stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului ([1]) și permisele de ședere eliberate în conformitate cu Directiva 2004/38/CE;

(b) toate celelalte documente eliberate de un stat membru resortisanţilor ţărilor terţe, care le autorizează șederea pe teritoriul său și care au făcut obiectul unei notificări și al publicării ulterioare în conformitate cu articolul 39, cu excepţia:

(i) permiselor temporare eliberate în cursul examinării primei cereri de eliberare a unui permis de ședere astfel cum se menţionează la litera (a) sau a unei cereri de azil; și

(ii) vizelor eliberate de statele membre în formatul uniform stabilit de Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului ([2]);

17. „navă de croazieră” înseamnă o navă care urmează un itinerar dat, potrivit unui program prestabilit, care include un program de activităţi turistice în diverse porturi și care, în mod normal, nu îmbarcă și nu debarcă pasageri în cursul călătoriei;

18. „navigaţie de agrement” înseamnă utilizarea navelor de agrement în scopuri sportive sau turistice;

19. „pescuit de coastă” înseamnă activităţile de pescuit efectuate cu ajutorul navelor care intră zilnic sau în termen de 36 ore într-un port situat pe teritoriul unui stat membru fără să facă escală într-un port situat într-o ţară terţă;

20. „lucrător offshore” înseamnă o persoană care lucrează pe o instalaţie offshore aflată în apele teritoriale sau într-o zonă maritimă de exploatare economică exclusivă a statelor membre, astfel cum sunt definite în dreptul maritim internaţional, și care revine regulat, pe cale maritimă sau aeriană, pe teritoriul statelor membre;

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanţii ţărilor terţe (JO L 157, 15.6.2002, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului din 29 mai 1995 de instituire a unui model uniform de viză (JO L 164, 14.7.1995, p. 1).

▼B

21. „amenințare pentru sănătatea publică” înseamnă orice boală cu potențial epidemic, astfel cum este definită de Regulamentul Sanitar Internațional al Organizației Mondiale a Sănătății, și alte boli infecțioase sau parazitare contagioase, cu condiția să facă obiectul dispozițiilor de protecție cu privire la resortisanții statelor membre;

▼M3

22. „sistemul de intrare/ieșire (EES)” înseamnă sistemul instituit prin Regulamentul (UE) 2017/2226 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]);

23. „sistem de *self-service*” înseamnă un sistem automatizat care efectuează toate sau o parte din verificările la frontiere aplicabile unei persoane și care poate fi utilizat pentru preînregistrarea datelor în EES;

24. „poartă electronică” înseamnă o infrastructură operată prin mijloace electronice prin care o frontieră externă sau o frontieră internă la care nu au fost încă eliminate controalele este trecută efectiv;

25. „sistem automatizat de control la frontiere” înseamnă un sistem care permite trecerea automatizată a frontierei și care este compus dintr-un sistem de *self-service* și dintr-o poartă electronică;

26. „confirmarea autenticității și a integrității datelor stocate pe cip” înseamnă procesul prin care se verifică, prin utilizarea certificatelor, dacă datele stocate pe suportul electronic de stocare (cip) provin de la autoritatea emitentă și dacă acestea nu au fost modificate;

▼M7

27. „urgență de sănătate publică de amploare” înseamnă o urgență de sănătate publică, care este recunoscută la nivelul Uniunii de către Comisie, având în vedere informațiile transmise de autoritățile naționale competente, în situațiile în care o amenințare sanitară gravă transfrontalieră ar putea avea repercusiuni majore asupra exercitării dreptului la liberă circulație;

28. „călătorie esențială” înseamnă o călătorie a unei persoane exceptate de la restricțiile de intrare în temeiul articolului 21 alineatul (4) sau (5), legată de o funcție esențială sau de o nevoie esențială, luând în considerare orice obligații internaționale aplicabile ale Uniunii și ale statelor membre;

29. „călătorie neesențială” înseamnă o călătorie care nu constituie o călătorie esențială;

30. „noduri de transport” înseamnă aeroporturi, porturi maritime sau fluviale, gări feroviare sau rutiere și terminale de marfă.

([1]) Regulamentul (UE) 2017/2226 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 noiembrie 2017 de instituire a Sistemului de intrare/ieșire (EES) pentru înregistrarea datelor de intrare și de ieșire și a datelor referitoare la refuzul intrării ale resortisanților țărilor terțe care trec frontierele externe ale statelor membre, de stabilire a condițiilor de acces la EES în scopul aplicării legii și de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentelor (CE) nr. 767/2008 și (UE) nr. 1077/2011 (JO L 327, 9.12.2017, p. 20).

▼B

Articolul 3

Domeniul de aplicare

Prezentul regulament se aplică oricărei persoane care trece frontiera internă sau externă a unui stat membru, fără a aduce atingere:

(a) drepturilor persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulaţie în temeiul dreptului Uniunii;

(b) drepturilor refugiaţilor și ale persoanelor care solicită o protecţie internaţională, în special în ceea ce privește principiul nereturnării.

Articolul 4

Drepturi fundamentale

În aplicarea prezentului regulament, statele membre respectă pe deplin dreptul relevant al Uniunii, inclusiv Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), dreptul internaţional relevant, inclusiv Convenţia privind statutul refugiaţilor încheiată la Geneva la 28 iulie 1951 (denumită în continuare „Convenţia de la Geneva”), obligaţiile legate de accesul la protecţie internaţională, în special principiul nereturnării și drepturile fundamentale. În conformitate cu principiile generale ale dreptului Uniunii, deciziile în temeiul prezentului regulament se adoptă în mod individual.

TITLUL II

FRONTIERE EXTERNE

CAPITOLUL I

Trecerea frontierelor externe și condiţiile de intrare

Articolul 5

Trecerea frontierelor externe

(1) Frontierele externe nu pot fi trecute decât pe la punctele de trecere a frontierei și în timpul programului de funcţionare stabilit. Programul de funcţionare este indicat clar la punctele de trecere a frontierei care nu sunt deschise 24 ore pe zi.

Statele membre comunică Comisiei lista punctelor lor de trecere a frontierei, în conformitate cu articolul 39.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), pot fi permise excepţii de la obligaţia de trecere a frontierelor externe numai prin punctele de trecere a frontierei și în timpul programului de funcţionare stabilit:

(a) pentru persoane sau grupuri de persoane, în cazul unei solicitări cu caracter special privind trecerea ocazională a frontierelor externe în afara punctelor de trecere a frontierei sau în afara programului de funcţionare stabilit, cu condiţia să fie în posesia permiselor cerute de dreptul intern și ca acest lucru să nu fie contrar intereselor statelor membre în materie de ordine publică și de securitate internă. Statele membre pot prevedea dispoziţii specifice în acordurile bilaterale. Excepţiile generale prevăzute în dreptul intern și în acordurile bilaterale sunt notificate Comisiei în temeiul articolului 39;

▼B

(b) pentru persoane sau grupuri de persoane, în cazul unei urgențe neprevăzute;

(c) în conformitate cu normele specifice prevăzute la articolele 19 și 20 în coroborare cu anexele VI și VII.

(3) Fără a aduce atingere excepţiilor prevăzute la alineatul (2) sau obligaţiilor lor în materie de protecţie internaţională, statele membre instituie sancţiuni în conformitate cu dreptul lor intern în caz de trecere neautorizată a frontierelor externe prin alte locuri decât pe la punctele de trecere a frontierei sau în afara programului de funcţionare stabilit. Respectivele sancţiuni sunt eficace, proporţionale și cu efect de descurajare.

▼M7

Statele membre pot lua măsurile necesare pentru a menţine securitatea și ordinea publică în cazul în care un număr mare de migranţi încearcă să treacă frontierele lor externe în mod neautorizat, în masă și utilizând forţa.

(4) În special într-o situaţie de instrumentalizare a migranţilor, astfel cum este menţionată la articolul 1 alineatul (4) litera (b) prima teză din Regulamentul (UE) 2024/1359 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), statele membre pot închide temporar sau pot limita programul de funcţionare al anumitor puncte de trecere a frontierei notificate în temeiul alineatului (1) al doilea paragraf de la prezentul articol, dacă circumstanţele impun acest lucru.

Orice măsuri adoptate în temeiul primului paragraf de la prezentul alineat și al alineatului (3) al doilea paragraf de la prezentul articol trebuie să fie puse în aplicare într-un mod proporţional, care să ţină seama pe deplin de drepturile:

(a) persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulaţie în temeiul dreptului Uniunii;

(b) resortisanţilor ţărilor terţe care sunt rezidenţi pe termen lung în temeiul Directivei 2003/109/CE a Consiliului ([2]), ale persoanelor care au drept de ședere în temeiul altor instrumente ale dreptului Uniunii sau de drept intern ori care deţin vize naţionale de lungă ședere, precum și ale membrilor de familie ai acestora; și

(c) resortisanţilor ţărilor terţe care urmăresc să obţină protecţie internaţională.

([1]) Regulamentul (UE) 2024/1359 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind abordarea situaţiilor de criză și de forţă majoră în domeniul migraţiei și azilului și de modificare a Regulamentului (UE) 2021/1147 (JO L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

([2]) Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanţilor ţărilor terţe care sunt rezidenţi pe termen lung (JO L 16, 23.1.2004, p. 44).

▼B

Articolul 6

Condiţii de intrare pentru resortisanţii ţărilor terţe

(1) Pentru șederile preconizate pe teritoriul statelor membre pentru o perioadă de maximum 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, ceea ce implică luarea în considerare a ultimei perioade de 180 de zile precedente fiecărei zile de ședere, condiţiile de intrare pentru resortisanţii ţărilor terţe sunt următoarele:

(a) să fie în posesia unui document de călătorie valabil care să permită titularului să treacă frontiera și care să îndeplinească următoarele criterii:

(i) să fie valabil pentru o perioadă de cel puţin trei luni de la data preconizată a plecării de pe teritoriul statelor membre. În caz justificat de urgenţă, această obligaţie poate fi înlăturată;

(ii) să fi fost eliberat în ultimii 10 ani;

(b) să fie în posesia unei vize valabile, în cazul în care aceasta este cerută în temeiul Regulamentului (CE) nr. 539/2001 al Consiliului ([1]), cu excepţia cazului când respectivii resortisanţi sunt titulari ai unui permis de ședere valabil sau ai unei vize de lungă ședere valabile;

(c) să justifice scopul și condiţiile șederii planificate și să dispună de mijloace de subzistenţă suficiente, atât pentru durata șederii planificate, cât și pentru întoarcerea în ţara de origine sau pentru tranzitul către o ţară terţă în care admisia este garantată, sau să fie în măsură să dobândească legal respectivele mijloace;

(d) să nu fie o persoană care face obiectul unei alerte emise în SIS în scopul de a i se refuza intrarea;

(e) să nu fie considerat o ameninţare pentru ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relaţiile internaţionale ale unuia dintre statele membre și, în special, să nu facă obiectul unei alerte emise în scopul de a i se refuza intrarea în bazele de date ale statelor membre pentru motivele enumerate anterior;

▼M3

(f) să furnizeze date biometrice, în cazul în care acest lucru le este solicitat pentru:

(i) crearea dosarului individual în EES în conformitate cu articolele 16 și 17 din Regulamentul (UE) 2017/2226;

(ii) efectuarea de verificări la frontiere în conformitate cu articolul 8 alineatul (3) litera (a) punctul (i) și litera (g) punctul (i) din prezentul regulament, cu articolul 23 alineatele (2) și (4) din Regulamentul (UE) 2017/2226 și, acolo unde este cazul, cu articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

([1]) Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei ţărilor terţe ai căror resortisanţi trebuie să deţină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei ţărilor terţe ai căror resortisanţi sunt exoneraţi de această obligaţie (JO L 81, 21.3.2001, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informaţii privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere (Regulamentul VIS) (JO L 218, 13.8.2008, p. 60).

▼M3

(1a) Perioada de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile la care se face referire la alineatul (1) din prezentul articol se calculează ca o perioadă unică pentru statele membre care operează EES în temeiul Regulamentului (UE) 2017/2226. Această perioadă se calculează separat pentru fiecare dintre statele membre care nu operează EES.

▼B

(2) În sensul aplicării alineatului (1), data intrării se consideră ca fiind prima zi de ședere pe teritoriul statelor membre, iar data ieșirii se consideră ca fiind ultima zi de ședere pe teritoriul statelor membre. Perioadele de ședere autorizate în temeiul unui permis de ședere sau a unei vize naţionale de lungă ședere nu sunt luate în considerare la calcularea perioadei de ședere pe teritoriul statelor membre.

(3) O listă neexhaustivă a documentelor justificative pe care poliţistul de frontieră le poate solicita resortisantului unei ţări terţe în vederea verificării îndeplinirii condiţiilor menţionate la alineatul (1) litera (c) figurează în anexa I.

(4) Evaluarea mijloacelor de subzistenţă se face în funcţie de durata și de scopul șederii și în raport cu nivelul mediu al preţurilor în materie de cazare și masă din statul membru sau din statele membre în cauză, pentru o cazare la preţ moderat, înmulţite cu numărul de zile de ședere.

Valorile de referinţă stabilite de către statele membre sunt notificate Comisiei în conformitate cu articolul 39.

Evaluarea mijloacelor suficiente de subzistenţă se poate baza pe posesia de numerar, cecuri de călătorie și cărţi de credit aflate în posesia resortisantului ţării terţe. Declaraţiile de sponsorizare, atunci când sunt prevăzute de dreptul intern, și scrisorile de sponsorizare definite de dreptul intern în cazul resortisanţilor ţărilor terţe cazaţi la o gazdă pot constitui, de asemenea, o dovadă a mijloacelor suficiente de subzistenţă.

(5) Prin derogare de la alineatul (1):

(a) resortisanţii ţărilor terţe care nu îndeplinesc toate condiţiile menţionate la alineatul (1), dar care sunt titulari ai unui permis de ședere sau ai unei vize de lungă ședere, sunt autorizaţi să intre în scopul tranzitului pe teritoriul altor state membre pentru a putea ajunge pe teritoriul statului membru care le-a eliberat permisul de ședere sau viza de lungă ședere, cu excepţia cazului în care respectivii resortisanţi se află pe lista naţională de alerte a statului membru ale cărui frontiere externe doresc să le traverseze și alerta respectivă este însoţită de instrucţiuni cu privire la refuzul intrării sau tranzitului;

(b) resortisanţii ţărilor terţe care îndeplinesc condiţiile menţionate la alineatul (1), cu excepţia celor menţionate la litera (b), și care se prezintă la frontieră pot fi autorizaţi să intre pe teritoriul statelor membre dacă la frontieră este eliberată o viză în conformitate cu articolele 35 și 36 din Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

([1]) Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO L 243, 15.9.2009, p. 1).

▼B

Statele membre întocmesc o statistică privind vizele eliberate la frontieră în conformitate cu articolul 46 din Regulamentul (CE) nr. 810/2009 și cu anexa XII la acesta.

În cazul în care nu este posibilă aplicarea vizei pe document, viza se aplică în mod excepțional pe un formular separat care se inserează în document. În acest caz, se folosește modelul uniform de formular pentru aplicarea vizei prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 333/2002 al Consiliului ([1]);

(c) resortisanții țărilor terțe care nu îndeplinesc una sau mai multe dintre condițiile menționate la alineatul (1) pot fi autorizați de un stat membru să intre pe teritoriul său din motive umanitare, de interes național sau în temeiul unor obligații internaționale. În cazul în care resortisantul țării terțe face obiectul unei alerte, astfel cum se menționează la alineatul (1) litera (d), statul membru care autorizează intrarea acestuia pe teritoriul său informează celelalte state membre în acest sens.

▼M3

Articolul 6a

Resortisanții țărilor terțe pentru care datele trebuie să fie introduse în EES

(1) La intrare și la ieșire, datele privind următoarele categorii de persoane se introduc în EES în conformitate cu articolele 16, 17, 19 și 20 din Regulamentul (UE) 2017/2226:

(a) resortisanții țărilor terțe admiși pentru o ședere pe termen scurt în temeiul articolului 6 alineatul (1) din prezentul regulament;

(b) resortisanții țărilor terțe care sunt membri ai familiei unui cetățean al Uniunii, cărora li se aplică Directiva 2004/38/CE și care nu dețin un permis de ședere în temeiul directivei menționate;

(c) resortisanții țărilor terțe care:

(i) sunt membri ai familiei unui resortisant al unei țări terțe care beneficiază de dreptul la liberă circulație echivalent cu cel al cetățenilor Uniunii în temeiul unui acord încheiat între Uniune și statele sale membre, pe de o parte, și țara terță respectivă, pe de altă parte; și

(ii) nu dețin un permis de ședere în temeiul Directivei 2004/38/CE sau un permis de ședere în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1030/2002.

(2) Datele privind resortisanții țărilor terțe a căror intrare pentru o ședere pe termen scurt a fost refuzată în conformitate cu articolul 14 din prezentul regulament se introduc în EES în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (UE) 2017/2226.

(3) Datele privind următoarele categorii de persoane nu se introduc în EES:

(a) resortisanții țărilor terțe care sunt membri ai familiei unui cetățean al Uniunii, cărora li se aplică Directiva 2004/38/CE și care dețin un permis de ședere în temeiul respectivei directive, indiferent dacă ei îl însoțesc sau i se alătură respectivului cetățean al Uniunii;

([1]) Regulamentul (CE) nr. 333/2002 al Consiliului din 18 februarie 2002 de stabilire a unui model uniform de formular pentru aplicarea unei vize eliberate de statele membre titularilor unui document de călătorie nerecunoscut de statul membru care emite formularul respectiv (JO L 53, 23.2.2002, p. 4).

▼M3

(b) resortisanţii ţărilor terţe care sunt membri ai familiei unui resortisant al unei ţări terţe, indiferent dacă ei îl însoţesc sau i se alătură respectivului resortisant al unei ţări terţe, atunci când:

(i) respectivul resortisant al unei ţări terţe beneficiază de dreptul la liberă circulaţie echivalent cu cel al cetăţenilor Uniunii în temeiul unui acord încheiat între Uniune și statele sale membre, pe de o parte, și o țară terță, pe de altă parte, și

(ii) respectivii resortisanţi ai ţărilor terţe nu deţin un permis de ședere în temeiul Directivei 2004/38/CE sau un permis de ședere în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1030/2002;

(c) titularii de permise de ședere menţionate la articolul 2 punctul 16, altele decât cele la care se face referire la literele (a) și (b) din prezentul alineat;

(d) titularii vizelor de lungă ședere;

(e) resortisanţii ţărilor terţe care își exercită dreptul la mobilitate în conformitate cu Directiva 2014/66/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) sau cu Directiva (UE) 2016/801 a Parlamentului European și a Consiliului ([2]);

(f) resortisanţii din Andorra, Monaco și San Marino și ►C1 titularii unui pașaport eliberat de Statul Cetăţii Vaticanului sau de Sfântul Scaun; ◄

(g) persoanele sau categoriile de persoane exonerate de verificări la frontiere sau care beneficiază de norme specifice privind verificările la frontiere și anume:

(i) șefii de stat, șefii de guvern și membrii guvernelor naţionale însoţiţi de soţii (soţiile) lor, precum și membrii delegaţiilor oficiale ale acestora, și suveranii și alţi membri de rang înalt ai unei familii regale, în conformitate cu anexa VII punctul 1;

(ii) piloţii de aeronave și alţi membri ai echipajului, în conformitate cu anexa VII punctul 2;

(iii) marinarii, în conformitate cu anexa VII punctul 3 și marinarii prezenţi pe teritoriul unui stat membru doar pe perioada escalei navei și în zona portului de escală;

(iv) lucrătorii transfrontalieri, în conformitate cu anexa VII punctul 5;

(v) serviciile de salvare, poliţie, pompieri care acţionează într-o situaţie de urgenţă, precum și poliţiștii de frontieră, în conformitate cu anexa VII punctul 7;

([1]) Directiva 2014/66/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind condiţiile de intrare și de ședere a resortisanţilor ţărilor terţe în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii (JO L 157, 27.5.2014, p. 1).

([2]) Directiva (UE) 2016/801 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind condiţiile de intrare și de ședere a resortisanţilor ţărilor terţe pentru cercetare, studii, formare profesională, servicii de voluntariat, programe de schimb de elevi sau proiecte educaţionale și muncă au pair (JO L 132, 21.5.2016, p. 21).

▼M3

(vi) lucrătorii *offshore*, în conformitate cu anexa VII punctul 8;

(vii) membrii echipajului și pasagerii navelor de croazieră, în conformitate cu anexa VI punctele 3.2.1, 3.2.2 și 3.2.3;

(viii) persoanele aflate la bordul navelor de agrement care nu sunt supuse verificărilor la frontiere, în conformitate cu anexa VI punctele 3.2.4, 3.2.5 și 3.2.6;

(h) persoanele care beneficiază de o derogare de la obligația de a trece frontierele externe exclusiv pe la punctele de trecere a frontierei și în timpul programului de funcționare stabilit, în conformitate cu articolul 5 alineatul (2);

(i) persoanele care prezintă un permis valabil de mic trafic de frontieră atunci când trec frontiera, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]);

(j) membrii echipajului trenurilor de pasageri și de mărfuri de pe rutele internaționale;

(k) persoanele care prezintă, în vederea trecerii frontierei:

(i) un document de facilitare a tranzitului feroviar valabil, eliberat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 693/2003 al Consiliului ([2]); sau

(ii) un document de facilitare a tranzitului valabil, eliberat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 693/2003, cu condiția ca tranzitul să fie efectuat cu trenul și ca persoanele în cauză să nu debarce pe teritoriul unui stat membru.

▼B

CAPITOLUL II

Controlul la frontierele externe și refuzarea intrării

Articolul 7

Efectuarea verificărilor la frontiere

(1) În exercitarea îndatoririlor lor, polițiștii de frontieră respectă în totalitate demnitatea umană, în special în cazurile în care sunt implicate persoane vulnerabile.

Toate măsurile luate în exercitarea funcțiilor lor sunt proporționale cu obiectivele urmărite.

(2) În cursul efectuării verificărilor la frontiere, polițiștii de frontieră nu fac nicio discriminare pe criterii de sex, rasă sau origine etnică, religie sau convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 de stabilire a normelor referitoare la micul trafic de frontieră la frontierele terestre externe ale statelor membre și de modificare a dispozițiilor Convenției Schengen (JO L 405, 30.12.2006, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 693/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003 de stabilire a unui document de facilitare a tranzitului (FTD), a unui document de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD) și de modificare a Instrucțiunilor consulare comune și a Manualului comun (JO L 99, 17.4.2003, p. 8).

▼B

Articolul 8

Verificările la frontiere efectuate asupra persoanelor

(1) Circulația transfrontalieră la frontierele externe face obiectul unor verificări din partea polițiștilor de frontieră. Verificările se efectuează în conformitate cu prezentul capitol.

Verificările pot avea ca obiect și mijloacele de transport și obiectele aflate în posesia persoanelor care trec frontiera. În cazul în care se efectuează percheziții, se aplică dreptul statului membru în cauză.

▼M2

(2) La intrare și la ieșire, persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii sunt supuse următoarelor verificări:

(a) verificarea identității și a cetățeniei persoanei și a autenticității și a valabilității documentului de călătorie folosit pentru trecerea frontierei, inclusiv prin consultarea bazelor de date relevante, în special:

1. SIS;

2. baza de date a Interpolului privind documentele de călătorie furate și pierdute (SLTD);

3. bazele de date naționale care conțin informații privind documentele de călătorie furate, deținute fără drept, pierdute și anulate.

▼M3

În cazul în care documentul de călătorie conține un suport electronic de stocare (cip), autenticitatea și integritatea datelor stocate pe cip sunt confirmate cu ajutorul unui lanț complet de certificate valabile, cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil din punct de vedere tehnic sau, în cazul unui document de călătorie eliberat de o țară terță, imposibil din cauză că nu sunt disponibile certificate valabile;

▼M2

(b) verificarea faptului că o persoană care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii nu este considerată a fi o amenințare pentru ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale oricăruia dintre statele membre, inclusiv prin consultarea SIS și a altor baze de date relevante ale Uniunii. Acest lucru nu aduce atingere consultării bazelor de date naționale și ale Interpolului.

În cazul în care există îndoieli cu privire la autenticitatea documentului de călătorie sau la identitatea titularului său, se verifică cel puțin unul dintre elementele biometrice de identificare integrate în pașapoartele și în documentele de călătorie emise în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2252/2004. În măsura în care este posibil, această verificare se efectuează și în ceea ce privește documentele de călătorie care nu intră sub incidența regulamentului respectiv.

▼M3

Pentru persoanele a căror intrare face obiectul unei înregistrări în EES în temeiul articolului 6a din prezentul regulament, se efectuează o verificare a identității acestora în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2017/2226 și, dacă este cazul, o identificare în conformitate cu articolul 23 alineatul (4) din respectivul regulament.

▼M2

(2a) În cazul în care verificările prin consultarea bazelor de date menţionate la alineatul (2) literele (a) și (b) ar avea un impact disproporţionat asupra fluidităţii traficului, un stat membru poate decide să efectueze aceste verificări în mod punctual la anumite puncte de trecere a frontierei, ca urmare a unei evaluări a riscurilor legate de ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relaţiile internaţionale ale oricăruia dintre statele membre.

Domeniul de aplicare și durata reducerii temporare la verificările punctuale prin consultarea bazelor de date nu depășesc ceea ce este strict necesar și sunt definite în conformitate cu o evaluare a riscurilor efectuată de statul membru în cauză. Evaluarea riscurilor expune motivele reducerii temporare la verificările punctuale prin consultarea bazelor de date, ţine seama, printre altele, de impactul disproporţionat asupra fluidităţii traficului și furnizează statistici privind pasagerii și incidentele legate de criminalitatea transfrontalieră. Aceasta este actualizată periodic.

Persoanele care, în principiu, nu fac obiectul unor verificări punctuale prin consultarea bazelor de date fac cel puţin obiectul unei verificări în vederea stabilirii identităţii acestora pe baza prezentării unor documente de călătorie. O astfel de verificare constă într-o examinare simplă și rapidă a valabilităţii documentului de călătorie folosit pentru trecerea frontierei și a prezenţei unor semne de falsificare sau de contrafacere, recurgându-se, după caz, la dispozitive tehnice și, în cazurile în care există îndoieli cu privire la documentul de călătorie sau există indicii că o astfel de persoană ar putea reprezenta o ameninţare la adresa ordinii publice, a securităţii interne, a sănătăţii publice sau a relaţiilor internaţionale ale statelor membre, poliţistul de frontieră consultă bazele de date menţionate la alineatul (2) literele (a) și (b).

Statul membru în cauză transmite fără întârziere propria sa evaluare a riscurilor, precum și actualizări ale acesteia, Agenţiei Europene pentru Poliţia de Frontieră și Garda de Coastă („agenţia”), instituită prin Regulamentul (UE) 2016/1624 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]) și informează o dată la șase luni Comisia și agenţia cu privire la aplicarea verificărilor prin consultarea bazelor de date efectuate pe o bază punctuală. Statul membru în cauză poate decide să clasifice evaluarea riscurilor sau părţi ale acesteia.

(2b) În cazul în care un stat membru intenţionează să efectueze verificări punctuale prin consultarea bazelor de date în temeiul alineatului (2a), acesta transmite o notificare celorlalte state membre, agenţiei și Comisiei în mod corespunzător și fără întârziere. Statul membru în cauză poate decide să clasifice notificarea sau părţi ale acesteia.

În cazul în care statele membre, agenţia sau Comisia au motive de îngrijorare legate de intenţia de a efectua verificări punctuale prin consultarea bazelor de date, acestea transmit fără întârziere o notificare statului membru în cauză în legătură cu motivele de îngrijorare respective. Statul membru în cauză ţine seama de aceste motive de îngrijorare.

(2c) Până la 8 aprilie 2019, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului o evaluare a punerii în aplicare și a consecinţelor alineatului (2).

([1]) Regulamentul (UE) 2016/1624 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 septembrie 2016 privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european și de modificare a Regulamentului (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 863/2007 al Parlamentului European și al Consiliului, a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului și a Deciziei 2005/267/CE a Consiliului (JO L 251, 16.9.2016, p. 1).

▼**M2**

(2d) În ceea ce privește frontierele aeriene, alineatele (2a) și (2b) se aplică pentru o perioadă de tranziţie maximă de șase luni de la 7 aprilie 2017.

În cazuri excepţionale, dacă un anumit aeroport întâmpină dificultăţi specifice legate de infrastructură care impun o perioadă mai lungă de adaptare pentru a permite desfășurarea unor verificări sistematice prin consultarea bazelor de date fără ca acest lucru să aibă un impact disproporţionat asupra fluidităţii traficului, perioada de tranziţie de șase luni menţionată la primul paragraf poate fi prelungită pentru aeroportul respectiv cu o perioadă maximă de 18 luni în conformitate cu procedura descrisă la al treilea paragraf.

În acest scop, cel târziu cu trei luni înainte de expirarea perioadei de tranziţie menţionate la primul paragraf, statul membru notifică Comisiei, agenţiei și celorlalte state membre dificultăţile specifice legate de infrastructură din aeroportul respectiv, măsurile preconizate pentru soluţionarea acestora și perioada necesară punerii în aplicare a acestora.

În cazul în care există dificultăţi specifice legate de infrastructură care impun o perioadă mai lungă de adaptare, Comisia, în termen de o lună de la primirea notificării menţionate la al treilea paragraf și după consultarea agenţiei, autorizează statul membru în cauză să prelungească perioada de tranziţie pentru aeroportul respectiv și, dacă este cazul, stabilește durata unei astfel de prelungiri.

(2e) Verificările prin consultarea bazelor de date menţionate la alineatul (2) literele (a) și (b) pot fi efectuate în prealabil, pe baza datelor privind pasagerii primite în conformitate cu Directiva 2004/82/CE a Consiliului ([1]) sau în conformitate cu alte dispoziţii legale naţionale sau ale Uniunii.

În cazul în care aceste verificări se desfășoară în prealabil pe baza unor astfel de date privind pasagerii, datele primite în prealabil se verifică la punctul de trecere a frontierei în raport cu datele din documentul de călătorie. Se verifică, de asemenea, identitatea și cetăţenia persoanei în cauză, precum și autenticitatea și valabilitatea documentului de călătorie folosit pentru trecerea frontierei.

(2f) Prin derogare de la alineatul (2), persoanele care beneficiază de dreptul de liberă circulaţie în temeiul dreptului Uniunii și care trec frontierele interne terestre ale statelor membre pentru care verificarea în conformitate cu procedurile de evaluare Schengen aplicabile a fost deja finalizată cu succes, dar pentru care decizia privind eliminarea controalelor la frontierele lor interne în temeiul dispoziţiilor relevante din actele de aderare relevante nu a fost încă luată, pot face obiectul verificărilor la ieșire menţionate la alineatul (2) doar în mod nesistematic, pe baza unei evaluări a riscurilor.

([1]) Directiva 2004/82/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind obligaţia operatorilor de transport de a comunica datele privind pasagerii (JO L 261, 6.8.2004, p. 24).

▼B

(3) La intrare și la ieșire, resortisanții țărilor terțe fac obiectul unei verificări amănunțite astfel:

(a) verificarea amănunțită la intrare include examinarea îndeplinirii condițiilor de intrare stabilite la articolul 6 alineatul (1) și, după caz, a documentelor care autorizează șederea și exercitarea unei activități profesionale. Aceasta cuprinde o examinare detaliată a următoarelor elemente:

▼M2

(i) verificarea identității și a cetățeniei resortisantului țării terțe și a autenticității și a valabilității documentului de călătorie folosit pentru trecerea frontierei, inclusiv prin consultarea bazelor de date relevante, în special:

1. SIS;

2. baza de date SLTD a Interpolului;

3. bazele de date naționale care conțin informații privind documentele de călătorie furate, deținute fără drept, pierdute și anulate.

▼M3

Pentru pașapoartele și documentele de călătorie care conțin un suport electronic de stocare (cip), se verifică autenticitatea și integritatea datelor stocate pe cip, sub rezerva disponibilității unor certificate valabile.

Cu excepția resortisanților țărilor terțe pentru care un dosar individual este deja înregistrat în EES, dacă documentul de călătorie conține o imagine facială înregistrată pe suportul electronic de stocare (cip) a cărei accesare este posibilă din punct de vedere tehnic, această verificare include verificarea imaginii faciale respective prin compararea electronică a respectivei imagini cu imaginea facială prelevată în timp real a resortisantului țării terțe în cauză. În cazul în care acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic și legal, verificarea se poate realiza prin compararea amprentelor digitale prelevate în timp real cu amprentele digitale înregistrate pe suportul electronic de stocare (cip);

▼M2

(ii) verificarea documentului de călătorie este însoțită, după caz, de viza sau de permisul de ședere solicitat;

▼M3

(iii) pentru persoanele a căror intrare sau al căror refuz al intrării face obiectul unei înregistrări în EES în temeiul articolului 6a din prezentul regulament, se efectuează o verificare a identității acestora în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2017/2226 și, dacă este cazul, o identificare în conformitate cu articolul 23 alineatul (4) din respectivul regulament;

▼M3

(iiia) pentru persoanele a căror intrare sau al căror refuz al intrării face obiectul unei înregistrări în EES în temeiul articolului 6a din prezentul regulament, verificarea faptului că resortisantul ţării terţe nu a atins sau depășit durata maximă de ședere autorizată pe teritoriul statelor membre și, pentru resortisanţii ţărilor terţe care deţin o viză eliberată pentru una sau două intrări, verificarea faptului că aceștia au respectat numărul maxim de intrări autorizate, prin consultarea EES în conformitate cu articolul 23 din Regulamentul (UE) 2017/2226;

▼B

(iv) verificarea punctelor de plecare și de destinaţie a resortisantului ţării terţe în cauză, precum și a scopului șederii prevăzute și, după caz, verificarea documentelor justificative corespunzătoare;

(v) verificarea dacă resortisantul ţării terţe în cauză dispune de mijloace de subzistenţă suficiente pentru durata și scopul șederii, pentru întoarcerea în ţara de origine sau pentru tranzitul către o ţară terţă în care admisia sa este garantată sau dacă este în măsură să dobândească legal respectivele mijloace;

▼M2

(vi) verificarea dacă resortisantul ţării terţe în cauză, mijlocul său de transport și obiectele pe care le transportă nu sunt de natură să pună în pericol ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relaţiile internaţionale ale unui stat membru. Respectiva verificare include consultarea directă a datelor și a alertelor cu privire la persoane și, dacă este necesar, a obiectelor incluse în SIS și în alte baze de date relevante ale Uniunii, precum și, după caz, a măsurii ce urmează să fie întreprinse în urma unei alerte. Acest lucru nu aduce atingere consultării bazelor de date naţionale și ale Interpolului;

▼B

(b) dacă resortisantul unei ţări terţe este deţinătorul unei vize menţionate la articolul 6 alineatul (1) litera (b), verificările amănunţite efectuate la intrare includ și verificarea identităţii deţinătorului vizei și a autenticităţii vizei, prin consultarea Sistemului de Informaţii privind Vizele (VIS) în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008;

▼M6

(bb) dacă resortisantul unei ţări terţe deţine o viză de lungă ședere sau un permis de ședere, verificările amănunţite efectuate la intrare includ verificarea identităţii titularului vizei de lungă ședere sau al permisului de ședere și verificarea autenticităţii și valabilităţii vizei de lungă ședere sau ale permisului de ședere prin consultarea VIS în conformitate cu articolul 22g din Regulamentul (CE) nr. 767/2008;

Dacă verificarea identităţii titularului vizei de lungă ședere sau al permisului de ședere sau verificarea autenticităţii și valabilităţii vizei de lungă ședere sau ale permisului de ședere eșuează sau dacă există îndoieli în ceea ce privește identitatea titularului, autenticitatea vizei de lungă ședere sau a permisului de ședere sau a documentului de călătorie, personalul autorizat în mod corespunzător al autorităţilor competente respective verifică cipul documentului;

▼M6

_____

▼B

(g) verificările amănunțite la ieșire cuprind:

▼M3

(i) verificarea identității și a cetățeniei resortisantului țării terțe și a autenticității și a valabilității documentului de călătorie folosit pentru trecerea frontierei, inclusiv prin consultarea bazelor de date relevante, în special:

1. SIS;

2. baza de date SLTD a Interpolului;

3. bazele de date naționale care conțin informații privind documentele de călătorie furate, deținute fără drept, pierdute și anulate.

Pentru pașapoartele și documentele de călătorie care conțin un suport electronic de stocare (cip), se verifică autenticitatea și integritatea datelor stocate pe cip, sub rezerva disponibilității unor certificate valabile.

Cu excepția resortisanților țărilor terțe pentru care un dosar individual este deja înregistrat în EES, dacă documentul de călătorie conține o imagine facială înregistrată pe suportul electronic de stocare (cip) a cărei accesare este posibilă din punct de vedere tehnic, această verificare include verificarea imaginii faciale respective prin compararea electronică a respectivei imagini cu imaginea facială prelevată în timp real a resortisantului țării terțe în cauză. În cazul în care acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic și legal, verificarea se poate realiza prin compararea amprentelor digitale prelevate în timp real cu amprentele digitale înregistrate pe suportul electronic de stocare (cip);

▼M2

(ii) verificarea faptului că resortisantul respectiv al unei țări terțe nu este considerat a fi o amenințare pentru ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale oricăruia dintre statele membre, inclusiv prin consultarea SIS și a altor baze de date relevante ale Uniunii. Acest lucru nu aduce atingere consultării bazelor de date naționale și ale Interpolului;

▼M3

(iii) pentru persoanele a căror ieșire face obiectul unei înregistrări în EES în temeiul articolului 6a din prezentul regulament, se efectuează o verificare a identității acestora în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2017/2226 și, dacă este cazul, o identificare în conformitate cu articolul 23 alineatul (4) din respectivul regulament;

▼M3

(iv) pentru persoanele a căror ieșire face obiectul unei înregistrări în EES în temeiul articolului 6a din prezentul regulament, verificarea faptului că resortisantul unei ţări terţe nu a depășit durata maximă de ședere autorizată pe teritoriul statelor membre, prin consultarea EES, în conformitate cu articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2017/2226;

▼B

(h) pe lângă verificările menţionate la litera (g), verificările amănunţite la ieșire pot să cuprindă, de asemenea:

(i) verificarea dacă persoana deţine o viză valabilă, în cazul în care aceasta este cerută în temeiul Regulamentului (CE) nr. 539/2001, cu excepţia cazului în care persoana respectivă este titulară a unui permis de ședere valabil; o astfel de verificare poate include consultarea VIS în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008;

▼M3

_____

▼M2

_____

▼M3

(i) în vederea identificării oricărei persoane care nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condiţiile de intrare, de ședere sau de rezidenţă pe teritoriul statelor membre, VIS poate fi consultat în conformitate cu articolul 20 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008 și EES poate fi consultat în conformitate cu articolul 27 din Regulamentul (UE) 2017/2226;

▼M2

(ia) verificările prin consultarea bazelor de date menţionate la litera (a) punctele (i) și (vi) și la litera (g) pot fi efectuate în prealabil, pe baza datelor privind pasagerii primite în conformitate cu Directiva 2004/82/CE a Consiliului sau în conformitate cu alte dispoziţii legale naţionale sau ale Uniunii.

În cazul în care aceste verificări se desfășoară în prealabil pe baza unor astfel de date privind pasagerii, datele primite în prealabil se verifică la punctul de trecere a frontierei în raport cu datele din documentul de călătorie. Se verifică, de asemenea, identitatea și cetăţenia persoanei în cauză, precum și autenticitatea și valabilitatea documentului de călătorie folosit pentru trecerea frontierei;

(ib) în cazul în care există îndoieli cu privire la autenticitatea documentului de călătorie sau la identitatea resortisantului unei ţări terţe, verificările, atunci când este posibil, includ verificarea a cel puţin unuia dintre elementele biometrice de identificare integrate în documentele de călătorie.

▼B

(4) În cazul în care există posibilitatea și resortisantul ţării terţe solicită acest lucru, astfel de verificări amănunţite se efectuează într-un loc privat.

▼M5

(4a) În cazul în care, la intrare sau la ieșire, în urma consultării bazelor de date relevante, inclusiv a detectorului de identităţi multiple prin intermediul portalului european de căutare instituite prin articolul 25 alineatul (1) și, respectiv, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/817 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), rezultă o conexiune galbenă sau se detectează o conexiune roșie, poliţistul de frontieră consultă registrul comun de date de identitate instituit prin articolul 17 alineatul (1) din regulamentul menţionat sau SIS ori ambele pentru a evalua diferenţele dintre datele de identitate conexate sau datele din documentele de călătorie conexate. Poliţistul de frontieră efectuează verificările suplimentare necesare pentru a lua o decizie privind statutul și culoarea conexiunii.

În conformitate cu articolul 69 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/817, prezentul alineat se aplică numai de la punerea în funcţiune a detectorului de identităţi multiple în temeiul articolului 72 alineatul (4) din regulamentul menţionat.

▼B

(5) Fără a aduce atingere celui de al doilea paragraf, resortisanţilor ţărilor terţe care fac obiectul unei verificări amănunţite în linia a doua li se vor furniza informaţii scrise cu privire la scopul și procedura acestui control într-o limbă pe care o înţeleg sau despre care se presupune în mod rezonabil că o înţeleg, sau printr-un alt mijloc eficace.

Respectivele informaţii sunt disponibile în toate limbile oficiale ale Uniunii și în limba sau limbile ţării sau ţărilor limitrofe statului membru în cauză și precizează faptul că resortisantul ţării terţe poate solicita numele sau numărul matricol al poliţiștilor de frontieră care efectuează verificarea amănunţită în linia a doua, precum și numele punctului de trecere a frontierei și data trecerii frontierei.

(6) Verificările asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulaţie în temeiul dreptului Uniunii se efectuează în conformitate cu Directiva 2004/38/CE.

(7) Normele practice privind informaţiile care trebuie înregistrate sunt prevăzute în anexa II.

(8) Atunci când se aplică articolul 5 alineatul (2) litera (a) sau (b), statele membre pot să prevadă, de asemenea, derogări de la normele prevăzute în prezentul articol.

▼M3

(9) Resortisanţii ţărilor terţe sunt informaţi cu privire la numărul maxim de zile de ședere autorizată, care ia în calcul numărul de intrări și durata șederii autorizate de viză. Respectivele informaţii sunt furnizate fie de către poliţistul de frontieră la momentul verificărilor la frontiere, fie prin intermediul echipamentului instalat la punctul de trecere a frontierei care permite resortisantului ţării terţe să consulte serviciul web menţionat la articolul 13 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) 2017/2226.

([1]) Regulamentul (UE) 2019/817 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 privind instituirea unui cadru pentru interoperabilitatea dintre sistemele de informaţii ale UE în domeniul frontierelor și al vizelor și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 767/2008, (UE) 2016/399, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240, (UE) 2018/1726 și (UE) 2018/1861 ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Deciziilor 2004/512/CE și 2008/633/JAI ale Consiliului (JO L 135, 22.5.2019, p. 27).

▼M3

Articolul 8a

Utilizarea sistemelor de *self-service* pentru preînregistrarea datelor în EES

(1) Persoanele a căror trecere a frontierei face obiectul unei înregistrări în EES în conformitate cu articolul 6a, pot utiliza sistemele de *self-service* pentru a preînregistra în EES datele menţionate la prezentul articol alineatul (4) litera (a), sub rezerva îndeplinirii tuturor următoarelor condiţii:

(a) documentul de călătorie conţine un suport electronic de stocare (cip), iar autenticitatea și integritatea datelor stocate pe cip sunt confirmate cu ajutorul lanţului complet de certificate valabile;

(b) documentul de călătorie conţine o imagine facială înregistrată pe suportul electronic de stocare (cip) a cărei accesare este posibilă din punct de vedere tehnic de sistemul de *self-service* pentru a verifica identitatea titularului documentului de călătorie prin compararea imaginii faciale înregistrate pe suportul electronic de stocare (cip) cu imaginea facială prelevată în timp real a acestuia; în cazul în care acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic și legal, verificarea se poate realiza prin compararea amprentelor digitale prelevate în timp real cu amprentele digitale înregistrate pe suportul electronic de stocare (cip) al documentului de călătorie.

(2) În temeiul alineatului (1) din prezentul articol, sistemul de *self-service* verifică existenţa unei înregistrări anterioare în EES a persoanei și identitatea resortisantului unei ţări terţe în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2017/2226.

(3) În conformitate cu articolul 23 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2017/2226, sistemul de *self-service* efectuează o identificare în conformitate cu articolul 27 din respectivul regulament.

În plus, în conformitate cu articolul 23 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2017/2226, atunci când se efectuează o identificare în EES:

(a) pentru resortisanţii ţărilor terţe care sunt supuși obligaţiei de a deţine viză pentru a trece frontierele externe, în cazul în care căutarea în VIS cu ajutorul datelor prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 767/2008 indică faptul că persoana este înregistrată în VIS, se efectuează o verificare a amprentelor digitale în datele din VIS în conformitate cu articolul 18 alineatul (6) din Regulamentul (CE) nr. 767/2008. În cazul în care verificarea persoanei în cauză în temeiul alineatului (2) al prezentului articol nu a dat niciun rezultat, sunt accesate datele din VIS în vederea identificării, în conformitate cu articolul 20 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008;

(b) pentru resortisanţii ţărilor terţe care sunt exoneraţi de obligaţia de a deţine viză pentru a trece frontierele externe și care nu sunt găsiţi în EES în urma identificării derulate în conformitate cu articolul 27 din Regulamentul (UE) 2017/2226, se consultă VIS, în conformitate cu articolul 19a din Regulamentul (CE) nr. 767/2008.

▼M3

(4) În cazul în care datele referitoare la persoana menţionată la prezentul articol alineatul (1) nu sunt înregistrate în EES în temeiul alineatelor (2) și (3):

(a) resortisanţii ţărilor terţe care sunt supuși obligaţiei de a deţine viză pentru a trece frontierele externe preînregistrează în EES, prin intermediul sistemului de *self-service*, datele prevăzute la articolul 16 alineatul (1) și la articolul 16 alineatul (2) literele (c)-(f) din Regulamentul (UE) 2017/2226 și, după caz, datele menţionate la articolul 16 alineatul (6) din respectivul regulament, iar resortisanţii ţărilor terţe care sunt exoneraţi de obligaţia de a deţine viză pentru a trece frontierele externe preînregistrează în EES, prin intermediul sistemului de *self-service*, datele prevăzute la articolul 17 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) și la articolul 16 alineatul (2) litera (c) din respectivul regulament și, după caz, datele menţionate la articolul 17 alineatul (1) litera (d) din respectivul regulament;

(b) ulterior, persoana este orientată către un poliţist de frontieră care:

(i) preînregistrează datele vizate, în cazul în care nu a fost posibilă colectarea tuturor datelor necesare prin intermediul sistemului de *self-service*;

(ii) verifică:

— dacă documentul de călătorie utilizat în sistemul de *self-service* corespunde celui deţinut de persoana care face obiectul verificării,

— dacă imaginea facială prelevată în timp real a persoanei în cauză corespunde imaginii faciale care a fost colectată prin intermediul sistemului de *self-service* și

— pentru persoanele care nu deţin viza necesară în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001, dacă amprentele digitale prelevate în timp real ale persoanei în cauză corespund amprentelor digitale care au fost colectate prin intermediul sistemului de *self-service*;

(iii) atunci când s-a luat decizia de a autoriza sau de a refuza intrarea, confirmă datele menţionate la litera (a) de la prezentul alineat și introduce în EES datele menţionate la articolul 16 alineatul (2) literele (a) și (b) și la articolul 18 alineatul (6) literele (a), (b), (c) și (d) din Regulamentul (UE) 2017/2226.

(5) În cazul în care din operaţiunile descrise la alineatele (2) și (3) rezultă că datele referitoare la persoana menţionată la alineatul (1) sunt înregistrate în EES, sistemul de *self-service* evaluează dacă este necesară actualizarea oricăreia dintre datele menţionate la alineatul (4) litera (a).

(6) Atunci când evaluarea menţionată la alineatul (5) indică faptul că persoana menţionată la alineatul (1) are un dosar individual înregistrat în EES, dar că datele sale trebuie să fie actualizate, persoana:

(a) actualizează datele în EES preînregistrându-le prin intermediul sistemului de *self-service*;

▼M3

(b) este orientată către un poliţist de frontieră care verifică corectitudinea actualizării efectuate în temeiul literei (a) de la prezentul alineat și, atunci când decizia de a autoriza sau de a refuza intrarea este luată, actualizează dosarul individual în conformitate cu articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2017/2226.

(7) Sistemele de *self-service* sunt operate sub supravegherea unui poliţist de frontieră care este responsabil de depistarea oricărei utilizări necorespunzătoare, frauduloase sau anormale a sistemului de *self-service*.

Articolul 8b

Utilizarea sistemelor de self-service și a porţilor electronice pentru trecerea frontierei de către persoanele a căror trecere a frontierei face obiectul unei înregistrări în EES

(1) Persoanele a căror trecere a frontierei face obiectul unei înregistrări în EES în conformitate cu articolul 6a, li se poate permite să utilizeze un sistem de *self-service* în scopul efectuării verificărilor la frontiere, sub rezerva îndeplinirii tuturor următoarelor condiţii:

(a) documentul de călătorie conţine un suport electronic de stocare (cip), iar autenticitatea și integritatea datelor stocate pe cip sunt confirmate cu ajutorul lanţului complet de certificate valabile;

(b) documentul de călătorie conţine o imagine facială înregistrată pe suportul electronic de stocare (cip) a cărei accesare este posibilă din punct de vedere tehnic de către sistemul de *self-service* pentru a verifica identitatea titularului documentului de călătorie prin compararea imaginii faciale respective cu imaginea facială prelevată în timp real a acestuia; și

(c) persoana este deja înregistrată sau preînregistrată în EES.

(2) Atunci când sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol, pot fi efectuate prin intermediul unui sistem de *self-service* verificările la frontiere la intrare prevăzute la articolul 8 alineatul (2) și la articolul 8 alineatul (3) literele (a) și (b) și verificările la frontiere la ieșire prevăzute la articolul 8 alineatul (2) și la articolul 8 alineatul (3) literele (g) și (h). Atunci când se efectuează prin intermediul unui sistem automatizat de control la frontiere, verificările la frontiere la ieșire includ verificările prevăzute la articolul 8 alineatul (3) litera (h).

Atunci când o persoană are acces la un program naţional de facilitare instituit de un stat membru în temeiul articolului 8d, este posibil ca verificările la frontiere efectuate prin intermediul unui sistem de *self-service* la intrare să omită examinarea aspectelor menţionate la articolul 8 alineatul (3) litera (a) punctele (iv) și (v) atunci când respectiva persoană trece frontierele externe ale statului membru respectiv sau frontierele externe ale unui stat membru care a încheiat un acord cu statul membru care a acordat accesul, astfel cum se menţionează la articolul 8d alineatul (9).

(3) La intrare și la ieșire, rezultatele verificărilor la frontiere efectuate prin intermediul sistemului de *self-service* sunt puse la dispoziţia unui poliţist de frontieră. Poliţistul de frontieră în cauză monitorizează rezultatele verificărilor la frontiere și, ţinând seama de respectivele rezultate, autorizează intrarea sau ieșirea sau, în caz contrar, orientează persoana către un poliţist de frontieră care efectuează verificări suplimentare.

▼M3

(4) Persoana în cauză este orientată către un poliţist de frontieră în temeiul alineatului (3) în oricare dintre următoarele situaţii:

(a) în cazul în care nu este îndeplinită/nu sunt îndeplinite una sau mai multe dintre condiţiile prevăzute la alineatul (1);

(b) în cazul în care verificările la intrare sau la ieșire prevăzute la alineatul (2) indică faptul că nu este îndeplinită/nu sunt îndeplinite una sau mai multe dintre condiţiile de intrare sau de ieșire;

(c) în cazul în care rezultatele verificărilor la intrare sau la ieșire prevăzute la alineatul (2) pun sub semnul întrebării identitatea persoanei sau în care acestea indică faptul că persoana în cauză este considerată a reprezenta o ameninţare pentru securitatea internă, ordinea publică sau relaţiile internaţionale ale oricărui stat membru sau o ameninţare pentru sănătatea publică;

(d) în cazul existenţei unor îndoieli;

(e) în cazul în care nu sunt disponibile porţi electronice.

(5) În plus faţă de situaţiile menţionate la alineatul (4), poliţistul de frontieră care supraveghează trecerea frontierei poate decide, pe baza altor motive, să orienteze persoana care utilizează sistemul de *self-service* către un poliţist de frontieră.

(6) Persoanele a căror trecere a frontierei face obiectul unei înregistrări în EES în conformitate cu articolul 6a alineatul (1) și care au utilizat un sistem de *self-service* pentru efectuarea verificărilor la frontiere pot fi autorizate să utilizeze o poartă electronică. În cazul în care se utilizează o poartă electronică, înregistrarea corespunzătoare din fișa de intrare/ieșire, precum și asocierea fișei respective la dosarul individual în cauză, în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) 2017/2226 se efectuează în momentul trecerii frontierei prin poarta electronică. În cazul în care poarta electronică și sistemul de *self-service* sunt separate din punct de vedere fizic, se verifică identitatea utilizatorului la poarta electronică în scopul confirmării faptului că persoana care utilizează poarta electronică este aceeași persoană care a utilizat sistemul de *self-service*. Confirmarea se realizează cu utilizarea a cel puţin unui element biometric de identificare.

(7) În cazul în care nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute în alineatul (1) litera (a) sau (b) de la prezentul articol sau în ambele, o parte din verificările la frontiere la intrare prevăzute la articolul 8 alineatul (3) literele (a) și (b) și o parte din verificările la frontiere la ieșire prevăzute la articolul 8 alineatul (3) literele (g) și (h) pot fi efectuate prin intermediul unui sistem de *self-service*. Poliţistul de frontieră poate efectua numai verificările prevăzute la articolul 8 alineatul (3) literele (a) și (b) și la articolul 8 alineatul (3) la literele (g) și (h) care nu au putut fi realizate prin intermediul sistemului de *self-service*. În plus, poliţistul de frontieră verifică dacă documentul de călătorie utilizat în sistemul de *self-service* corespunde celui deţinut de persoana pe care o verifică.

(8) Sistemele de *self-service* și porţile electronice sunt operate sub supravegherea unui poliţist de frontieră care este responsabil de depistarea oricărei utilizări necorespunzătoare, frauduloase sau anormale a sistemului de *self-service*, a porţii electronice sau a ambelor.

▼M3

(9) Prezentul articol nu aduce atingere posibilității statelor membre de a permite utilizarea de sisteme de *self-service*, de porți electronice sau ambele pentru trecerea frontierei de către cetățenii Uniunii, de către cetățenii unui stat care face parte din Asociația Europeană a Liberului Schimb a Spațiului Economic European, de către cetățenii Elveției și de către cetățeni ai țărilor terțe a căror trecere a frontierei nu face obiectul unei înregistrări în EES.

Articolul 8c

Standarde pentru sistemele automatizate de control la frontiere

În măsura posibilului, sistemele automatizate de control la frontiere sunt proiectate astfel încât să poată fi utilizate de toate persoanele, cu excepția copiilor cu vârsta sub 12 ani. Acestea sunt, de asemenea, concepute astfel încât să respecte pe deplin demnitatea umană, în special în cazurile în care sunt implicate persoane vulnerabile. În cazul în care statele membre decid să utilizeze sisteme automatizate de control la frontiere, acestea asigură prezența unor efective suficiente de personal pentru a ajuta persoanele la utilizarea unor astfel de sisteme.

Articolul 8d

Programele naționale de facilitare

(1) Fiecare stat membru poate să instituie un program voluntar (denumit în continuare „program național de facilitare”) pentru a permite resortisanților țărilor terțe sau resortisanților unei anumite țări terțe care nu beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii să beneficieze de facilitările prevăzute la alineatul (2) atunci când trec frontiera externă a unui stat membru.

(2) Prin derogare de la articolul 8 alineatul (3) litera (a), pentru resortisanții țărilor terțe menționați la alineatul (1) al prezentului articol și cărora li s-a acordat acces la programul național de facilitare, verificările amănunțite la intrare nu trebuie să includă o examinare a aspectelor menționate la articolul 8 alineatul (3) litera (a) punctele (iv) și (v) atunci când astfel de resortisanți ai țărilor terțe trec frontiera externă a unui stat membru.

(3) Statul membru efectuează o verificare preliminară a resortisanților țărilor terțe care solicită utilizarea programului național de facilitare, pentru a confirma, în special, îndeplinirea condițiilor menționate la alineatul (4).

Acești resortisanți ai țărilor terțe fac obiectul unei verificări preliminare efectuate de polițiștii de frontieră, de autoritățile responsabile în domeniul vizelor astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 3 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008 sau de autoritățile responsabile în domeniul imigrației astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) punctul 4 din Regulamentul (UE) 2017/2226;

(4) Autoritățile menționate la alineatul (3) nu acordă unei persoane acces la programul național de facilitare decât în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) solicitantul îndeplinește condițiile de intrare prevăzute la articolul 6 alineatul (1);

(b) documentul de călătorie al solicitantului și, după caz, viza, viza de lungă ședere sau permisul de ședere sunt valabile și nu false, contrafăcute sau falsificate;

▼M3

(c) solicitantul demonstrează necesitatea de a călători în mod frecvent sau regulat sau justifică intenţia sa de a călători în mod frecvent sau regulat;

(d) solicitantul își dovedește integritatea și fiabilitatea, în special, după caz, utilizarea legală a vizelor anterioare sau a vizelor cu valabilitate teritorială limitată, situaţia sa economică din ţara de origine și intenţia sa reală de a părăsi teritoriul statelor membre înainte de expirarea duratei de ședere autorizată. În conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) 2017/2226, autorităţile menţionate la alineatul (3) al prezentului articol au acces la EES pentru a verifica dacă solicitantul nu a depășit în trecut durata maximă de ședere autorizată pe teritoriul statelor membre;

(e) solicitantul justifică scopul și condiţiile șederilor preconizate;

(f) solicitantul deține mijloace de întreţinere suficiente, atât pentru durata șederilor preconizate, cât și pentru întoarcerea în ţara de origine sau de reședinţă, ori este în măsură să dobândească astfel de mijloace în mod legal;

(g) este consultat SIS.

(5) Accesul iniţial la programul naţional de facilitare se acordă pentru o perioadă de cel mult un an. Accesul poate fi prelungit pentru un maxim de încă cinci ani sau până la sfârșitul perioadei de valabilitate a documentului de călătorie sau a eventualelor vize cu intrări multiple, a vizelor de lungă ședere sau a permiselor de ședere eliberate, oricare dintre acestea este mai scurtă.

În cazul unei prelungiri, statul membru reevaluează anual situaţia fiecărui resortisant al unei ţări terţe căruia i se acordă acces la programul naţional de facilitare, pentru a se asigura că, pe baza informaţiilor actualizate, respectivul resortisant al unei ţări terţe îndeplinește în continuare condiţiile prevăzute la alineatul (4). Această reevaluare poate fi efectuată cu ocazia verificărilor la frontiere.

(6) Verificările amănunţite la intrare în temeiul articolului 8 alineatul (3) literele (a) și (b) și verificările amănunţite la ieșire în temeiul articolului 8 alineatul (3) litera (g) includ, de asemenea, verificarea faptului că resortisantul ţării terţe are acces în mod valabil la programul naţional de facilitare.

Poliţiștii de frontieră pot efectua verificarea resortisantului unei ţări terţe care beneficiază de programul naţional de facilitare la intrare în temeiul articolului 8 alineatul (3) literele (a) și (b) și la ieșire în temeiul articolului 8 alineatul (3) litera (g) fără compararea pe cale electronică a datelor biometrice, ci prin compararea imaginii faciale obţinute de pe suportul electronic de stocare (cip) și a imaginii faciale din dosarul individual EES al resortisantului unei ţări terţe cu cea a feţei respectivului resortisant al unei ţări terţe. Verificarea completă se efectuează în mod aleatoriu și pe baza unei analize de risc.

(7) Autorităţile menţionate la alineatul (3) revocă imediat accesul acordat unui resortisant al unei ţări terţe la programul naţional de facilitare dacă se constată că nu au fost îndeplinite condiţiile de acordare a accesului la respectivul program sau dacă acestea nu mai sunt îndeplinite.

▼M3

(8) Atunci când se verifică, în conformitate cu alineatul (3), dacă solicitantul îndeplinește condiţiile prevăzute la alineatul (4), se evaluează, cu o atenţie specială, dacă solicitantul prezintă un risc de imigraţie ilegală sau un risc la adresa securităţii oricăruia dintre state membre și dacă solicitantul are intenţia de a părăsi teritoriul statelor membre în timpul șederii autorizate.

Mijloacele de întreţinere pentru șederile preconizate sunt evaluate în funcţie de durata și de scopul șederii sau a șederilor avute în vedere și în raport cu nivelul mediu al preţurilor în statele membre în cauză pentru masă și cazare la un preţ moderat, pe baza sumelor de referinţă fixate de statele membre în conformitate cu articolul 39 alineatul (1) litera (c). Dovada unui angajament de luare în întreţinere, a unui angajament de cazare privată ori ambele pot constitui, de asemenea, dovada unor mijloace suficiente de întreţinere.

Examinarea cererii se bazează în special pe autenticitatea și pe fiabilitatea documentelor prezentate și pe veridicitatea și fiabilitatea declaraţiilor solicitantului. În cazul în care un stat membru responsabil de examinarea unei cereri are îndoieli cu privire la solicitant, la declaraţiile sau la documentele justificative pe care solicitantul le-a oferit, acesta poate consulta alte state membre înainte de a lua o decizie cu privire la cerere.

(9) Două sau mai multe state membre care au instituit programe naţionale proprii de facilitare în temeiul prezentului articol pot încheia între ele un acord pentru a se asigura că persoanele care utilizează programele lor naţionale de facilitare pot beneficia de facilitările recunoscute de alt program naţional de facilitare. În termen de o lună de la încheierea acordului, se transmite Comisiei o copie a acordului.

(10) La instituirea unui program naţional de facilitare, statele membre se asigură că sistemul lor pentru operarea programului este conform cu standardele de securitate a datelor stabilite la articolul 43 din Regulamentul (UE) 2017/2226. Statele membre realizează o evaluare adecvată a riscurilor privind securitatea informaţiilor, iar responsabilităţile în materie de securitate, pentru toate etapele procesului, sunt clarificate.

(11) Înainte de finalul celui de al treilea an de aplicare a dispoziţiilor prezentului articol, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului o evaluare cu privire la punerea în aplicare a acestuia. Pe baza respectivei evaluări, Parlamentul European sau Consiliul pot invita Comisia să propună instituirea unui program al Uniunii pentru resortisanţii ţărilor terţe care călătoresc în mod frecvent și care au făcut obiectul unor verificări preliminare.

▼B

Articolul 9

Relaxarea verificărilor la frontiere

(1) Verificările la frontierele externe pot face obiectul unei relaxări în cazul unor circumstanţe excepţionale și neprevăzute. Respectivele circumstanţe excepţionale și neprevăzute sunt considerate a fi acele evenimente imprevizibile care provoacă o intensificare a traficului astfel încât timpul de așteptare la punctul de trecere a frontierei devine excesiv de îndelungat și au fost epuizate toate resursele în ceea ce privește personalul, mijloacele și organizarea.

▼B

(2) În caz de relaxare a verificărilor la frontiere în conformitate cu alineatul (1), verificările la frontiere pentru intrare sunt, în principiu, prioritare în raport cu verificările la frontiere pentru ieșire.

Decizia de relaxare a verificărilor este luată de polițistul de frontieră care este responsabil de punctul de trecere a frontierei.

Respectiva relaxare a verificărilor este temporară, adaptată circumstanţelor care o justifică și se pune în aplicare progresiv.

▼M3

(3) Chiar și în cazul relaxării verificărilor la frontieră, polițistul de frontieră introduce datele în EES, în conformitate cu articolul 6a. În cazul în care datele nu pot fi introduse prin mijloace electronice, acestea se introduc manual.

(3a) În cazul în care este imposibil din punct de vedere tehnic să se introducă date în sistemul central al EES sau în caz de defecţiune a sistemului central al EES, se aplică toate următoarele dispoziţii:

(i) prin derogare de la articolul 6a din prezentul regulament, datele menţionate la articolele 16-20 din Regulamentul (UE) 2017/2226 sunt stocate temporar în Interfaţa Uniformă Naţională, astfel cum este definită la articolul 7 din respectivul regulament. În cazul în care acest lucru nu este posibil datele sunt, temporar, stocate local în format electronic. În ambele cazuri, datele sunt introduse în sistemul central al EES de îndată ce imposibilitatea sau defecţiunea tehnică este remediată. Statele membre iau măsurile adecvate și utilizează infrastructura, echipamentele și resursele necesare în vederea asigurării faptului că astfel de stocări locale temporare pot fi efectuate în orice moment și la orice punct de trecere a frontierei.

Fără a aduce atingere obligaţiei de a efectua verificări la frontiere în conformitate cu prezentul regulament, în situaţia excepţională în care este imposibil din punct de vedere tehnic să se introducă date în sistemul central al EES și în Interfaţa Uniformă Naţională, iar stocarea electronică locală temporară a datelor este, de asemenea, imposibilă din punct de vedere tehnic, polițistul de frontieră stochează manual datele de intrare/ieșire, în conformitate cu articolele 16-20 din Regulamentul (UE) 2017/2226, cu excepţia datelor biometrice și aplică o ștampilă de intrare sau de ieșire în documentul de călătorie al resortisantului ţării terţe. Datele respective sunt introduse în sistemul central al EES de îndată ce acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic.

Statele membre informează Comisia, în conformitate cu articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2017/2226 cu privire la ștampilarea documentelor de călătorie în cazul producerii situaţiilor excepţionale menţionate la al doilea paragraf de la prezentul punct;

(ii) prin derogare de la articolul 8 alineatul (3) litera (a) punctul (iii) și litera (g) punctul (iv) din prezentul regulament, pentru resortisanţii ţărilor terţe care deţin o viză astfel cum se menţionează la articolul 6 alineatul (1) litera (b), atunci când este posibil din punct de vedere tehnic, verificarea identităţii titularului vizei se realizează prin consultarea directă a VIS în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008.

▼B

(4) Fiecare stat membru transmite anual Parlamentului European și Comisiei un raport privind aplicarea prezentului articol.

▼B

Articolul 10

Amenajarea de culoare separate și informațiile aflate pe panouri

(1) Statele membre amenajează culoare separate, în special la punctele de trecere a frontierei aeriene, pentru a putea efectua verificări ale persoanelor, în conformitate cu articolul 8. Respectivele culoare se diferențiază cu ajutorul unor panouri care conțin indicațiile prevăzute în anexa III.

Statele membre pot amenaja culoare separate la punctele de trecere a frontierei maritime și terestre, precum și la frontierele dintre statele membre care nu aplică articolul 22 la frontierele lor comune. În cazul în care statele membre amenajează culoare separate la respectivele frontiere, se folosesc panouri care conțin indicațiile menționate în anexa III.

Statele membre se asigură că respectivele culoare sunt semnalate clar, inclusiv în cazul în care normele privind utilizarea culoarelor distincte sunt suspendate în conformitate cu alineatul (4), pentru asigurarea fluidizării circulației persoanelor care trec frontiera.

(2) Persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii sunt autorizate să folosească culoarele indicate de panoul prezentat în anexa III partea A („UE, SEE, CH”). Respectivele persoane pot, de asemenea, să folosească culoarele indicate de panoul prezentat în anexa III partea B1 („fără viză”) și partea B2 („toate pașapoartele”).

Resortisanții țărilor terțe care nu au obligația de a deține viză în momentul trecerii frontierelor externe ale statelor membre în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001 și resortisanții țărilor terțe care dețin un permis de ședere valabil sau o viză de lungă ședere pot să folosească culoarele indicate de panoul prezentat în anexa III partea B1 („fără viză”) din prezentul regulament. Aceștia pot, de asemenea, să folosească culoarele indicate de panoul prezentat în anexa III partea B2 („toate pașapoartele”) din prezentul regulament.

Toate celelalte persoane folosesc culoarele indicate de panoul prezentat în anexa III partea B2 („toate pașapoartele”).

Indicațiile care figurează pe panourile menționate la primul, al doilea și al treilea paragraf pot fi afișate în limba sau limbile considerate adecvate de fiecare stat membru.

Dispoziția privind amenajarea de culoare separate indicate de panoul prezentat în anexa III partea B1 („fără viză”) nu este obligatorie. Statele membre hotărăsc, în funcție de necesitățile lor practice, dacă și în ce punct de trecere a frontierei doresc să folosească această opțiune.

(3) La punctele maritime și terestre de trecere a frontierei, statele membre pot separa traficul vehiculelor pe culoare distincte, în funcție de categoriile de vehicule ușoare sau vehicule grele și autobuze, cu ajutorul panourilor prezentate în anexa III partea C.

După caz, statele membre pot modifica indicațiile conținute de respectivele panouri, în funcție de circumstanțele locale.

▼M3

(3a) În cazul în care decid să utilizeze porţi electronice, sisteme de *self-service* sau sisteme automatizate de control la frontiere, statele membre utilizează panourile prevăzute în anexa III partea D pentru a identifica culoarele respective.

(3b) În cazul în care decid să instituie un program naţional de facilitare în conformitate cu articolul 8d, statele membre pot alege să utilizeze culoare speciale pentru resortisanţii ţărilor terţe care beneficiază de un astfel de program naţional de facilitare. Acestea utilizează panourile prevăzute în anexa III partea E pentru a identifica diferitele culoare.

▼B

(4) În caz de dezechilibru temporar al fluxului de trafic la un anumit punct de trecere a frontierei, normele privind utilizarea culoarelor distincte pot fi suspendate de autorităţile competente pe perioada necesară restabilirii echilibrului.

▼M3

Articolul 11

Ștampilarea documentelor de călătorie

(1) În cazurile prevăzute în mod expres în temeiul dreptului său intern, un stat membru poate, la intrare și la ieșire, să aplice o ștampilă pe documentele de călătorie ale resortisanţilor ţărilor terţe care deţin un permis de ședere sau o viză de lungă ședere eliberată de statul membru respectiv.

(2) Documentul de călătorie al unui resortisant al unei ţări terţe care este titular al unui document de facilitare a tranzitului feroviar, eliberat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 693/2003, se ștampilează la intrare și la ieșire. În plus, documentul de călătorie al unui resortisant al unei ţări terţe care este titular al unui document de facilitare a tranzitului valabil, eliberat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 693/2003 și care tranzitează cu trenul și nu debarcă pe teritoriul unui stat membru se ștampilează la intrare și la ieșire.

(3) Documentele de călătorie ale resortisanţilor ţărilor terţe care intră sau ies, pe baza unei vize naţionale de scurtă ședere eliberată pentru una sau două intrări, de pe teritoriul unui stat membru care nu aplică încă integral acquis-ul Schengen, dar care operează EES, se ștampilează la intrare și la ieșire.

(4) Aspectele practice privind aplicarea ștampilei sunt prevăzute în anexa IV.

Articolul 12

Prezumţia privind îndeplinirea condiţiilor privind durata șederii pe termen scurt

(1) Fără a aduce atingere articolului 12a, dacă niciun dosar individual nu a fost creat în EES pentru un resortisant al unei ţări terţe prezent pe teritoriul unui stat membru sau dacă fișa de intrare/ieșire a unui resortisant al unei ţări terţe nu conţine o dată de ieșire după data de expirare a duratei autorizate de ședere, autorităţile competente pot prezuma că respectivul resortisant al unei ţări terţe nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condiţiile privind durata șederii autorizate pe teritoriul statelor membre.

▼M3

(2) Prezumţia menţionată la alineatul (1) de la prezentul articol nu se aplică în cazul unui resortisant al unei ţări terţe care poate să furnizeze, prin orice mijloc, elemente de probă credibile confirmând faptul că beneficiază de dreptul la liberă circulaţie în temeiul dreptului Uniunii sau că deţine un permis de ședere ori o viză de lungă ședere. Dacă este cazul, se aplică articolul 35 din Regulamentul (UE) 2017/2226.

(3) Prezumţia menţionată la alineatul (1) poate fi răsturnată în cazul în care resortisantul unei ţări terţe prezintă, prin orice mijloc, elemente de probă credibile, precum bilete de călătorie sau documente justificative ale prezenţei sale în afara teritoriului statelor membre sau ale datei de expirare a valabilităţii unui permis de ședere ori a unei vize de lungă ședere anterioare, care să demonstreze că a respectat condiţiile privind durata șederii pe termen scurt.

În cazul unei răsturnări a prezumţiei, autorităţile competente creează un dosar individual în EES, dacă este necesar, sau indică în EES data și locul de trecere de către resortisantul ţării terţe în cauză a frontierei externe a unuia dintre statele membre sau a frontierei interne a unui stat membru care nu aplică încă integral acquis-ul Schengen, dar care operează EES, în conformitate cu articolul 20 din Regulamentul (UE) 2017/2226.

(4) În cazul în care prezumţia menţionată la alineatul (1) nu este răsturnată, resortisantul unei ţări terţe prezent pe teritoriul statelor membre poate fi returnat în conformitate cu Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]).

Un resortisant al unei ţări terţe care beneficiază de dreptul la liberă circulaţie în temeiul dreptului Uniunii nu poate fi returnat decât în conformitate cu Directiva 2004/38/CE.

Articolul 12a

Perioada tranzitorie și măsurile tranzitorii

(1) Pentru o perioadă de 180 de zile de la data punerii în funcţiune a EES, pentru a verifica, la intrare și la ieșire, dacă persoanele care sunt admise pentru o ședere pe termen scurt nu au depășit durata maximă de ședere autorizată, și, după caz, pentru a verifica la intrare dacă persoanele nu au depășit numărul de intrări autorizate de viza de scurtă ședere eliberată pentru una sau două intrări, poliţiștii de frontieră iau în considerare ședерile pe teritoriul statelor membre în decursul celor 180 de zile care preced intrarea sau ieșirea, prin verificarea ștampilelor din documentele de călătorie, în plus faţă de datele de intrare/ieșire înregistrate în EES.

(2) În cazul în care o persoană a intrat pe teritoriul statelor membre înainte de punerea în funcţiune a EES și iese de pe teritoriul acestora după punerea în funcţiune a EES, la ieșirea sa se creează un dosar individual în EES și se introduce în fișa de intrare/ieșire și data respectivei intrări, în conformitate cu articolul 16 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2017/2226. Aplicarea prezentului alineat nu se limitează la perioada de 180 de zile de la punerea în funcţiune a EES, astfel cum se menţionează la alineatul (1). În cazul unei discrepanţe între data ștampilei de intrare și data înregistrată în EES, prevalează data ștampilei de intrare.

([1]) Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanţilor ţărilor terţe aflaţi în situaţie de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98).

▼M7

Articolul 13

Supravegherea frontierelor

(1) Supravegherea frontierelor are drept principal obiectiv prevenirea sau depistarea trecerilor neautorizate ale frontierei, îmbunătăţirea gradului de conștientizare a situației, combaterea criminalității transfrontaliere și luarea de măsuri împotriva persoanelor care trec ilegal frontiera. Aceasta presupune, de asemenea, efectuarea unor analize de risc. Fără a se aduce atingere articolelor 3 și 4, o persoană care a trecut ilegal frontiera și care nu are drept de ședere pe teritoriul statului membru respectiv este reţinută și i se aplică procedurile care respectă Directiva 2008/115/CE.

(2) Poliţiștii de frontieră utilizează toate resursele necesare, inclusiv unităţi fixe sau mobile, în vederea asigurării supravegherii frontierelor. Supravegherea frontierelor se efectuează astfel încât să prevină și să descurajeze trecerile neautorizate ale frontierei de către persoane între punctele de trecere a frontierei și sustragerea persoanelor de la verificările efectuate la punctele de trecere a frontierei și se efectuează cu respectarea deplină a obligaţiilor prevăzute la articolul 4.

(3) Supravegherea între punctele de trecere a frontierei este asigurată de poliţiștii de frontieră ale căror efective și metode trebuie să fie adaptate riscurilor și amenințărilor existente sau preconizate. Pentru supraveghere se utilizează tablouri situaționale, care permit să se reducă pierderile de vieţi omenești în rândul migranţilor la frontierele externe, de-a lungul sau în apropierea acestora. Supravegherea include modificarea frecventă și inopinată a perioadelor de supraveghere, precum și alte metode sau tehnici pentru a preveni sau a detecta cu eficacitate trecerile neautorizate ale frontierei.

(4) Supravegherea se efectuează de unităţi fixe sau mobile, care își îndeplinesc misiunea prin patrulare sau prin prezenţa în locuri cunoscute ca fiind sensibile. Obiectivul respectivei supravegheri este de a preveni trecerile neautorizate ale frontierei sau de a reţine persoanele în legătură cu trecerea neautorizată a frontierei externe. Supravegherea se poate efectua, de asemenea, cu ajutorul unor mijloace tehnice, inclusiv prin mijloace electronice, echipamente, sisteme de supraveghere și, după caz, toate tipurile de infrastructură fixă și mobilă.

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 37 de la prezentul regulament, referitoare la măsuri suplimentare de reglementare a supravegherii, inclusiv la elaborarea unor standarde minime comune pentru supravegherea frontierelor. Respectivele standarde minime comune ţin seama de tipul de frontiere, și anume frontiere terestre, maritime sau aeriene, de nivelul de impact atribuit fiecărei secţiuni de frontieră externă în conformitate cu articolul 34 din Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului [1] și de alţi factori relevanţi, precum particularităţile geografice.

▼B

Articolul 14

Refuzul intrării

(1) Intrarea pe teritoriul statelor membre se refuză resortisanţilor ţărilor terţe care nu îndeplinesc toate condiţiile de intrare prevăzute la articolul 6 alineatul (1) și care nu aparţin niciuneia dintre categoriile de persoane menţionate la articolul 6 alineatul (5). Aceasta nu aduce

[1] Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2019 privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1052/2013 și (UE) 2016/1624 (JO L 295, 14.11.2019, p. 1).

▼B

atingere aplicării dispozițiilor speciale privind dreptul la azil și la protecţie internaţională sau eliberarea unei vize de lungă ședere.

(2) Intrarea nu poate fi refuzată decât printr-o decizie care să indice motivele precise ale refuzului. Decizia se ia de către autoritatea competentă abilitată în acest sens de dreptul intern. Respectiva decizie intră în vigoare imediat.

Decizia motivată indicând cauzele precise ale refuzului se comunică printr-un formular uniform, prezentat în anexa V partea B, și se completează de autoritatea abilitată de dreptul intern să refuze intrarea. Formularul uniform astfel completat se înmânează resortisantului ţării terţe în cauză, care confirmă primirea deciziei de refuz prin respectivul formular.

▼M3

Datele privind resortisanţii ţărilor terţe a căror intrare pentru o ședere pe termen scurt a fost refuzată se înregistrează în EES în conformitate cu articolul 6a alineatul (2) din prezentul regulament și cu articolul 18 din Regulamentul (UE) 2017/2226.

▼B

(3) Persoanele care au făcut obiectul unei decizii de refuz al intrării au dreptul la o cale de atac. Calea de atac se desfășoară în conformitate cu dreptul intern. Resortisantului ţării terţe i se pun la dispoziţie informaţii scrise cu privire la punctele de contact în măsură să îi comunice informaţii legate de reprezentanţii competenţi să acţioneze în numele respectivului resortisantul al ţării terţe, în conformitate cu dreptul intern.

Introducerea unei asemenea căi de atac nu are efect suspensiv asupra deciziei de refuz al intrării.

▼M3

Fără a aduce atingere oricărei eventuale compensări acordate în conformitate cu dreptul intern, resortisantul ţării terţe în cauză are dreptul la rectificarea datelor introduse în EES sau a ștampilei de intrare anulate ori a ambelor, precum și a oricărei anulări sau completări, din partea statului membru care a refuzat intrarea, în cazul în care, în cadrul căii de atac, decizia de refuz al intrării este declarată nefondată.

▼B

(4) Poliţiștii de frontieră se asigură că resortisantul ţării terţe care a făcut obiectul unei decizii de refuz al intrării nu intră pe teritoriul statului membru în cauză.

(5) Statele membre întocmesc o statistică privind numărul de persoane care au făcut obiectul unei decizii de refuz al intrării, motivele refuzului, cetăţenia persoanelor cărora li s-a refuzat intrarea și tipul de frontieră (terestră, aeriană, maritimă) la care s-a refuzat intrarea și transmit anual statisticile către Comisie (Eurostat), în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(6) Normele detaliate de reglementare a refuzului intrării sunt descrise în anexa V partea A.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 311/76 al Consiliului privind elaborarea de statistici cu privire la lucrătorii străini (JO L 199, 31.7.2007, p. 23).

▼B

CAPITOLUL III

Personal și resurse alocate controlului la frontiere și cooperarea între statele membre

Articolul 15

Personal și resurse alocate controlului la frontiere

Statele membre alocă personal și resurse corespunzătoare și suficiente pentru exercitarea controlului la frontierele externe în conformitate cu articolele 7-14, astfel încât să asigure un control eficace, de înalt nivel și uniform la frontierele lor externe.

Articolul 16

Punerea în aplicare a controlului

(1) Controlul la frontiere prevăzut la articolele 7-14 se efectuează de către polițiștii de frontieră, în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament și cu dreptul intern.

În exercitarea controlului la frontiere, polițiștii de frontieră păstrează competențele de inițiere a procedurilor penale conferite de dreptul intern și care nu intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament.

Statele membre se asigură că polițiștii de frontieră sunt profesioniști specializați și formați corespunzător, luând în considerare curricula comună de pregătire pentru polițiștii de frontieră, stabilită și dezvoltată de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene (denumită în continuare „agenția”), înființată prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004. Curricula de pregătire include formarea specializată privind modul de detectare și gestionare a situațiilor în care sunt implicate persoane vulnerabile, cum ar fi minorii neînsoțiți și victimele traficului de persoane. Statele membre, cu sprijinul agenției, încurajează polițiștii de frontieră să învețe limbile străine necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor lor.

(2) Statele membre notifică Comisiei lista serviciilor naționale responsabile de controlul la frontiere în temeiul dreptului intern, în conformitate cu articolul 39.

(3) Pentru un control eficient la frontiere, fiecare stat membru asigură o cooperare strânsă și permanentă între serviciile naționale responsabile de controlul la frontiere.

Articolul 17

Cooperarea dintre statele membre

(1) Statele membre își acordă asistență și asigură o cooperare strânsă și permanentă în vederea punerii eficiente în aplicare a controlului la frontiere, în conformitate cu articolele 7-16. Statele membre fac schimb de informații relevante.

(2) Cooperarea operativă dintre statele membre în materie de gestionare a frontierelor externe este coordonată de agenție.

▼B

(3) Fără a aduce atingere competenţelor agenţiei, statele membre pot continua cooperarea operativă cu alte state membre și/sau ţări terţe la frontierele externe, inclusiv schimbul de ofiţeri de legătură, în cazul în care o astfel de cooperare este complementară acţiunii agenţiei.

Statele membre se abţin de la orice acţiune care ar putea periclita funcţionarea agenţiei sau realizarea obiectivelor acesteia.

Statele membre informează agenţia cu privire la cooperarea operativă menţionată la primul paragraf.

(4) Statele membre propun acţiuni de formare cu privire la normele care reglementează controlul la frontiere, precum și drepturile fundamentale. În acest sens, se iau în considerare standardele comune de formare stabilite și dezvoltate de agenţie.

Articolul 18

Controlul comun

(1) Statele membre care nu aplică articolul 22 la frontierele terestre comune pot efectua, până la data aplicării articolului respectiv, un control comun al respectivelor frontiere comune; în acest caz, o persoană poate fi oprită numai o singură dată în scopul realizării verificărilor la intrare și la ieșire, fără a aduce atingere responsabilităţilor individuale ale statelor membre care decurg din articolele 7-14.

Statele membre pot încheia între ele acorduri bilaterale în acest sens.

(2) Statele membre informează Comisia cu privire la orice acord încheiat în conformitate cu alineatul (1).

CAPITOLUL IV

Dispoziţii speciale referitoare la verificările la frontiere

Articolul 19

Dispoziţii speciale referitoare la diferitele tipuri de frontiere și mijloacele de transport utilizate pentru trecerea frontierelor externe

Dispoziţiile speciale prevăzute în anexa VI se aplică verificărilor efectuate la diferitele tipuri de frontiere și cu privire la diferitele mijloace de transport utilizate pentru trecerea frontierelor externe.

Respectivele dispoziţii speciale pot conţine derogări de la articolele 5 și 6 și de la articolele 8-14.

Articolul 20

Dispoziţii speciale referitoare la verificarea anumitor categorii de persoane

(1) Dispoziţii speciale prevăzute în anexa VII se aplică următoarelor categorii de persoane:

▼M3

(a) șefi de stat, șefi de guvern și membri ai guvernelor naţionale însoţiţi de soţii (soţiile) lor, precum și membrii delegaţiilor oficiale ale acestora, și suveranii și alţi membri de rang înalt ai unei familii regale;

▼B

(b) piloți de aeronave și alți membri ai echipajului;

(c) marinari;

(d) titulari ai pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu și membrii organizațiilor internaționale;

(e) lucrători transfrontalieri;

(f) minori;

(g) servicii de salvare, poliție și pompieri și polițiștii de frontieră;

(h) lucrători offshore.

Respectivele dispoziții speciale pot conține derogări de la articolele 5 și 6 și de la articolele 8-14.

(2) Statele membre notifică Comisiei modelele de permise eliberate de ministerele lor de afaceri externe pentru membrii acreditați ai misiunilor diplomatice și ai reprezentanțelor consulare, precum și pentru familiile acestora, în conformitate cu articolul 39.

CAPITOLUL V

▼M7

Măsuri specifice referitoare la frontierele externe

▼B

Articolul 21

Măsuri la frontierele externe și sprijinul acordat de agenție

(1) Atunci când, într-un raport de evaluare întocmit în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 1053/2013, sunt identificate deficiențe grave în efectuarea controalelor la frontierele externe și în vederea asigurării respectării recomandărilor menționate la articolul 15 din respectivul regulament, Comisia poate recomanda, prin intermediul unui act de punere în aplicare, ca statul membru evaluat să ia anumite măsuri specifice, care pot include una sau ambele dintre următoarele:

(a) inițierea desfășurării echipelor europene de polițiști de frontieră în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2007/2004;

(b) prezentarea, spre avizare de către agenție, a planurilor sale strategice, bazate pe o evaluare de risc, care să includă informații privind desfășurarea de personal și echipamente.

Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 38 alineatul (2).

(2) Periodic, Comisia informează comitetul instituit în conformitate cu articolul 38 alineatul (1) cu privire la progresele înregistrate în punerea în aplicare a măsurilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol și cu privire la impactul acestora asupra deficiențelor identificate.

Comisia informează, de asemenea, Parlamentul European și Consiliul.

▼B

(3) Atunci când, într-un raport de evaluare menţionat la alineatul (1), se concluzionează că statul membru evaluat își neglijează în mod grav obligaţiile și, prin urmare, trebuie să raporteze cu privire la punerea în aplicare a planului de acţiune relevant în termen de trei luni în conformitate cu articolul 16 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1053/2013, și dacă, după perioada de trei luni respectivă, Comisia constată că situaţia persistă, aceasta poate declanșa aplicarea procedurii prevăzute la articolul 29 din prezentul regulament, în cazul în care sunt îndeplinite toate condiţiile în acest sens.

▼M7

Articolul 21a

Restricţii temporare de călătorie în Uniune

(1) Prezentul articol se aplică urgenţelor de sănătate publică de amploare.

(2) Consiliul, pe baza unei propuneri a Comisiei, poate adopta un regulament de punere în aplicare care să prevadă restricţii temporare de călătorie în statele membre, care să fie aplicate la frontierele externe.

Restricţiile temporare de călătorie pot include restricţii temporare de intrare în statele membre și restricţii sanitare temporare care sunt necesare pentru protecţia sănătăţii publice în spaţiul fără controale la frontierele interne. Restricţiile sanitare temporare respective pot include testarea, carantina și autoizolarea.

Restricţiile temporare de călătorie în Uniune trebuie să fie proporţionale și nediscriminatorii. În cazul în care un stat membru adoptă restricţii mai stricte decât cele prevăzute în regulamentul de punere în aplicare, respectivele restricţii nu pot să aibă un efect negativ asupra funcţionării spaţiului fără controale la frontierele interne. Restricţiile sanitare temporare aplicate persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulaţie în temeiul dreptului Uniunii respectă în orice moment Directiva 2004/38/CE.

(3) Următoarele categorii de persoane sunt exceptate de la restricţiile de intrare, indiferent de scopul călătoriei lor:

(a) persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulaţie în temeiul dreptului Uniunii;

(b) resortisanţii ţărilor terţe care sunt rezidenţi pe termen lung în temeiul Directivei 2003/109/CE, persoanele care au drept de ședere în temeiul altor instrumente ale dreptului Uniunii sau de drept intern, inclusiv beneficiarii protecţiei internaţionale sau persoanele care deţin vize naţionale de lungă ședere, precum și membrii de familie ai acestora.

(4) Categoriile de persoane enumerate în anexa XI partea A sunt exceptate de la restricţiile de intrare.

(5) Orice categorie de persoane enumerată în anexa XI partea B este exceptată de la restricţiile de intrare în cazul în care categoria respectivă este inclusă în regulamentul de punere în aplicare menţionat la alineatul (2).

▼M7

(6) Regulamentul de punere în aplicare menţionat la alineatul (2), dacă este cazul:

(a) identifică, atunci când natura urgenţei de sănătate publică de amploare impune acest lucru, categoriile de persoane care efectuează călătorii esenţiale, enumerate în anexa XI partea B, și care urmează să fie exceptate de la restricţiile de intrare;

(b) stabilește zonele geografice sau ţările terţe din care călătoriile pot face obiectul unor restricţii sau exceptări de la restricţii și stabilește o procedură pentru examinarea periodică a situaţiei din zonele sau ţările respective și a restricţiilor de călătorie impuse, pe baza unei metodologii obiective și a unor criterii obiective care să includă în special situaţia epidemiologică;

(c) stabilește condiţiile în care călătoriile neesenţiale pot fi restricţionate sau exceptate de la restricţii, inclusiv dovada care trebuie să fie prezentată ca justificare a exceptării și condiţiile referitoare la durata și natura șederii în zonele sau ţările menţionate la litera (b);

(d) menţionează restricţiile sanitare temporare minime la care pot fi supuse persoanele menţionate la alineatul (3) literele (a) și (b);

(e) prin derogare de la alineatele (4) și (5), stabilește condiţiile în care pot fi impuse restricţii de călătorie persoanelor care efectuează călătorii esenţiale

(7) Restricţiile de intrare în statele membre a persoanelor care efectuează călătorii esenţiale sunt impuse numai în mod excepţional, pentru o perioadă strict limitată, până când sunt disponibile informaţii suficiente cu privire la urgenţele de sănătate publică de amploare menţionate la alineatul (1) și până când sunt identificate și adoptate de Consiliu, la propunerea Comisiei, restricţii sanitare alternative care sunt necesare pentru protecţia sănătăţii publice și care urmează să fie aplicate persoanelor respective.

▼B

TITLUL III

FRONTIERE INTERNE

CAPITOLUL I

Absenţa controlului la frontierele interne

Articolul 22

Trecerea frontierelor interne

Frontierele interne pot fi trecute prin orice punct fără a fi realizată o verificare la frontiere asupra persoanelor, indiferent de cetăţenie.

▼M7

Articolul 23

Verificări în interiorul teritoriului

Absența controalelor la frontierele interne nu aduce atingere:

(a) exercitării competențelor polițienești sau a altor prerogative de autoritate publică de către autoritățile competente ale statelor membre pe teritoriul lor, inclusiv în zonele lor de frontieră internă, astfel cum le sunt conferite în temeiul dreptului intern, în măsura în care exercitarea competențelor respective nu are un efect echivalent cu verificările la frontiere. Exercitarea unor astfel de competențe poate include, după caz, utilizarea tehnologiilor de monitorizare și supraveghere utilizate în general pe teritoriu cu scopul de a răspunde amenințărilor la adresa siguranței publice sau a ordinii publice. Exercitarea de către autoritățile competente a atribuțiilor care le revin nu este considerată echivalentă, în special, cu exercitarea verificărilor la frontiere atunci când măsurile respective îndeplinesc toate condițiile următoare:

(i) nu au ca obiectiv controlul la frontiere;

(ii) se bazează pe informații generale ale poliției sau, în situațiile în care obiectivul urmărit este limitarea răspândirii unei boli infecțioase, pe informații de sănătate publică, precum și pe experiența autorităților competente cu privire la posibilele amenințări la adresa siguranței publice sau a ordinii publice și vizează în special:

— combaterea criminalității transfrontaliere;

— reducerea imigrației ilegale; sau

— limitarea răspândirii unei boli infecțioase cu potențial epidemic, conform identificării efectuate de Centrul European de Prevenire și Control al Bolilor;

(iii) sunt concepute și executate într-un mod net diferit de verificările sistematice efectuate asupra persoanelor la frontierele externe, inclusiv în cazul în care acestea sunt efectuate în noduri de transport sau direct la bordul serviciilor de transport de persoane și cu condiția ca acestea să se bazeze pe o evaluare a riscurilor;

(b) posibilității ca autoritățile competente ale unui stat membru sau operatorii de transport să efectueze controale de securitate în noduri de transport, efectuate asupra persoanelor în temeiul dreptului intern, cu condiția ca respectivele controale să fie efectuate, de asemenea, asupra persoanelor care călătoresc în interiorul unui stat membru;

(c) posibilității ca un stat membru să prevadă prin lege obligația de a deține sau de a purta permise și alte documente;

(d) posibilității ca un stat membru să prevadă prin lege obligația resortisanților țărilor terțe de a-și anunța prezența pe teritoriul său și obligația administrației unităților de cazare să asigure completarea și semnarea unor formulare de înregistrare de către resortisanții țărilor terțe, cu excepția partenerilor care îi însoțesc, a minorilor care îi însoțesc sau a membrilor grupurilor de călătorie, în conformitate cu dispozițiile articolelor 22 și, respectiv, 45 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (denumită în continuare „Convenția Schengen”).

▼M7

Articolul 23a

Procedura de transferare a persoanelor reţinute în zonele de frontieră internă

(1) Fără a aduce atingere articolului 22, prezentul articol stabilește procedura pentru transferul unui resortisant al unei ţări terţe reţinut în zonele de frontieră, astfel cum se menţionează la articolul 23, în cazurile în care sunt îndeplinite următoarele condiţii:

(a) resortisantul ţării terţe este reţinut în timpul verificărilor care implică autorităţile competente ale ambelor state membre în cadrul cooperării bilaterale, care poate include, în special, patrule poliţienești comune, cu condiţia ca statele membre în cauză să fi convenit să utilizeze procedura respectivă în cadrul cooperării bilaterale respective; și

(b) există indicii clare că resortisantul ţării terţe a sosit direct din celălalt stat membru și se constată faptul că resortisantul ţării terţe nu are drept de ședere pe teritoriul statului membru în care a sosit, pe baza informaţiilor aflate la dispoziţia imediată a autorităţilor care l-au reţinut, inclusiv a declaraţiilor persoanei în cauză, a documentelor de identitate, de călătorie sau a altor documente găsite în posesia persoanei respective sau a rezultatelor căutărilor efectuate în bazele de date relevante de la nivel naţional și de la nivelul Uniunii.

Procedura prevăzută la alineatele (1) și (2) nu se aplică solicitanţilor, astfel cum sunt definiţi la articolul 3 punctul 13 din Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), și nici beneficiarilor de protecţie internaţională, astfel cum sunt definiţi la articolul 3 punctul 4 din Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

Atunci când transferă un resortisant al unei ţări terţe despre care statul membru care efectuează transferul presupune că este minor, statul membru care efectuează transferul informează statul membru de primire cu privire la prezumţia respectivă și ambele state membre se asigură că sunt luate toate măsurile în interesul superior al copilului și în conformitate cu legislaţia lor naţională.

(2) Prin derogare de la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2008/115/CE, autorităţile competente ale unui stat membru pot decide, în cazul în care sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol, să transfere imediat resortisantul ţării terţe în cauză în statul membru din care acesta a sosit, în conformitate cu procedura prevăzută în anexa XII.

([1]) Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de stabilire a unei proceduri comune în materie de protecţie internaţională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE (JO L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

([2]) Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind standardele referitoare la condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanţii ţărilor terţe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecţie internaţională, la un statut uniform pentru refugiaţi sau pentru persoanele eligibile pentru protecţie subsidiară și la conţinutul protecţiei acordate, de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului și de abrogare a Directivei 2011/95/UE (JO L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/2024/1347/oj).

▼M7

(3) Resortisanţii ţărilor terţe reţinuţi în zonele de frontieră și transferaţi conform procedurii menţionate în prezentul articol au dreptul la o cale de atac. Calea de atac împotriva deciziei de transfer se desfășoară în conformitate cu dreptul intern al statului membru care efectuează transferul. Respectivii resortisanţi ai ţărilor terţe beneficiază de măsuri reparatorii eficiente în conformitate cu articolul 47 din cartă. De asemenea, statul membru care efectuează transferul le transmite respectivilor resortisanţi ai ţărilor terţe, în scris, într-o limbă pe care o înţeleg sau despre care se prezumă în mod rezonabil că o înţeleg, informaţii privind punctele de contact care pot să le comunice informaţii legate de reprezentanţii competenţi să acţioneze în numele respectivilor resortisanţi ai ţărilor terţe, în conformitate cu dreptul intern. Introducerea unei asemenea căi de atac nu are efect suspensiv.

(4) În cazul în care un stat membru care efectuează transferul aplică procedura menţionată la alineatul (2), statul membru de primire are obligaţia să ia toate măsurile necesare pentru a primi resortisantul ţării terţe în cauză în conformitate cu procedurile prevăzute în anexa XII. În statul membru de primire se aplică toate dispoziţiile corespunzătoare din Directiva 2008/115/CE.

(5) În cadrul cooperării lor bilaterale, statele membre stabilesc aspectele practice, inclusiv pentru a evita, cu titlu de regulă, utilizarea procedurii menţionate la prezentul articol, în special în secţiunile frontierelor interne în care au fost reintroduse sau prelungite controalele la frontiere.

(6) Procedura prevăzută la prezentul articol nu aduce atingere acordurilor sau înţelegerilor bilaterale existente, astfel cum sunt menţionate la articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2008/115/CE.

(7) De la 11 iulie 2025 și ulterior anual, statele membre transmit Comisiei datele înregistrate în conformitate cu anexa XII partea A punctul 4.

▼B

Articolul 24

Eliminarea obstacolelor din calea traficului la punctele rutiere de trecere a frontierelor interne

▼M7

Statele membre elimină orice obstacol care împiedică fluidizarea traficului la punctele rutiere de trecere a frontierelor interne, în special limitările de viteză care nu se bazează exclusiv pe considerente de siguranţă rutieră sau care nu sunt necesare pentru utilizarea tehnologiilor menţionate la articolul 23 litera (a).

▼B

În același timp, statele membre trebuie să fie în măsură să furnizeze toate mijloacele necesare pentru a efectua verificări în cazul în care se reintroduc controalele la frontierele interne.

▼B

CAPITOLUL II

Reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne

▼M7

Articolul 25

Cadru general pentru reintroducerea temporară sau prelungirea controalelor la frontierele interne

(1) Atunci când într-un spaţiu fără controale la frontierele interne există o ameninţare gravă la adresa ordinii publice sau a securităţii interne într-un stat membru, statul membru respectiv poate reintroduce în mod excepţional controalele la toate frontierele interne sau în anumite părţi ale frontierelor sale interne.

Se poate considera, în special, că o ameninţare gravă la adresa ordinii publice sau a securităţii interne rezultă din:

(a) incidente sau ameninţări teroriste și din ameninţări reprezentate de formele grave de criminalitate organizată;

(b) situaţii de urgenţă de sănătate publică de amploare;

(c) o situaţie excepţională caracterizată de deplasări neautorizate, neașteptate și de amploare ale resortisanţilor ţărilor terţe între statele membre, care exercită o presiune considerabilă asupra resurselor și capacităţilor generale ale autorităţilor competente bine pregătite și care ar putea pune în pericol funcţionarea generală a spaţiului fără controale la frontierele interne, astfel cum reiese din analiza informaţiilor și din toate datele disponibile, inclusiv din cele transmise de agenţiile relevante ale Uniunii;

(d) evenimentele internaţionale de proporţii ori cu mare vizibilitate.

(2) În toate cazurile, controalele la frontierele interne se reintroduc numai ca măsură de ultimă instanţă. Domeniul de aplicare și durata reintroducerii temporare a controalelor la frontiere nu depășesc ceea ce este strict necesar pentru a răspunde la ameninţarea gravă identificată.

Controalele la frontiere pot fi reintroduse sau prelungite în temeiul articolelor 25a și 28 numai în cazul în care un stat membru a stabilit că o astfel de măsură este necesară și proporţională, ţinând seama de criteriile menţionate la articolul 26 alineatul (1) și, în cazul prelungirii unor astfel de controale, ţinând seama de asemenea de rezultatele evaluării riscurilor menţionate la articolul 26 alineatul (2). Controalele la frontiere pot fi, de asemenea, reintroduse în conformitate cu articolul 29, ţinându-se seama de criteriile menţionate la articolul 30.

(3) În cazul în care persistă aceeași ameninţare gravă, controalele la frontierele interne pot fi prelungite în conformitate cu articolul 25a ori 29 sau, în cazul în care ameninţarea ţine de situaţii de urgenţă de sănătate publică de amploare, în conformitate cu articolul 28.

Se consideră că persistă aceeași ameninţare gravă în cazul în care justificarea prezentată de statul membru pentru prelungirea controalelor la frontiere se bazează pe aceleași motive ca cele care au justificat reintroducerea inițială a controalelor la frontiere.

▼M7

Articolul 25a

Procedura aplicabilă în cazurile care necesită luarea de măsuri ca urmare a unor evenimente imprevizibile sau previzibile

(1) Atunci când, într-un stat membru, o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne este imprevizibilă și necesită luarea imediată a unor măsuri, statul membru poate, în mod excepțional, să reintroducă imediat controalele la frontierele interne.

(2) În același timp cu reintroducerea controalelor la frontiere în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, statul membru notifică, în conformitate cu articolul 27 alineatul (1), Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și celorlalte state membre reintroducerea controalelor la frontiere.

(3) Atunci când un stat membru reintroduce controalele la frontierele interne în temeiul alineatului (1), controalele la frontiere rămân în vigoare pentru cel mult o lună. În cazul în care amenințarea gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne persistă după această perioadă, statul membru poate prelungi controalele la frontierele interne pentru perioade suplimentare, până la o durată maximă ce nu depășește trei luni.

(4) Atunci când o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne este previzibilă într-un stat membru, statul membru informează Parlamentul European, Consiliul, Comisia și celelalte state membre în conformitate cu articolul 27 alineatul (1), cel târziu cu patru săptămâni înainte de reintroducerea preconizată a controalelor la frontiere sau cât de curând posibil, dacă circumstanțele care fac necesară reintroducerea controalelor la frontierele interne devin cunoscute statului membru cu mai puțin de patru săptămâni înainte de reintroducerea preconizată.

(5) În cazul în care se aplică alineatul (4) de la prezentul articol și fără a aduce atingere alineatului (6), controalele la frontierele interne pot fi reintroduse pentru o perioadă de până la șase luni. În cazul în care amenințarea gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne persistă după această perioadă, statul membru poate prelungi controalele la frontierele interne pentru perioade de maximum șase luni, care pot fi reînnoite. Orice prelungire se notifică Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și celorlalte state membre în conformitate cu articolul 27 și în termenele menționate la alineatul (4) de la prezentul articol. Sub rezerva articolului 6 de la prezentul articol, durata maximă a controalelor la frontierele interne nu depășește doi ani.

(6) În cazul în care un stat membru consideră că există o situație excepțională majoră, referitoare la o amenințare gravă persistentă, care justifică necesitatea continuă de a efectua controale la frontierele interne pentru o perioadă mai lungă decât perioada maximă menționată la alineatul (5) de la prezentul articol, acesta notifică Parlamentului European, Consiliului și Comisiei și celorlalte state membre intenția sa de a prelungi controalele la frontierele interne cu o perioadă suplimentară de până la șase luni. Notificarea respectivă este transmisă cel târziu cu patru săptămâni înainte de prelungirea planificată și, ținând seama de avizul Comisiei emis în conformitate cu articolul 27a alineatul (3), include o evaluare a riscurilor în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) prin intermediul căreia:

(a) prezintă justificări privind amenințarea continuă la adresa ordinii publice sau a securității interne;

▼M7

(b) justifică faptul că măsurile alternative de remediere a amenințării sunt considerate ori s-au dovedit ineficiente la momentul notificării;

(c) prezintă măsurile de atenuare luate în considerare pentru a însoți controalele la frontierele interne;

(d) include, după caz, o prezentare a mijloacelor, a acțiunilor, a condițiilor și a calendarului luate în considerare în vederea eliminării controalelor la frontierele interne.

În termen de trei luni de la notificarea menționată la primul paragraf, Comisia emite un nou aviz privind necesitatea și proporționalitatea prelungirii controalelor la frontierele interne. După primirea notificării, Comisia poate demara din proprie inițiativă, ori, la solicitarea statului membru direct afectat, are obligația de a demara un proces de consultare, în conformitate cu articolul 27a alineatul (1).

În cazul în care, într-o situație excepțională majoră, necesitatea continuă a controalelor la frontierele interne este confirmată ca urmare a procedurii menționate la prezentul alineat, dar perioada suplimentară de șase luni menționată la primul paragraf nu este suficientă pentru a asigura disponibilitatea unor măsuri alternative eficace pentru a aborda amenințarea persistentă, un stat membru poate decide să prelungească controalele la frontierele interne pentru o perioadă suplimentară și finală de până la șase luni, în conformitate cu evaluarea riscurilor menționată la al doilea paragraf. În cazul în care un stat membru decide să facă acest lucru, acesta notifică fără întârziere Comisiei intenția sa de a-și prelungi controalele la frontierele interne. Comisia adoptă fără întârziere o recomandare privind compatibilitatea cu tratatele a unei astfel de prelungiri finale, în special cu principiile necesității și proporționalității. Recomandarea respectivă identifică, de asemenea, după caz, împreună cu alte state membre, măsurile compensatorii eficiente care urmează să fie puse în aplicare.

Articolul 26

Criterii pentru reintroducerea temporară și prelungirea controalelor la frontierele interne

(1) Pentru a stabili dacă reintroducerea controalelor la frontierele interne este necesară și proporțională în conformitate cu articolul 25 alineatul (2), un stat membru evaluează în special:

(a) oportunitatea măsurii de reintroducere a controalelor la frontierele interne, având în vedere natura amenințării grave identificate și, în special, probabilitatea ca reintroducerea controalelor la frontierele interne să remedieze în mod corespunzător amenințarea la adresa ordinii publice sau a securității interne și dacă obiectivele urmărite de o astfel de reintroducere ar putea fi atinse prin:

(i) utilizarea unor măsuri alternative, precum verificările proporționale efectuate în contextul verificărilor în interiorul teritoriului menționate la articolul 23 litera (a);

(ii) utilizarea procedurii prevăzute la articolul 23a;

(iii) alte forme de cooperare polițienească prevăzute în dreptul Uniunii;

▼M7

(iv) măsuri comune privind restricţiile temporare de călătorie către statele membre, astfel cum sunt menţionate la articolul 21a alineatul (2);

(b) impactul probabil al unei astfel de măsuri asupra:

(i) circulaţiei persoanelor în spaţiul fără controale la frontierele interne; și

(ii) funcţionării regiunilor transfrontaliere, ţinând seama de legăturile sociale și economice strânse dintre acestea.

(2) În cazul în care controalele la frontierele interne sunt în vigoare de șase luni în conformitate cu articolul 25a alineatul (5), statul membru în cauză efectuează o evaluare a riscurilor care, pe lângă elementele prevăzute la articolul 27 alineatele (2) și (3), include, de asemenea, o reevaluare a criteriilor prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol.

(3) În cazul reintroducerii sau prelungirii controalelor la frontierele interne, statele membre în cauză se asigură că acestea sunt însoţite de măsuri adecvate care atenuează impactul reintroducerii controalelor la frontiere asupra persoanelor și transportului de mărfuri, acordând o atenţie deosebită legăturilor sociale și economice strânse dintre regiunile transfrontaliere și persoanelor care efectuează călătorii esenţiale.

Articolul 27

Notificarea reintroducerii temporare sau a prelungirii controalelor la frontierele interne și evaluarea riscurilor

(1) Notificările din partea statelor membre cu privire la reintroducerea sau prelungirea controalelor la frontierele interne trebuie să conţină următoarele informaţii:

(a) motivele reintroducerii sau ale prelungirii, inclusiv toate informaţiile relevante detaliind evenimentele care constituie o ameninţare gravă la adresa ordinii publice sau a securităţii lor interne;

(b) domeniul de aplicare al reintroducerii sau al prelungirii preconizate, precizând în ce parte sau părţi ale frontierelor interne urmează să fie reintroduse sau prelungite controalele la frontiere;

(c) denumirea punctelor de trecere autorizate;

(d) data și durata reintroducerii sau a prelungirii preconizate;

(e) evaluarea necesităţii și proporţionalităţii menţionate la articolul 26 alineatul (1) și, în cazul unei prelungiri, la articolul 26 alineatul (2);

(f) după caz, măsurile care trebuie să fie luate de celelalte state membre.

O notificare poate fi transmisă în comun de două sau mai multe state membre.

▼M7

Statele membre transmit notificarea utilizând modelul care urmează să fie stabilit de Comisie în temeiul alineatului (6).

(2) În cazul în care controalele la frontiere sunt în vigoare de șase luni în conformitate cu articolul 25a alineatul (5), orice notificare ulterioară privind prelungirea controlului respectiv trebuie să includă o evaluare a riscurilor. Evaluarea riscurilor prezintă amploarea și evoluţia anticipată a ameninţării grave, în special cât timp se preconizează că aceasta va persista și ce secţiuni ale frontierelor interne pot fi afectate, precum și informaţii privind măsurile de coordonare cu celelalte state membre care sunt afectate sau care este probabil să fie afectate de controalele la frontierele interne.

(3) În cazul în care statele membre reintroduc sau prelungesc controalele la frontiere din cauza unei situaţii menţionate la articolul 25 alineatul (1) litera (c), evaluarea prevăzută la alineatul (1) litera (e) de la prezentul articol conţine, de asemenea, o evaluare a riscurilor, precum și informaţii privind deplasările neautorizate, neașteptate și de amploare, inclusiv orice informaţii obţinute de la agenţiile relevante ale Uniunii în concordanţă cu mandatele acestora și analiza datelor din sistemele de informaţii relevante.

(4) Statul membru în cauză furnizează Comisiei, la cerere, orice informaţii suplimentare, inclusiv cu privire la măsurile de coordonare cu statele membre afectate de prelungirea planificată a controlului la frontierele interne, precum și informaţiile suplimentare necesare pentru a evalua posibila utilizare a măsurilor menţionate la articolele 23 și 23a.

(5) În cazuri justificate din motive de siguranţă publică, ţinând cont de confidenţialitatea anchetelor în curs, statele membre nu au obligaţia de a furniza toate informaţiile menţionate la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol. Statele membre care transmit o notificare în temeiul alineatului (1) sau (2) pot decide, atunci când este necesar și în conformitate cu dreptul intern, să clasifice, integral sau parţial, informaţiile notificate, în special evaluările riscurilor. O astfel de clasificare nu împiedică accesul la informaţii, prin intermediul unor canale adecvate și securizate, al celorlalte state membre afectate de reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne. O astfel de clasificare nu împiedică punerea informaţiilor de către statele membre la dispoziţia Parlamentului European. Transmiterea și gestionarea informaţiilor și a documentelor transmise Parlamentului European în temeiul prezentului articol nu includ evaluările riscurilor menţionate la alineatul (2) și respectă normele privind transmiterea și prelucrarea informaţiilor clasificate.

(6) Comisia adoptă un act de punere în aplicare pentru a stabili modelul menţionat la alineatul (1) al treilea paragraf de la prezentul articol și pune modelul la dispoziţie online. Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menţionată la articolul 38 alineatul (2).

▼M7

Articolul 27a

Consultarea statelor membre și avizul Comisiei

(1) După primirea notificărilor transmise în temeiul articolului 27 alineatul (1), Comisia poate institui, din proprie inițiativă sau la solicitarea unui stat membru direct afectat de controalele la frontierele interne, un proces de consultare, inclusiv reuniuni comune ale statului membru care preconizează reintroducerea sau prelungirea controalelor la frontierele interne cu celelalte state membre, în special cu cele direct afectate de astfel de măsuri, și cu agențiile relevante ale Uniunii.

Obiectivul consultării este de a examina în special amenințarea la adresa ordinii publice sau a securității interne, necesitatea și proporționalitatea reintroducerii preconizate a controalelor la frontierele interne, ținând seama de oportunitatea măsurilor alternative și, în cazul în care controalele la frontierele interne au fost deja reintroduse, de impactul acestora, precum și modalitățile de asigurare a punerii în aplicare a cooperării reciproce dintre statele membre în ceea ce privește reintroducerea controalelor la frontierele interne.

Statul membru care preconizează reintroducerea sau prelungirea controalelor la frontierele interne ține cont de rezultatele acestei consultări atunci când decide dacă să reintroducă sau să prelungească controalele la frontierele interne sau atunci când efectuează controale la frontierele interne.

(2) În urma primirii notificărilor transmise în legătură cu reintroducerea sau prelungirea controalelor la frontierele interne, Comisia trebuie, sau orice stat membru poate, fără a aduce atingere articolului 72 din TFUE, să emită un aviz dacă, pe baza informațiilor cuprinse în notificare și, după caz, în evaluarea riscurilor sau a oricăror informații suplimentare, acestea au motive de preocupare cu privire la necesitatea sau proporționalitatea reintroducerii sau prelungirii preconizate a controalelor la frontierele interne.

(3) În urma primirii notificărilor transmise în legătură cu o prelungire a controalelor la frontierele interne în temeiul articolului 25a alineatul (4) care conduce la continuarea controalelor la frontierele interne pentru o perioadă totală de 12 luni, Comisia emite un aviz privind necesitatea și proporționalitatea respectivelor controale.

Avizul Comisiei cuprinde cel puțin:

(a) o evaluare a conformității reintroducerii sau prelungirii controalelor la frontierele interne cu principiile necesității și proporționalității;

(b) o evaluare a măsurii în care au fost analizate suficient măsuri alternative de remediere a amenințării grave.

În cazul în care se evaluează reintroducerea controalelor la frontierele interne și se consideră că au fost respectate principiile necesității și proporționalității, avizul conține recomandări, după caz, privind îmbunătățirea cooperării dintre statele membre pentru a limita impactul controalelor la frontierele interne și pentru a contribui la reducerea amenințării persistente.

▼M7

(4) În cazul în care se emite un aviz în conformitate cu alineatul (2) sau (3), Comisia instituie un proces de consultare, în conformitate cu alineatul (1), pentru a discuta avizul cu statele membre.

Articolul 28

Mecanismul specific pentru cazurile în care o urgenţă de sănătate publică de amploare pune în pericol funcţionarea generală a spaţiului fără controale la frontierele interne

(1) În cazul în care constată că există o urgenţă de sănătate publică de amploare care afectează mai multe state membre, punând în pericol funcţionarea generală a spaţiului fără controale la frontierele interne, Comisia poate prezenta Consiliului o propunere privind adoptarea unei decizii de punere în aplicare de autorizare a reintroducerii controalelor la frontiere de către statele membre, inclusiv orice măsuri de atenuare adecvate care urmează să fie stabilite la nivel naţional și la nivelul Uniunii, în cazul în care măsurile disponibile menţionate la articolele 21a și 23 nu sunt suficiente pentru a contracara urgenţa de sănătate publică de amploare. Statele membre pot solicita Comisiei să prezinte Consiliului o astfel de propunere.

(2) Decizia de punere în aplicare a Consiliului menţionată la alineatul (1) acoperă o perioadă de până la șase luni și poate fi reînnoită, la propunerea Comisiei, pentru perioade suplimentare de maximum șase luni, atât timp cât urgenţa de sănătate publică de amploare persistă, ţinând seama de reexaminarea menţionată la alineatul (4).

(3) În cazul în care statele membre reintroduc sau prelungesc controalele la frontiere din cauza urgenţei de sănătate publică de amploare menţionate la alineatul (1), controalele respectiv se efectuează, de la intrarea în vigoare a deciziei de punere în aplicare a Consiliului menţionată la alineatul (1), în temeiul deciziei respective.

(4) Comisia reexaminează periodic evoluţia urgenţei de sănătate publică de amploare menţionate la alineatul (1), precum și impactul măsurilor adoptate în conformitate cu decizia de punere în aplicare a Consiliului menţionată la alineatul respectiv, pentru a evalua dacă măsurile respective sunt în continuare justificate și, în caz contrar, pentru a propune eliminarea controalelor la frontierele interne cât mai curând posibil.

(5) Statele membre notifică imediat Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și celorlalte state membre reintroducerea controalelor la frontiere în conformitate cu decizia menţionată la alineatul (1).

(6) Statele membre pot lua alte măsuri, astfel cum se menţionează la articolul 23, pentru a limita domeniul de aplicare al controalelor la frontierele interne. Comisia ţine seama de aceste măsuri în cadrul examinării menţionate la alineatul (4) de la prezentul articol.

▼B

Articolul 29

Procedura specifică pentru circumstanţe excepţionale care periclitează funcţionarea generală a spaţiului fără controale la frontierele interne

▼M1

(1) În circumstanţe excepţionale în care funcţionarea generală a spaţiului fără controale la frontierele interne este periclitată ca urmare a unor deficienţe grave persistente legate de controlul la frontierele externe, astfel cum se menţionează la articolul 21 din prezentul regulament sau ca rezultat al nerespectării de către un stat membru a Deciziei Consiliului menţionate la articolul 19 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/1624 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]) și în măsura în care aceste circumstanţe constituie o ameninţare gravă la adresa ordinii publice sau a securităţii interne în cadrul spaţiului fără controale la frontierele interne sau în cadrul unor părţi ale acestuia, controlul la frontierele interne poate fi reintrodus în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol pentru o perioadă de maximum șase luni. Respectiva perioadă poate fi prelungită maximum de trei ori, pentru o perioadă suplimentară de maximum șase luni, în cazul în care circumstanţele excepţionale persistă.

▼B

(2) Atunci când nicio altă măsură, în special cele menţionate la articolul 21 alineatul (1), nu poate să atenueze în mod eficient ameninţarea gravă identificată, Consiliul poate, în ultimă instanţă și în scopul protejării intereselor comune din spaţiul fără controale la frontierele interne, să recomande ca unul sau mai multe state membre să decidă reintroducerea controlului la toate frontierele interne ale acestora sau în anumite părţi ale frontierelor lor interne. Recomandarea Consiliului are la bază o propunere a Comisiei. Statele membre pot solicita Comisiei să înainteze Consiliului o astfel de propunere de recomandare.

În recomandarea sa, Consiliul indică cel puţin informaţiile menţionate la articolul 27 alineatul (1) literele (a)-(e).

Consiliul poate recomanda o prelungire în conformitate cu condiţiile și procedurile stabilite în prezentul articol.

Înainte de a reintroduce controlul la frontiere sau în anumite părţi ale frontierelor sale interne în temeiul prezentului alineat, un stat membru notifică acest lucru celorlalte state membre, Parlamentului European și Comisiei în mod corespunzător.

(3) În cazul în care recomandarea menţionată la alineatul (2) nu este pusă în aplicare de un stat membru, statul membru respectiv informează Comisia fără întârziere, în scris, cu privire la motivele sale.

Într-un astfel de caz, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport în care evaluează motivele prezentate de statul membru respectiv și consecinţele asupra protejării intereselor comune ale spaţiului fără controale la frontierele interne.

([1]) Regulamentul (UE) 2016/1624 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 septembrie 2016 privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european și de modificare a Regulamentului (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 863/20072007/2004 al Parlamentului European și al Consiliului, a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului și a Deciziei Consiliului 2005/267/CE (JO L 251, 16.9.2016, p. 1).

▼B

(4) Din motive de urgenţă justificate în mod corespunzător, legate de situaţiile în care circumstanţele care determină necesitatea de a prelungi controlul la frontierele interne în conformitate cu alineatul (2) nu sunt cunoscute decât cu mai puţin de 10 zile înainte de sfârșitul perioadei precedente de reintroducere a controalelor, Comisia poate adopta orice recomandări necesare prin intermediul actelor de punere în aplicare imediat aplicabile în conformitate cu procedura menţionată la articolul 38 alineatul (3). În termen de 14 zile de la adoptarea unei astfel de recomandări, Comisia prezintă Consiliului o propunere de recomandare, în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol.

(5) Prezentul articol nu aduce atingere măsurilor care pot fi adoptate de statele membre în cazul unei ameninţări grave la adresa ordinii publice sau a securităţii interne în temeiul articolelor 25, 27 și 28.

Articolul 30

Criterii pentru reintroducerea temporară a controlului la frontierele interne atunci când circumstanţe excepţionale periclitează funcţionarea generală a spaţiului fără controale la frontierele interne

(1) Atunci când, în ultimă instanţă, Consiliul recomandă, în conformitate cu articolul 29 alineatul (2), reintroducerea temporară a controlului la una sau mai multe frontiere interne sau în anumite părţi ale acestora, acesta evaluează probabilitatea ca o astfel de măsură să remedieze în mod corespunzător o ameninţare la adresa ordinii publice sau a securităţii interne în spaţiul fără controale la frontierele interne și evaluează proporţionalitatea măsurii cu ameninţarea respectivă. Această evaluare se bazează pe informaţiile detaliate transmise de statul membru (statele membre) în cauză și de Comisie și pe orice alte informaţii relevante, inclusiv orice informaţii obţinute în temeiul alineatului (2) din prezentul articol. În efectuarea unei astfel de evaluări, se iau în considerare, în special, următoarele aspecte:

(a) disponibilitatea măsurilor de sprijin tehnic sau financiar care ar putea fi aplicate sau care au fost aplicate la nivel naţional sau la nivelul Uniunii, inclusiv asistenţa acordată de organismele, oficiile sau agenţiile Uniunii, cum ar fi agenţia, Biroul European de Sprijin pentru Azil, înfiinţat prin Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), sau Oficiului European de Poliţie (Europol), înfiinţat prin Decizia 2009/371/JAI, și probabilitatea ca aceste măsuri să remedieze în mod corespunzător ameninţările la adresa ordinii publice sau a securităţii interne în spaţiul fără controale la frontierele interne;

(b) impactul actual și impactul viitor probabil al oricăror deficienţe grave legate de controlul la frontierele externe identificate în contextul evaluărilor efectuate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1053/2013 și măsura în care astfel de deficienţe grave constituie o ameninţare gravă la adresa ordinii publice sau a securităţii interne în spaţiul fără controale la frontierele interne;

([1]) Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 mai 2010 privind înfiinţarea unui Birou European de Sprijin pentru Azil (JO L 132, 29.5.2010, p. 11).

▼B

(c) impactul probabil al reintroducerii controlului la frontiere asupra libertăţii de circulaţie a persoanelor în spaţiul fără controale la frontierele interne.

(2) Înainte de a adopta o propunere de recomandare a Consiliului, în conformitate cu articolul 29 alineatul (2), Comisia poate:

(a) să solicite statelor membre, agenţiei, Europol sau altor organisme, oficii și agenţii ale Uniunii să îi furnizeze informaţii suplimentare;

(b) să efectueze vizite la faţa locului, cu sprijinul unor experţi din statele membre și ai agenţiei, ai Europol și ai oricărui alt organism, oficiu sau agenţie relevantă a Uniunii, în vederea obţinerii sau a verificării informaţiilor relevante pentru recomandarea respectivă.

Articolul 31

Informarea Parlamentului European și a Consiliului

Comisia și statul membru (statele membre) în cauză informează Parlamentul European și Consiliul, cât mai curând posibil, cu privire la orice motive care ar putea determina aplicarea articolului 21și a articolelor 25-30.

Articolul 32

Dispoziţii în caz de reintroducere a controlului la frontierele interne

În cazul în care se reintroduce controlul la frontierele interne, dispoziţiile relevante din titlul II se aplică *mutatis mutandis*.

▼M7

Articolul 33

Raportul privind reintroducerea controalelor la frontierele interne

(1) În termen de patru săptămâni de la eliminarea controalelor la frontierele interne, statele membre care au efectuat controale la frontierele interne prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comisiei un raport privind reintroducerea și, după caz, prelungirea controalelor la frontierele interne.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), în cazul în care controalele la frontiere sunt prelungite în conformitate cu articolul 25a alineatul (5), statul membru în cauză prezintă un raport la expirarea unei perioade de 12 luni și, ulterior, după alte 12 luni, în cazul în care controalele la frontiere sunt menţinute în mod excepţional.

(3) Raportul prezintă, în special, evaluarea iniţială și subsecventă a necesităţii și proporţionalităţii controalelor la frontiere, respectarea criteriilor menţionate la articolul 26, funcţionarea verificărilor, cooperarea practică cu statele membre învecinate, impactul rezultat asupra liberei circulaţii a persoanelor, în special în regiunile transfrontaliere, eficacitatea reintroducerii controalelor la frontierele interne, inclusiv o evaluare *ex post* a necesităţii și a proporţionalităţii reintroducerii controalelor la frontiere.

▼M7

(4) Comisia adoptă un act de punere în aplicare pentru a stabili un format uniform pentru raportul respectiv și îl pune la dispoziţie online. Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menţionată la articolul 38 alineatul (2).

(5) Comisia poate emite un aviz referitor la respectiva evaluare *ex post* a reintroducerii temporare a controalelor la una sau mai multe frontiere interne sau în anumite părţi ale acestora.

(6) Cel puţin o dată pe an, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la funcţionarea spaţiului fără controale la frontierele interne (denumit în continuare „Raportul privind starea spaţiului Schengen”). Comisia poate, de asemenea, să discute cu privire la Raportul privind starea spaţiului Schengen separat cu Parlamentul European și cu Consiliul. Raportul include o listă a tuturor deciziilor de reintroducere a controalelor la frontierele interne luate în decursul anului respectiv, precum și a tuturor măsurilor adoptate de Comisie privind reintroducerea controalelor la frontierele interne. Raportul acordă o atenţie deosebită controalelor la frontiere care sunt în vigoare de mai mult de 12 luni. De asemenea, acesta include o evaluare a necesităţii și proporţionalităţii reintroducerii și prelungirii controalelor la frontiere în perioada vizată de raportul respectiv, precum și informaţii privind tendinţele din spaţiul fără controale la frontierele interne în ceea ce privește deplasările neautorizate ale resortisanţilor ţărilor terţe, ţinând seama de informaţiile disponibile din partea agenţiilor relevante ale Uniunii și de analiza datelor din sistemele de informaţii corespunzătoare.

▼B

Articolul 34

Informarea publicului

Comisia și statul membru în cauză informează publicul în mod coordonat cu privire la adoptarea unei decizii de reintroducere a controlului la frontierele interne și indică, în special, data de începere și de încheiere a unei astfel de măsuri, cu excepţia cazului în care există motive imperioase de securitate care să împiedice acest lucru.

Articolul 35

Confidenţialitatea

La cererea unui stat membru, celelalte state membre, Parlamentul European și Comisia respectă caracterul confidenţial al informaţiilor furnizate în cadrul reintroducerii și prelungirii controlului la frontiere, precum și în cadrul raportului elaborat în temeiul articolului 33.

TITLUL IV

DISPOZIŢII FINALE

▼M7

Articolul 36

Modificarea anexelor

(1) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 37, în ceea ce privește modificarea anexelor III, IV și VIII.

▼M7

(2) Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 37, acte delegate de completare a prezentului regulament prin adăugarea în anexa XI partea B a categoriilor de persoane care efectuează călătorii esenţiale.

(3) În cazuri justificate în mod corespunzător care ţin de natura urgenţei de sănătate publică de amploare, atunci când este necesar din motive imperioase de urgenţă, actelor delegate adoptate în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol li se aplică procedura prevăzută la articolul 37a.

▼B

Articolul 37

Exercitarea delegării de competenţe

(1) Competenţa de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condiţiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competenţa de a adopta actele delegate menţionate la articolul 13 alineatul (5) și la articolul 36 este conferită Comisiei pentru o perioadă de timp nedeterminată.

(3) Delegarea de competenţe menţionată la articolul 13 alineatul (5) și la articolul 36 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competenţe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menţionată în decizie. Decizia nu aduce atingere validităţii actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 13 alineatul (5) și al articolului 36 intră în vigoare numai dacă nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecţii în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia ca nu vor formula obiecţii. Respectivul termen se prelungește cu două luni la iniţiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

▼M7

Articolul 37a

Procedura de urgenţă

(1) Actele delegate adoptate în temeiul prezentului articol intră imediat în vigoare și se aplică atât timp cât nu se formulează nicio obiecţie în conformitate cu alineatul (2). Notificarea unui act delegat transmisă Parlamentului European și Consiliului prezintă motivele pentru care s-a recurs la procedura de urgenţă.

(2) Atât Parlamentul European, cât și Consiliul pot formula obiecţii cu privire la un act delegat în conformitate cu procedura menţionată la articolul 37 alineatul (5). Într-un astfel de caz, Comisia abrogă actul imediat după ce Parlamentul European sau Consiliul notifică decizia de a formula obiecţii.

▼B

Articolul 38

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înţelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011. Atunci când comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, în coroborare cu articolul 5 din acesta.

Articolul 39

Notificări

(1) Statele membre notifică Comisiei următoarele:

(a) lista permiselor de ședere, făcându-se distincţia între cele reglementate la articolul 2 punctul 16 litera (a) și cele reglementate la articolul 2 punctul 16 litera (b) și care sunt însoţite de un model pentru permisele reglementate de articolul 2 punctul 16 litera (b). Permisele de ședere eliberate în conformitate cu Directiva 2004/38/CE sunt evidenţiate ca atare și se pun la dispoziţie modele pentru permisele de ședere care nu au fost eliberate în conformitate cu formatul uniform prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1030/2002;

(b) lista punctelor lor de trecere a frontierei;

(c) valorile de referinţă necesare pentru trecerea frontierelor lor externe, care se stabilesc anual de către autorităţile naţionale;

(d) lista serviciilor naţionale responsabile pentru controlul frontierelor;

(e) modelele de permise eliberate de ministerele afacerilor externe;

(f) derogările de la normele privind trecerea frontierelor externe menţionate la articolul 5 alineatul (2) litera (a);

(g) statisticile menţionate la articolul 11 alineatul (3);

▼M7

(h) zonele care sunt considerate regiuni transfrontaliere și orice modificări relevante aduse acestora.

▼B

(2) Comisia pune la dispoziţia statelor membre și a publicului informaţiile notificate în conformitate cu alineatul (1) prin publicarea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C, sau prin orice alt mijloc adecvat.

Articolul 40

Micul trafic de frontieră

Prezentul regulament nu aduce atingere normelor Uniunii aplicabile micului trafic de frontieră și acordurilor bilaterale existente în materie.

▼B

Articolul 41

Ceuta și Melilla

Dispoziţiile prezentului regulament nu aduc atingere normelor speciale aplicabile în orașele Ceuta și Melilla, astfel cum au fost definite prin Declaraţia Regatului Spaniei privind orașele Ceuta și Melilla, care figurează în Actul final al Acordului privind aderarea Regatului Spaniei la Convenţia de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 ([1]).

Articolul 42

Notificarea informaţiilor de către statele membre

Statele membre notifică Comisia cu privire la dispoziţiile naţionale referitoare la articolul 23 literele (c) și (d), regimul sancţiunilor menţionat la articolul 5 alineatul (3) și acordurile bilaterale autorizate prin prezentul regulament. Modificările ulterioare aduse dispoziţiilor respective se notifică în termen de cinci zile lucrătoare.

Informaţiile notificate de către statele membre se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

▼M3

Articolul 42a

Măsuri tranzitorii pentru statele membre care nu operează încă EES

(1) Documentele de călătorie ale resortisanţilor ţărilor terţe care trec frontierele statelor membre menţionate la articolul 66 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2017/2226 se ștampilează în mod sistematic la intrare și la ieșire.

Documentele de călătorie ale resortisanţilor ţărilor terţe menţionaţi la articolul 6a alineatul (1) literele (b) și (c) din prezentul regulament care trec frontierele statelor membre menţionate la articolul 66 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2017/2226 se ștampilează la intrare și la ieșire.

Aceste obligaţii de ștampilare se aplică și în cazul relaxării verificărilor la frontiere în conformitate cu articolul 9 din prezentul regulament.

(2) Prin derogare de la alineatul (1) din prezentul articol, nu se ștampilează documentele de călătorie ale resortisanţilor ţărilor terţe menţionaţi la articolul 6a alineatul (3) literele (a), (b) și (f), la articolul 6a alineatul (3) litera (g) punctele (i), (ii), (iii) și (vii) și la articolul 6a alineatul (3) litera (j).

(3) Dispoziţiile din prezentul regulament care se referă la datele de intrare/ieșire înregistrate în EES și la absenţa unor astfel de date în EES, în special articolul 8 alineatul (3) litera (a) punctul (iiia) și litera (g) punctul (iv), articolul 8d alineatul (4) litera (d) și articolul 12, se aplică *mutatis mutandis* ștampilelor de intrare și de ieșire.

([1]) JO L 239, 22.9.2000, p. 73.

▼M3

(4) În cazul în care este răsturnată prezumţia privind îndeplinirea condiţiilor legate de durata şederii în conformitate cu articolul 12 alineatul (2), resortisantul ţării terţe aflat pe teritoriul unui stat membru care nu operează încă EES are dreptul de a avea o menţiune adăugată în documentul său de călătorie privind data la care persoana a traversat frontiera externă sau internă a acestui stat membru, precum și locul de traversare a respectivei frontiere. De asemenea, resortisantului ţării terţe i se poate oferi un formular, astfel cum figurează în anexa VIII.

(5) Se aplică dispoziţiile privind ștampilarea stabilite în anexa IV.

(6) Statele membre menţionate la articolul 66 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2017/2226 ștampilează documentele de călătorie ale resortisanţilor ţărilor terţe a căror intrare pentru o şedere pe termen scurt este refuzată la frontierele lor. Ștampilarea se efectuează în conformitate cu specificaţiile prevăzute în anexa V partea A punctul 1 litera (d).

(7) Obligaţiile de ștampilare în temeiul alineatelor (1)-(6) se aplică până la data punerii în funcţiune a EES în statul membru în cauză.

▼M7

Articolul 42b

Notificarea regiunilor transfrontaliere

Până la 11 ianuarie 2025, toate statele membre care au frontiere interne comune stabilesc, în strânsă cooperare, zonele de pe teritoriul lor considerate regiuni transfrontaliere, ținând seama de legăturile sociale și economice strânse dintre ele, și notifică acest lucru Comisiei.

Statele membre informează Comisia, de asemenea, cu privire la orice modificări relevante aduse acestora.

▼B

Articolul 43

Mecanismul de evaluare

(1) În conformitate cu tratatele și fără a aduce atingere dispoziţiilor acestora referitoare la procedurile de constatare a neîndeplinirii obligaţiilor, punerea în aplicare a prezentului regulament de fiecare stat membru este evaluată prin intermediul unui mecanism de evaluare.

(2) Normele referitoare la mecanismul de evaluare sunt specificate în Regulamentul (UE) nr. 1053/2013. În conformitate cu respectivul mecanism de evaluare, statele membre și Comisia trebuie să desfășoare în comun evaluări periodice, obiective și imparţiale pentru a verifica aplicarea corectă a prezentului regulament, iar Comisia trebuie să coordoneze evaluările în strânsă cooperare cu statele membre. În cadrul mecanismului respectiv, fiecare stat membru este evaluat cel puţin o dată la cinci ani de o mică echipă formată din reprezentanţi ai Comisiei și experţi desemnaţi de statele membre.

Evaluările pot consta în vizite la faţa locului anunţate sau neanunţate ale frontierelor externe sau interne.

În conformitate cu mecanismul de evaluare menţionat, Comisia este responsabilă pentru adoptarea programelor multianuale și anuale de evaluare și a rapoartelor de evaluare.

▼B

(3) În cazul unor eventuale deficienţe, statelor membre în cauză li se pot adresa recomandări privind acţiuni de remediere.

În cazul în care sunt identificate deficienţe grave în desfășurarea de controale la frontiera externă într-un raport de evaluare adoptat de Comisie în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 1053/2013, se aplică articolele 21 și 29 din prezentul regulament.

(4) În toate etapele evaluării, Parlamentul European și Consiliul sunt informate și li se transmit toate documentele relevante, în conformitate cu normele referitoare la documentele clasificate.

(5) Parlamentul European este informat imediat și pe deplin cu privire la orice propunere de modificare sau de înlocuire a normelor stabilite în Regulamentul (UE) nr. 1053/2013.

Articolul 44

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 562/2006 se abrogă

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondenţă din anexa X.

Articolul 45

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre, în conformitate cu tratatele.

▼B

ANEXA I

Documente justificative pentru verificarea îndeplinirii condiţiilor de intrare

Documentele justificative menţionate la articolul 6 alineatul (3) pot include următoarele:

(a) pentru călătoriile de afaceri:

(i) invitaţia din partea unei întreprinderi sau a unei autorităţi de a participa la reuniuni, conferinţe sau manifestări cu caracter comercial, industrial sau profesional;

(ii) alte documente care indică existenţa unor relaţii comerciale sau profesionale;

(iii) bilete de intrare la târguri și congrese, în caz de participare la un eveniment de acest gen;

(b) pentru călătorii efectuate în scopul studiilor sau al unui alt tip de formare:

(i) certificat de înscriere la o instituţie de învăţământ în vederea urmării unor cursuri de învăţământ profesional sau teoretic în cadrul unei formări de bază sau al unei formări de nivel superior;

(ii) legitimaţii de student sau certificate privind cursurile urmate;

(c) pentru călătorii în scop turistic sau privat:

(i) documente justificative privind cazarea:

— invitaţie din partea gazdei, în situaţia cazării la o persoană particulară;

— un document justificativ de la instituţia de cazare sau orice alt document corespunzător care să indice tipul de cazare preconizat;

(ii) documente justificative privind itinerarul:

— confirmarea rezervării unei călătorii organizate sau orice alt document corespunzător care să indice programul de călătorie preconizat;

(iii) documente justificative privind întoarcerea:

— un bilet de întoarcere sau un bilet dus-întors;

(d) pentru călătoriile întreprinse pentru o manifestare cu caracter politic, ştiinţific, cultural, sportiv sau religios sau pentru orice alte scopuri:

invitaţii, bilete de intrare, înscrieri sau programe prin care să se indice, dacă este posibil, denumirea organismului gazdă și durata ședерii, sau orice alt document corespunzător care să indice scopul vizitei.

▼B

ANEXA II

Înregistrarea informaţiilor

Ansamblul informaţiilor de serviciu, precum și orice informaţie de interes special se înregistrează manual sau electronic la toate punctele de trecere a frontierei. Informaţiile care trebuie înregistrate includ în special:

(a) numele poliţistului de frontieră responsabil local de verificările la frontiere și numele celorlalţi agenţi din fiecare echipă;

(b) relaxarea verificărilor asupra persoanelor în conformitate cu articolul 9;

(c) eliberarea, la frontieră, a documentelor care înlocuiesc pașapoartele și vizele;

(d) persoanele reţinute și plângeri (infracţiuni și contravenţii);

(e) refuzul intrării în conformitate cu articolul 14 (motivele refuzului și cetăţenia);

(f) codurile de securitate ale ștampilelor de intrare și de ieșire, identitatea poliţiștilor de frontieră cărora li se încredinţează o ștampilă, la un moment dat sau pentru un anumit schimb, precum și toate informaţiile privind ștampilele pierdute sau furate;

(g) plângeri ale persoanelor care au făcut obiectul verificărilor;

(h) alte măsuri poliţienești și judiciare de interes deosebit;

(i) evenimente deosebite.

▼B

ANEXA III

Modele de panouri care apar pe diferite culoare ale punctelor de trecere a frontierei

PARTEA A

([1])

([1]) Nu este necesar niciun simbol pentru Norvegia și Islanda.

▼B

PARTEA B1: „Fără viză”

PARTEA B2: „Toate pașapoartele”

▼B

PARTEA C

([1])

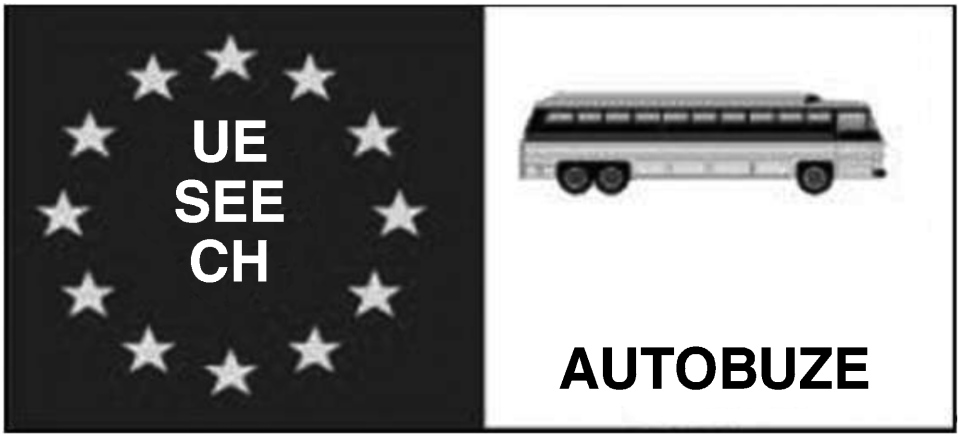

([1])

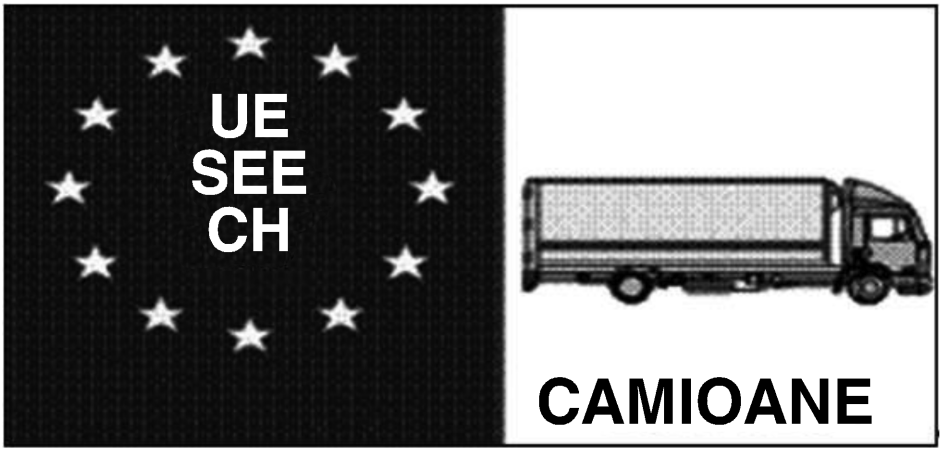

([1])

([1]) Nu este necesar niciun simbol pentru Norvegia și Islanda.

▼B

FĂRĂ VIZĂ
AUTOMOBILE

FĂRĂ VIZĂ
AUTOBUZE

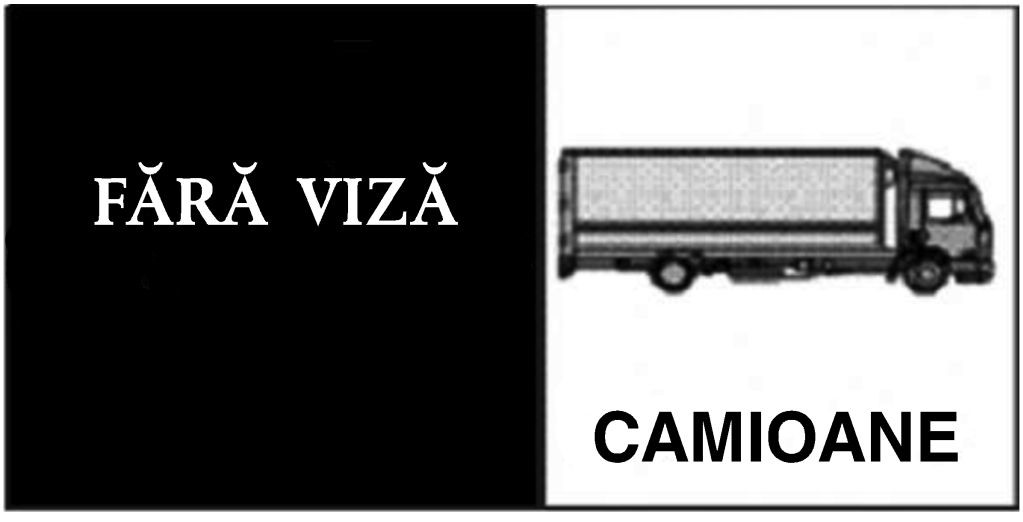
FĂRĂ VIZĂ
CAMIOANE

▼B

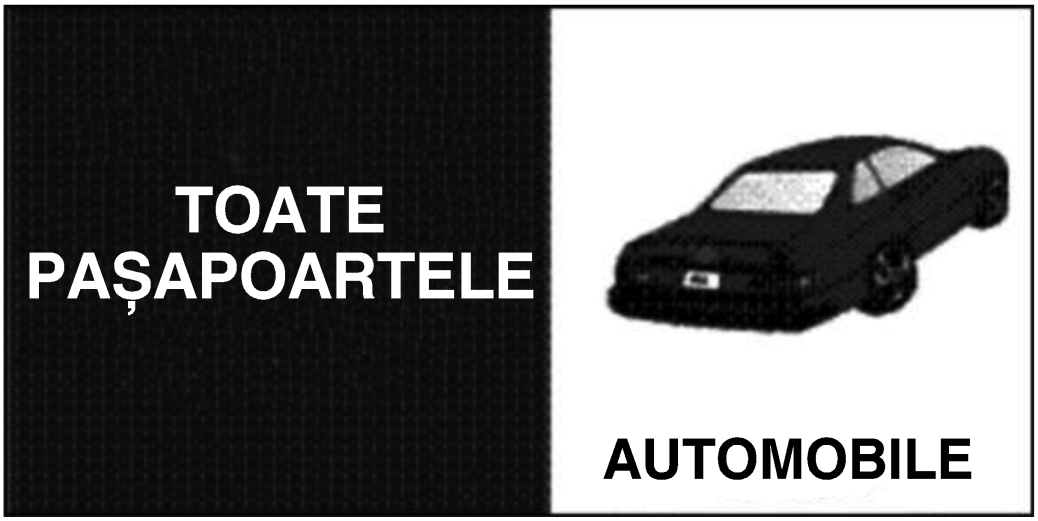
TOATE
PAȘAPOARTELE
AUTOMOBILE

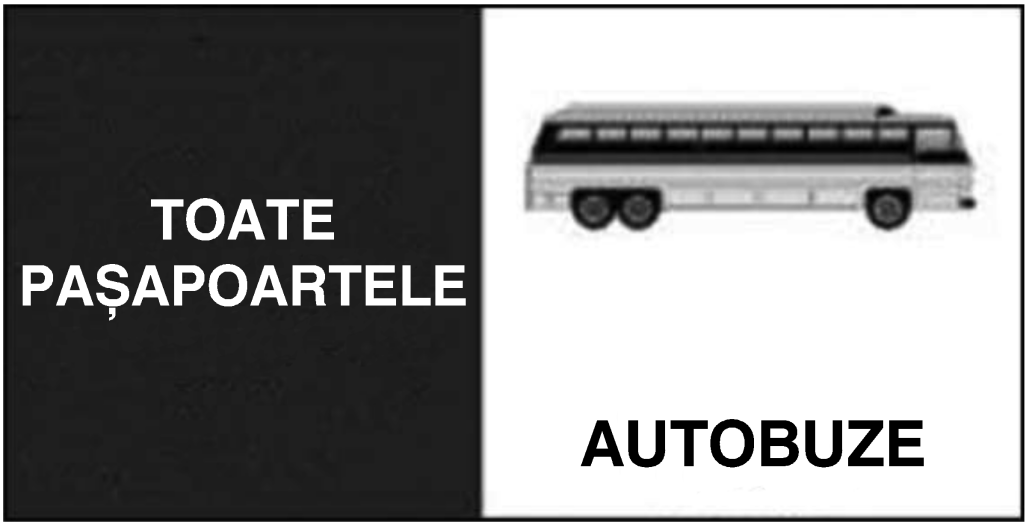
TOATE
PAȘAPOARTELE
AUTOBUZE

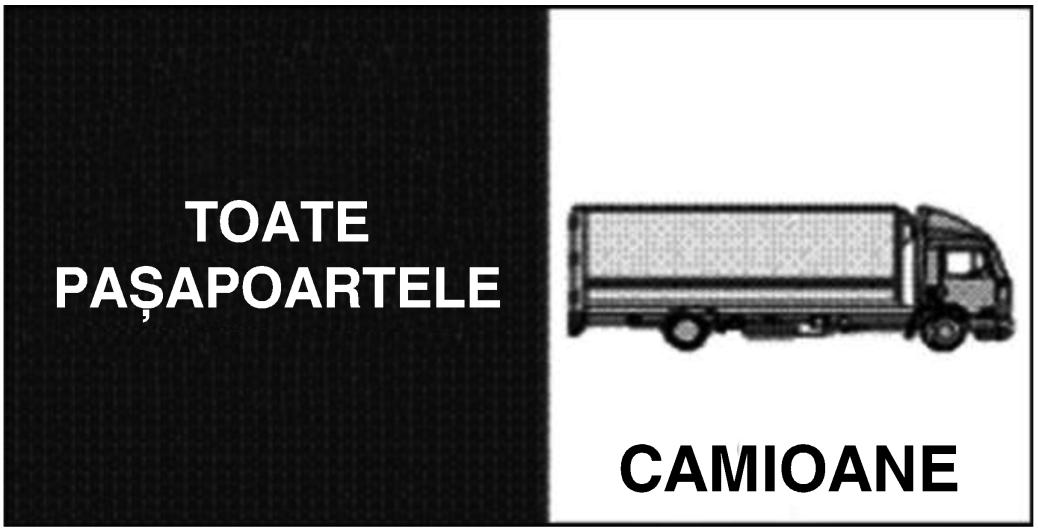
TOATE
PAȘAPOARTELE
CAMIOANE

▼M3

PARTEA D

Partea D1: Culoare de control automatizat la frontiere pentru cetăţenii UE/SEE/CH

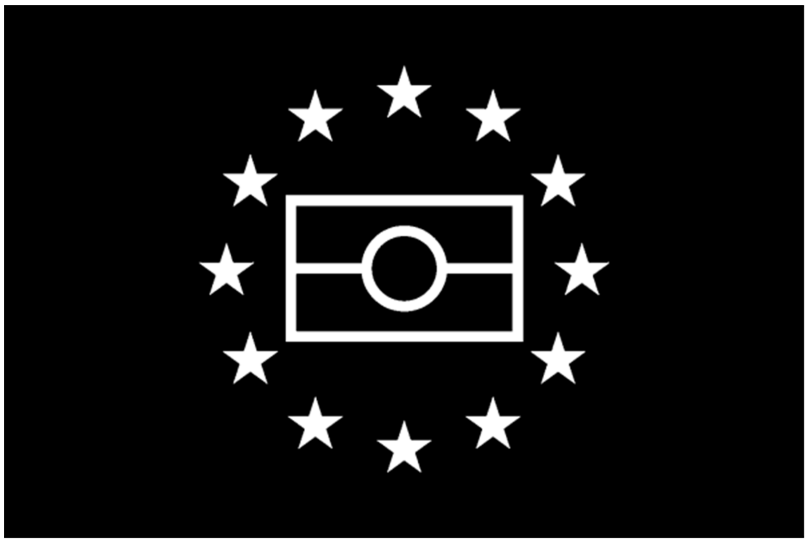

UE/SEE/CH
CETĂȚENI

Stelele nu sunt necesare pentru Elveţia, Liechtenstein, Norvegia și Islanda.

Partea D2: Culoare de control automatizat la frontiere pentru resortisanţii ţărilor terţe

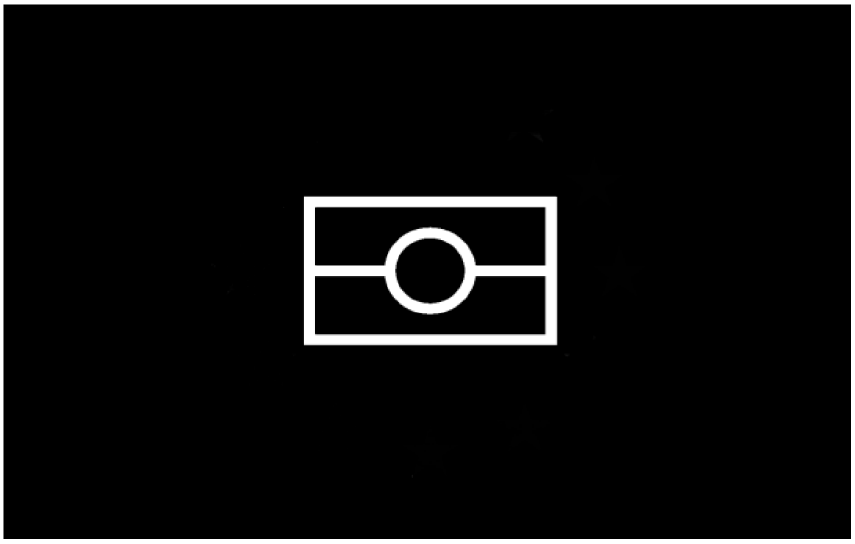

▼M3

RESORTISANȚI ȚĂRI TERȚE

Partea D3: Culoare de control automatizat la frontiere pentru toate pașapoartele

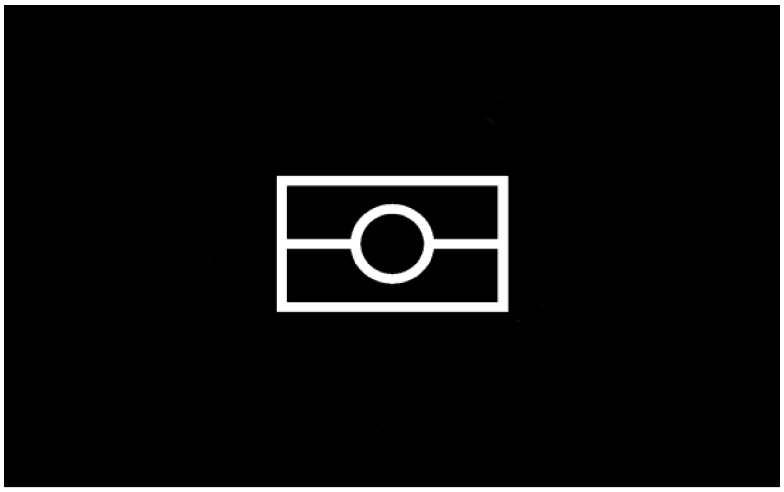

TOATE PAŞAPOARTELE

Partea E: Culoare pentru călătorii înregistrați

CĂLĂTORI ÎNREGISTRAȚI

▼B

ANEXA IV

Aplicarea ștampilelor

▼M3

1. Documentul de călătorie al unui resortisant al unei ţări terţe care este titular al unui document de facilitare a tranzitului feroviar, eliberat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 693/2003 se ștampilează la intrare și la ieșire. Documentul de călătorie al unui resortisant al unei ţări terţe care este titular al unui document de facilitare a tranzitului valabil, eliberat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 693/2003 și care efectuează tranzitul cu trenul și nu debarcă pe teritoriul unui stat membru se ștampilează, de asemenea, la intrare și la ieșire. În plus, în cazurile prevăzute în mod expres de dreptul său intern, un stat membru poate să aplice o ștampilă, la intrare şi la ieşire, pe documentele de călătorie ale unui resortisant al unei ţări terţe care deţine un permis de ședere sau o viză de lungă ședere eliberate de același statul membru, în conformitate cu articolul 11 din prezentul regulament.

   Documentele de călătorie ale unui resortisant al unei ţări terţe care intră sau iese, pe baza unei vize naţionale de scurtă ședere eliberată pentru una sau două intrări, de pe teritoriul unui stat membru care nu aplică încă integral acquis-ul Schengen, dar care operează EES, se ștampilează la intrare și la ieșire.

1a. Specificaţiile respectivei ștampile sunt stabilite prin Decizia SCH/COM-EX (94) 16 rev. și SCH/Gem-Handb (93) 15 (CONFIDENŢIAL) a Comitetului Executiv Schengen.

▼B

2. Codurile de securitate ale ștampilelor se modifică la intervale regulate, care nu depășesc o lună.

▼M3

2a. La intrarea şi la ieşirea resortisanţilor ţărilor terţe cărora li se aplică obligaţia de a deţine o viză și obligaţia ștampilării, ștampila se aplică pe pagina opusă celei pe care este aplicată viza. Cu toate acestea, dacă respectiva pagină nu este utilizabilă, ștampila se aplică pe pagina următoare. Zona cu citire optică nu se ștampilează.

_____

▼B

4. Statele membre desemnează punctele naţionale de contact responsabile pentru schimbul de informaţii privind codurile de securitate ale ștampilelor de intrare și de ieșire utilizate la punctele de trecere a frontierei și informează în acest sens celelalte state membre, Secretariatul General al Consiliului și Comisia. Respectivele puncte de contact beneficiază imediat de acces la informaţiile privind ștampilele comune de intrare și de ieșire utilizate la frontiera externă a statului membru în cauză și, în special, la informaţiile privind:

   (a) punctul de trecere a frontierei căruia i se atribuie o anumită ștampilă;

   (b) identitatea poliţiștilor de frontieră cărora li se încredinţează o ștampilă la un moment dat;

   (c) codul de securitate al unei anumite ștampile, la un moment dat.

   Orice cerere de informaţii privind ștampilele comune de intrare și de ieșire se prezintă prin intermediul punctelor naţionale de contact menţionate anterior.

   Punctele naţionale de contact trebuie, de asemenea, să transmită de îndată altor puncte de contact, Secretariatului General al Consiliului și Comisiei informaţiile privind modificările punctelor de contact, precum și ștampilele pierdute sau furate.

▼B

ANEXA V

PARTEA A

Proceduri privind refuzul intrării la frontieră

1. În caz de refuz al intrării, poliţistul de frontieră competent:

   (a) completează modelul uniform de formular de refuz al intrării, prezentat în partea B. Resortisantul ţării terţe în cauză semnează formularul și primește un exemplar după semnare. În cazul în care resortisantul ţării terţe refuză să semneze, poliţistul de frontieră indică refuzul în formular, la rubrica „Observaţii”;

▼M3

   (b) pentru resortisanţii ţărilor terţe cărora li s-a refuzat intrarea pentru o ședere pe termen scurt, înregistrează în EES datele privind refuzul intrării, în conformitate cu articolul 6a alineatul (2) din prezentul regulament și cu articolul 18 din Regulamentul (UE) 2017/2226;

▼B

   (c) anulează sau revocă viza, după caz, în conformitate cu dispoziţiile articolului 34 din Regulamentul (CE) nr. 810/2009;

▼M3

   (d) pentru resortisanţii ţărilor terţe pentru care refuzul intrării nu se înregistrează în EES, aplică pe paşaport o ștampilă de intrare, barată de o cruce cu cerneală neagră indelebilă, și scrie lângă aceasta, în partea dreaptă, de asemenea cu cerneală indelebilă, litera (literele) corespunzătoare motivului (motivelor) de refuz al intrării, a căror listă este conţinută în modelul uniform de formular de refuz al intrării, menţionat în partea B a prezentei anexe. În plus, pentru aceste categorii de persoane, poliţistul de frontieră consemnează fiecare refuz al intrării într-un registru sau pe o listă în care menţionează identitatea și cetăţenia resortisantului ţării terţe în cauză, referinţele documentului care permite trecerea frontierei de către resortisantul ţării terţe în cauză, precum și motivul și data refuzului intrării.

   Aspectele practice privind aplicarea ștampilei sunt prevăzute în anexa IV.

▼B

2. În cazul în care resortisantul ţării terţe care a primit o decizie de refuz al intrării a fost condus la frontieră de către un operator de transport, autoritatea locală responsabilă:

   (a) solicită operatorului de transport să preia responsabilitatea resortisantului ţării terţe și să îl transporte fără întârziere fie către ţara terţă din care a fost transportat, fie către ţara terţă care a eliberat documentul care permite trecerea frontierei, fie către orice altă ţară terţă în care este garantată admisia, sau să găsească mijloace de transport în continuare, în conformitate cu articolul 26 din Convenţia Schengen și cu Directiva 2001/51/CE a Consiliului ([1]);

   (b) în aşteptarea transportului în continuare, respectând dreptul intern și luând în considerare circumstanţele locale, ia măsurile corespunzătoare în vederea evitării intrării ilegale pe teritoriu a resortisanţilor ţărilor terţe cărora le-a fost refuzată intrarea.

3. În cazul în care există motive care justifică atât refuzul intrării unui resortisant al unei ţări terţe, cât și arestarea acestuia, poliţistul de frontieră ia legătura cu autorităţile competente pentru a decide cu privire la măsurile ce se impun în conformitate cu dreptul intern.

([1]) Directiva 2001/51/CE a Consiliului din 28 iunie 2001 de completare a dispoziţiilor prevăzute la articolul 26 din Convenţia de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 (JO L 187, 10.7.2001, p. 45).

▼B

PARTEA B

Model uniform de formular pentru refuzul intrării la frontieră

Indicarea statului

Logoul statului (Indicarea biroului)

_____

_____ (1)

REFUZUL INTRĂRII LA FRONTIERĂ

La data de _____ ora _____ , la punctul de trecere a frontierei _____

în fața subsemnaților _____ s-a prezentat:

Nume _____ Prenume _____

Data nașterii _____ Locul nașterii _____ Sex _____

Cetățenie _____ Cu domiciliul în _____

Tipul documentului de identitate _____ număr _____

Eliberat de _____ la data de _____

Cu viza nr. _____ de tip _____ emisă de _____

Valabilă de la _____ la _____

Cu o durată de _____ zile pentru următoarele motive: _____

Venind din _____ cu _____ (se indică mijlocul de transport utilizat, de exemplu numărul zborului), el/ea este informat/informată că îi este refuzată intrarea în țară în temeiul (*a se indica referințele la legislația internă în vigoare*), pentru următoarele motive:

☐ (A) nu deține documente de călătorie valabile

☐ (B) este în posesia unui document de călătorie fals, falsificat sau modificat

☐ (C) nu deține o viză valabilă sau un permis de ședere valabil

☐ (D) este în posesia unei vize false, falsificate sau modificate sau a unui permis de ședere fals, falsificat sau modificat

☐ (E) nu deține documentul sau documentele corespunzătoare care să ateste scopul și condițiile șederii

Nu au fost prezentate următoarele documente: _____

☐ (F) a rămas deja 90 de zile în cursul perioadei anterioare de 180 de zile pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene

☐ (G) nu dispune de mijloace suficiente de subzistență corespunzătoare perioadei și condițiilor de ședere sau de mijloace pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzit

☐ (H) este semnalat ca inadmisibil

☐ în SIS

☐ în sistemul național

☐ (I) Este considerat(ă) ca reprezentând un pericol pentru ordinea publică, siguranța internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale unuia sau mai multor state membre ale Uniunii Europene *(fiecare stat trebuie să indice referințele la reglementările de drept intern privind respectivele cazuri de refuz al intrării).*

▶ (1) ☐ (J) a refuzat să furnizeze date biometrice, în cazul în care acestea sunt necesare

☐ pentru crearea, în Sistemul de intrare/ieșire, a dosarului individual

☐ pentru efectuarea verificărilor la frontiere. ◀

Observații

▶ (2) ☐ (se bifează de către polițistul de frontieră în cazul în care datele sunt stocate în Sistemul de intrare/ieșire)

Prin prezenta, persoana în cauză este informată că datele sale personale și informațiile privind acest refuz al intrării sunt înregistrate în Sistemul de intrare/ieșire, în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (UE) 2017/2226.

În conformitate cu articolul 52 din Regulamentul (UE) 2017/2226, persoana în cauză are dreptul de a obține datele care o vizează și care sunt înregistrate în Sistemul de intrare/ieșire și poate solicita ca datele incorecte care o vizează să fie rectificate și ca datele înregistrate ilegal să fie șterse. ◀

Persoana în cauză are dreptul la o cale de atac împotriva deciziei de refuz al intrării în conformitate cu dispozițiile legislației interne. Persoana în cauză primește o copie după acest document (*fiecare stat trebuie să indice referințele la reglementările și procedura interne privind dreptul la o cale de atac*).

Persoana în cauză	Polițistul de frontieră responsabil de verificare

(1) Nu este necesar niciun simbol pentru Norvegia și Islanda.

▶(1) (2) M3

▼B

ANEXA VI

Dispoziţii speciale privind diferitele tipuri de frontiere şi mijloacele de transport utilizate pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre

1. **Frontiere terestre**

1.1. *Verificarea traficului rutier*

1.1.1. În vederea asigurării eficienţei verificărilor asupra persoanelor, asigurând în acelaşi timp siguranţa şi fluidizarea traficului rutier, circulaţia la punctele de trecere a frontierei se reglementează în mod corespunzător. În cazul în care este necesar, statele membre pot încheia acorduri bilaterale în vederea canalizării şi blocării traficului. Respectivele state informează Comisia în acest sens în temeiul articolului 42.

1.1.2. La frontierele terestre, statele membre pot amenaja culoare separate la anumite puncte de trecere a frontierei în conformitate cu articolul 10, în cazul în care consideră adecvat şi dacă circumstanţele o permit.

Utilizarea culoarelor separate poate fi suspendată în orice moment de autorităţile competente ale statelor membre, în circumstanţe excepţionale şi în cazul în care situaţia traficului şi starea infrastructurilor impun acest lucru.

Statele membre pot coopera cu ţările vecine pentru amenajarea culoarelor separate la punctele de trecere a frontierelor externe.

1.1.3. Persoanele care călătoresc cu autoturismele pot, în general, să rămână în interiorul acestora în timpul verificărilor. Cu toate acestea, în cazul în care circumstanţele o impun, acestor persoane li se poate solicita să coboare din autoturism. Verificarea amănunţită are loc, în cazul în care circumstanţele locale permit acest lucru, în locurile special amenajate în acest scop. Din motive de siguranţă a personalului, verificările se efectuează de doi poliţişti de frontieră, în cazul în care acest lucru este posibil.

1.1.4. Punctele comune de trecere a frontierei

1.1.4.1. Statele membre pot încheia sau menţine acorduri bilaterale cu ţările terţe vecine în ceea ce priveşte stabilirea punctelor comune de trecere a frontierei în care poliţiştii de frontieră ai statului membru şi poliţiştii de frontieră ai ţării terţe desfăşoară unul după celălalt controale la ieşire şi la intrare în conformitate cu dreptul lor intern pe teritoriul celeilalte părţi. Punctele comune de trecere a frontierei pot fi localizate atât pe teritoriul unui stat membru, cât şi pe teritoriul unei ţări terţe.

1.1.4.2. Punctele comune de trecere a frontierei aflate pe teritoriul statelor membre: acordurile bilaterale care stabilesc punctele comune de trecere a frontierei aflate pe teritoriul statelor membre cuprind o autorizaţie pentru poliţiştii de frontieră din ţările terţe să îşi exercite atribuţiile pe teritoriul statului membru în cauză, respectând următoarele principii:

(a) Protecţia internaţională: resortisantului unei ţări terţe care solicită protecţie internaţională pe teritoriul unui stat membru i se asigură accesul la procedurile relevante ale statului membru în cauză în conformitate cu acquis-ul Uniunii în materie de azil.

▼B

(b) Arestarea unei persoane sau confiscarea bunurilor: în cazul în care polițiștii de frontieră ai țărilor terțe iau cunoștință de elemente care justifică arestarea sau punerea sub protecție a unei persoane sau confiscarea bunurilor, aceștia informează autoritățile statului membru în cauză cu privire la elementele respective, iar autoritățile statului membru asigură luarea de măsuri de urmare adecvate în conformitate cu dreptul lor intern, cu dreptul Uniunii și cu dreptul internațional, indiferent de cetățenia persoanei în cauză.

(c) Persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii și care intră pe teritoriul Uniunii: polițiștii de frontieră ai țărilor terțe nu trebuie să împiedice intrarea pe teritoriul Uniunii a persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii. În cazul în care există motive care justifică refuzul ieșirii din țara terță în cauză, polițiștii de frontieră ai țării terțe respective informează autoritățile statului membru cu privire la aceste motive, iar acestea din urmă asigură luarea de măsuri ulterioare corespunzătoare în conformitate cu dreptul intern, cu dreptul Uniunii și cu dreptul internațional.

1.1.4.3. Punctele comune de trecere a frontierei aflate pe teritoriul țărilor terțe: acordurile bilaterale care stabilesc punctele comune de trecere a frontierei aflate pe teritoriul țărilor terțe cuprind o autorizație pentru polițiștii de frontieră ai statului membru să își exercite atribuțiile pe teritoriul țării terțe. În sensul prezentului regulament, orice control efectuat de polițiștii de frontieră ai unui stat membru într-un punct comun de trecere a frontierei aflat pe teritoriul unei țări terțe se consideră a fi efectuat pe teritoriul statului membru în cauză. Polițiștii de frontieră ai unui stat membru își exercită atribuțiile în conformitate cu prezentul regulament și cu respectarea următoarelor principii:

(a) Protecția internațională: resortisantului unei țări terțe care a trecut de controlul de ieșire al polițiștilor de frontieră ai țării terțe respective și care solicită ulterior protecție internațională polițiștilor de frontieră ai statului membru prezenți pe teritoriul țării terțe în cauză i se asigură accesul la procedurile relevante ale statului membru în conformitate cu acquis-ul Uniunii în materie de azil. Autoritățile țării terțe acceptă transferul persoanei vizate pe teritoriul statului membru în cauză.

(b) Arestarea unei persoane sau confiscarea bunurilor: în cazul în care polițiștii de frontieră ai unui stat membru iau cunoștință de elemente care justifică arestarea sau punerea sub protecție a unei persoane sau confiscarea bunurilor, aceștia acționează în conformitate cu legislația lor națională, cu dreptul Uniunii și cu dreptul internațional. Autoritățile țării terțe acceptă transferul persoanei sau a bunului vizat pe teritoriul statului membru.

(c) Accesul la sistemele informatice: polițiștii de frontieră ai unui stat membru au capacitatea de a utiliza sistemele informatice de prelucrare a datelor cu caracter personal în conformitate cu articolul 8. Statelor membre li se permite să adopte măsurile de securitate tehnice și organizaționale impuse de dreptul Uniunii pentru protecția datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, a pierderii accidentale, a modificării, a divulgării sau a accesului neautorizate, inclusiv a accesului autorităților țărilor terțe.

1.1.4.4. Înainte de a încheia sau de a modifica un acord bilateral cu o țară terță vecină privind punctele comune de trecere a frontierei, statul membru în cauză consultă Comisia cu privire la compatibilitatea acordului cu dreptul Uniunii. Acordurile bilaterale deja existente sunt comunicate Comisiei până la 20 ianuarie 2014.

▼B

În cazul în care consideră că acordul este incompatibil cu dreptul Uniunii, Comisia notifică statul membru în cauză. Statul membru adoptă toate măsurile necesare pentru modificarea acordului într-un termen rezonabil, astfel încât să elimine toate incompatibilităţile identificate.

1.2. *Verificarea traficului feroviar*

1.2.1. Verificările se efectuează atât asupra pasagerilor din trenuri, cât și asupra personalului feroviar de la bordul trenurilor care trec frontierele externe, inclusiv de la bordul trenurilor de mărfuri și al trenurilor goale. Statele membre pot încheia acorduri bilaterale sau multilaterale privind modalităţile de desfășurare a verificărilor, cu respectarea principiilor prevăzute la punctul 1.1.4. Verificările se efectuează într-unul din următoarele moduri:

— în prima gară de sosire sau în ultima gară de plecare de pe teritoriul unui stat membru;

— la bordul trenului, în timpul tranzitului, între ultima gară de plecare dintr-o ţară terţă și prima gară de sosire de pe teritoriul unui stat membru sau viceversa;

— în ultima gară de plecare sau în prima gară de sosire de pe teritoriul unei ţări terţe.

1.2.2. De asemenea, în vederea facilitării traficului trenurilor de călători de mare viteză, statele membre de pe itinerarul acestor trenuri care sosesc din ţări terţe pot, de asemenea, decide, de comun acord cu ţările terţe în cauză, cu respectarea principiilor prevăzute la punctul 1.1.4, să efectueze verificări la intrare asupra resortisanţilor ţărilor terţe din trenurile care sosesc din ţări terţe, într-unul din modurile următoare:

— în gările din ţările terţe din care se urcă persoanele respective în tren;

— în gările de pe teritoriul statelor membre în care coboară persoanele respective;

— la bordul trenului, în timpul tranzitului, între gările situate pe teritoriul unei ţări terţe și gările situate pe teritoriul statelor membre, cu condiţia ca persoanele respective să rămână la bordul trenului.

1.2.3. În cazul în care operatorul de transport feroviar are posibilitatea ca, pentru trenurile de mare viteză provenind din ţări terţe și care fac mai multe opriri pe teritoriul statelor membre, să îmbarce pasageri pentru restul traseului situat exclusiv pe teritoriul statelor membre, respectivii pasageri fac obiectul unor verificări de intrare, fie la bordul trenului, fie în gara de destinaţie, cu excepţia cazului în care au fost efectuate verificări în conformitate cu punctul 1.2.1 sau cu punctul 1.2.2 prima liniuţă.

Persoanele care doresc să ia trenul exclusiv pentru partea care rămâne din traseu, situată pe teritoriul statelor membre, trebuie să fie informate înainte de plecare, în mod clar, că vor face obiectul unor verificări de intrare în timpul călătoriei sau în gara de destinaţie.

1.2.4. În direcţia inversă, persoanele de la bordul trenului fac obiectul unor verificări la ieșire urmându-se o procedură similară.

▼B

1.2.5. Poliţistul de frontieră poate ordona ca spaţiile goale din vagoane să fie inspectate, în cazul în care este necesar, cu asistenţa şefului de tren, pentru a se asigura că persoanele sau obiectele care fac obiectul verificării la frontiere nu s-au ascuns în respectivele spaţii.

1.2.6. În cazul în care există motive să se considere că persoanele semnalate sau suspectate de comiterea unei infracţiuni sau resortisanţi ai unor ţări terţe care au intenţia de a intra ilegal se ascund în tren, poliţistul de frontieră, în cazul în care nu poate acţiona în conformitate cu dispoziţiile de drept intern, informează statele membre către teritoriul cărora sau pe teritoriul cărora circulă trenul.

2. **Frontiere aeriene**

2.1. *Proceduri cu privire la verificările din aeroporturile internaţionale*

2.1.1. Autorităţile competente ale statelor membre veghează ca societatea aeroportuară să ia măsurile necesare în vederea separării fizice a fluxurilor de pasageri de la zborurile interne de fluxurile de pasageri de la alte zboruri. În acest sens, se amplasează infrastructuri corespunzătoare în toate aeroporturile internaţionale.

2.1.2. Locul în care se efectuează verificări la frontiere se stabilește în conformitate cu următoarea procedură:

(a) pasagerii zborurilor provenind dintr-o ţară terţă, care se îmbarcă pentru un zbor intern, fac obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de sosire al zborului dintr-o ţară terţă. Pasagerii unui zbor intern care se îmbarcă pe un zbor cu destinaţia într-o ţară terţă (pasageri de transfer) fac obiectul verificărilor de ieșire pe aeroportul de plecare al ultimului zbor;

(b) pentru zborurile cu proveniența sau destinaţia în ţări terţe fără pasageri de transfer și zborurile cu escale multiple în aeroporturi ale statelor membre, fără schimbare de aeronavă:

(i) pasagerii zborurilor cu proveniența sau destinaţia în ţări terţe, fără transfer anterior sau posterior pe teritoriul statelor membre, fac obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de intrare și al verificărilor de ieșire pe aeroportul de ieșire;

(ii) pasagerii zborurilor cu proveniența sau destinaţia în ţări terţe cu escale multiple pe teritoriul statelor membre, fără schimbare de aeronavă (pasageri în tranzit) și cu condiţia ca pasagerii să nu se poată îmbarca în aeronavă pe tronsonul situat pe teritoriul statelor membre, fac obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de destinaţie și al verificărilor de ieșire pe aeroportul de îmbarcare;

(iii) în cazul în care operatorul de transport aerian are posibilitatea ca, pentru zborurile cu proveniența dintr-o ţară terţă și care fac escale multiple pe teritoriul statelor membre, să poată îmbarca pasageri exclusiv pentru tronsonul care mai rămâne pe teritoriul respectiv, pasagerii în cauză fac obiectul verificărilor de ieșire pe aeroportul de îmbarcare și al verificărilor de intrare pe aeroportul de destinaţie.

Verificările asupra pasagerilor care, în timpul escalelor, se află deja la bord și nu s-au îmbarcat pe teritoriul statelor membre se efectuează în conformitate cu punctul (ii). Procedura inversă se aplică zborurilor din această categorie, în cazul în care ţara de destinaţie este o ţară terţă.

▼B

2.1.3. Verificările la frontiere nu se efectuează, în principiu, la bordul aeronavei sau în portul de îmbarcare, cu excepţia cazului când acest lucru este justificat de o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigraţia ilegală. Pentru a garanta că, la aeroporturile desemnate ca puncte de trecere a frontierei, persoanele fac obiectul verificărilor în conformitate cu dispoziţiile articolelor 7-14, statele membre se asigură că autorităţile aeroportului iau măsurile necesare astfel încât circulaţia să fie direcţionată către facilităţile rezervate verificărilor.

Statele membre se asigură că societatea aeroportuară ia toate măsurile necesare în vederea împiedicării accesului și părăsirii de către persoanele neautorizate a zonelor rezervate, de exemplu a zonei de tranzit. Verificările nu se efectuează, în principiu, în zona de tranzit, cu excepţia cazului când acest lucru este justificat de o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigraţia ilegală; verificările din respectiva zonă pot fi efectuate, în special, asupra persoanelor care fac obiectul obligativităţii de viză de tranzit aeroportuar, pentru a verifica dacă respectivele persoane deţin o astfel de viză.

2.1.4. Dacă, în caz de forţă majoră, de pericol iminent sau pe baza instrucţiunilor autorităţilor, o aeronavă provenind dintr-o ţară terţă trebuie să aterizeze pe un teren care nu este punct de trecere a frontierei, respectiva aeronavă nu-și poate continua zborul decât după autorizarea primită de la poliţiștii de frontieră sau de la autorităţile vamale. Acest lucru se aplică și în cazul unei aeronave cu provenienţa dintr-o ţară terţă care aterizează fără autorizaţie. În orice eventualitate, dispoziţiile articolelor 7-14 se aplică verificărilor asupra persoanelor de la bordul respectivei aeronave.

2.2. *Proceduri cu privire la verificările din aerodromuri*

2.2.1. Trebuie să se asigure că persoanele fac în mod egal obiectul verificărilor în conformitate cu articolele 7-14 în aeroporturile care nu au statut de aeroport internaţional în temeiul dreptului intern relevant (aerodromuri), dar pentru care sunt autorizate zboruri cu provenienţa sau cu destinaţia în ţări terţe.

2.2.2. Prin derogare de la punctul 2.1.1, se poate renunţa în aerodromuri la amplasarea structurilor destinate separării fizice a fluxurilor de pasageri pentru zborurile interne de cele pentru alte zboruri, fără a aduce atingere Regulamentului (CE) nr. 300/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). În afară de aceasta, în cazul în care volumul de trafic nu impune aceasta, nu este necesar ca poliţiștii de frontieră să fie prezenţi în permanenţă, în măsura în care se garantează că, în caz de necesitate, se poate trimite personal la faţa locului în timp util.

2.2.3. În cazul în care prezenţa poliţiștilor de frontieră nu este asigurată în permanenţă într-un aerodrom, administratorul aerodromului informează în prealabil poliţiștii de frontieră cu privire la sosirea și plecarea aeronavelor cu provenienţa sau destinaţia în ţări terţe.

2.3. *Modalităţi de verificare a persoanelor din zborurile private*

2.3.1. În cazul zborurilor private cu provenienţa sau destinaţia în ţări terţe, comandatul de bord transmite, înainte de decolare, poliţiștilor de frontieră din statul membru de destinaţie și, după caz, din statele membre de primă intrare o declaraţie generală conţinând, în principal, planul de zbor în conformitate cu anexa 2 la Convenţia privind aviaţia civilă internaţională și informaţii privind identitatea pasagerilor.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 300/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2008 privind norme comune în domeniul securităţii aviaţiei civile și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2320/2002 (JO L 97, 9.4.2008, p. 72).

▼B

2.3.2. În cazul în care zborurile private provenite dintr-o țară terță și cu destinația într-un stat membru fac escală pe teritoriul altor state membre, autoritățile competente ale statului membru de intrare efectuează verificările la frontiere și aplică ștampila de intrare pe declarația generală menționată la punctul 2.3.1.

2.3.3. În cazul în care nu se poate stabili cu certitudine că un zbor are proveniența sau destinația exclusiv pe teritoriile statelor membre, fără aterizare pe teritoriul unei țări terțe, autoritățile competente efectuează verificările asupra persoanelor în aeroporturi și aerodromuri, în conformitate cu punctele 2.1 și 2.2.

2.3.4. Regimul de intrare și de ieșire a planoarelor, a aeronavelor foarte ușoare, a elicopterelor și a aeronavelor de fabricație artizanală, care nu permit decât parcurgerea unor distanțe scurte, precum și a baloanelor dirijabile, se stabilește de dreptul intern și, după caz, prin acordurile bilaterale.

3. **Frontiere maritime**

3.1. *Proceduri generale de verificări a traficului maritim*

3.1.1. Verificarea navelor se efectuează în portul de sosire sau de plecare sau într-o zonă prevăzută în acest scop, situată în imediata apropiere a navei sau la bordul navei aflate în apele teritoriale, astfel cum au fost definite de Convenția Organizației Națiunilor Unite asupra dreptului mării. Statele membre pot încheia acorduri în baza cărora controalele pot fi, de asemenea, efectuate, în timpul trecerii frontierelor sau la sosirea sau plecarea navei, pe teritoriul unei țări terțe, cu respectarea principiilor prevăzute la punctul 1.1.4.

3.1.2. Comandantul navei, agentul maritim sau o altă persoană autorizată în mod corespunzător de către comandant sau autentificată într-un mod considerat acceptabil de către autoritatea publică competentă („comandant” în ambele cazuri) întocmește o listă a echipajului și a eventualilor pasageri, care cuprinde informațiile solicitate în formularele 5 (lista echipajului) și 6 (lista pasagerilor) din Convenția privind facilitarea traficului maritim internațional (Convenția FAL), precum și, după caz, numărul vizei sau al permisului de ședere:

— cu cel puțin 24 de ore înainte de sosirea în port;

— cel târziu în momentul în care nava părăsește portul anterior, dacă durata cursei este mai scurtă de 24 de ore; sau

— dacă portul de escală nu este cunoscut sau este schimbat în timpul cursei, de îndată ce aceste informații sunt disponibile.

Comandantul comunică lista (listele) polițiștilor de frontieră sau, în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, altor autorități relevante care înaintează lista (listele) fără întârziere polițiștilor de frontieră.

3.1.3. O confirmare de primire (o copie semnată a listei/listelor sau o confirmare de primire în format electronic) este înmânată comandantului de către polițiștii de frontieră sau de către autoritățile menționate la punctul 3.1.2, care o prezintă, la cerere, atunci când nava se află în port.

3.1.4. Comandantul semnalează imediat autorității competente toate modificările privind componența echipajului sau numărul de pasageri.

De asemenea, comandantul comunică imediat autorităților competente și până la termenul prevăzut la punctul 3.1.2 prezența la bord a pasagerilor clandestini. Cu toate acestea, pasagerii clandestini rămân sub responsabilitatea comandantului.

▼B

Prin derogare de la articolele 5 și 8, nu se efectuează verificări la frontiere în mod sistematic asupra persoanelor aflate la bord. Cu toate acestea, poliţiștii de frontieră efectuează o percheziţie a navei și verificări asupra persoanelor aflate la bordul acesteia numai în cazul în care acest lucru se justifică, în baza unei analize de risc legată de securitatea internă și de migraţia ilegală.

3.1.5. Comandantul informează autoritatea competentă despre plecarea navei în timp util și în conformitate cu normele în vigoare în portul respectiv.

3.2. *Proceduri speciale de verificări ale anumitor tipuri de navigaţie maritimă*

Navele de croazieră

3.2.1. Comandantul navei de croazieră transmite autorităţii competente itinerarul și programul croazierei, de îndată ce acestea au fost stabilite și cel târziu până la termenul prevăzut la punctul 3.1.2.

3.2.2. În cazul în care itinerarul navei de croazieră conţine exclusiv porturi situate pe teritoriul statelor membre, prin derogare de la articolele 5 și 8, nu se efectuează nicio verificare la frontiere și nava de croazieră poate acosta în porturi care nu sunt puncte de trecere a frontierei.

Cu toate acestea, se efectuează verificări asupra echipajului și pasagerilor respectivelor nave numai atunci când acest lucru se justifică pe baza unei analize de risc legată de securitatea internă și de migraţia ilegală.

3.2.3 În cazul în care itinerarul navei de croazieră conţine atât porturi situate pe teritoriul statelor membre, cât și porturi situate în ţări terţe, prin derogare de la articolul 8, verificările la frontiere se efectuează după cum urmează:

(a) în cazul în care nava de croazieră vine dintr-un port situat pe teritoriul unei ţări terţe și efectuează prima escală într-un port situat pe teritoriul unui stat membru, echipajul și pasagerii fac obiectul verificărilor de intrare pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii menţionate la punctul 3.1.2.

Pasagerii care coboară de pe navă fac obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu articolul 8, cu excepţia cazului în care o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigraţia ilegală demonstrează că nu este necesară efectuarea respectivelor verificări;

(b) în cazul în care nava de croazieră vine dintr-un port situat într-o ţară terţă și face din nou escală pe teritoriul unui stat membru, echipajul și pasagerii fac obiectul verificărilor de intrare pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii menţionate la punctul 3.1.2, cu condiţia ca listele respective să fi fost modificate după escala în portul precedent situat pe teritoriul unui stat membru.

Pasagerii care coboară de pe navă fac obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu articolul 8, cu excepţia cazului în care o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigraţia ilegală demonstrează că nu este necesară efectuarea respectivelor verificări;

(c) în cazul în care nava de croazieră vine dintr-un port situat într-un stat membru și face escală într-un astfel de port, pasagerii care coboară de pe navă fac obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu articolul 8, în cazul în care o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigraţia ilegală impune acest lucru;

▼B

(d) în cazul în care nava de croazieră părăsește un port situat într-un stat membru și are ca destinație un port situat într-o țară terță, echipajul și pasagerii fac obiectul verificărilor de ieșire pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii.

În cazul în care o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigrația ilegală impune acest lucru, pasagerii care se îmbarcă fac obiectul verificărilor de ieșire în conformitate cu articolul 8;

(e) în cazul în care o navă de croazieră părăsește un port situat într-un stat membru și are ca destinație un astfel de port, nu se efectuează nicio verificare de ieșire.

Cu toate acestea, se efectuează verificări asupra echipajului și pasagerilor respectivelor nave numai atunci când acest lucru se justifică pe baza unei analize de risc legată de securitatea internă și de migrația ilegală.

Navigația de agrement

3.2.4. Prin derogare de la articolele 5 și 8, persoanele aflate la bordul navelor de agrement cu proveniență sau destinație într-un port situat într-un stat membru nu fac obiectul verificărilor la frontiere și pot intra într-un port care nu este punct de trecere a frontierei.

Cu toate acestea, în funcție de analiza riscurilor legate de imigrația ilegală și, în special, în cazul în care coasta unei țări terțe este situată în imediata apropiere a teritoriului statului membru în cauză, se efectuează verificări asupra persoanelor și/sau percheziții ale navei de agrement.

3.2.5. Prin derogare de la articolul 5, o navă de agrement venind dintr-o țară terță poate, în mod excepțional, să intre într-un port care nu este punct de trecere a frontierei. În acest caz, persoanele aflate la bord informează autoritățile portuare în vederea autorizării intrării în port. Autoritățile portuare iau legătura cu autoritățile portului cel mai apropiat desemnat ca punct de trecere a frontierei în vederea semnalării sosirii navei. Declarația privind pasagerii se face prin depunerea la autoritățile portuare a listei persoanelor aflate la bord. Respectiva listă se pune la dispoziția polițiștilor de frontieră, cel mai târziu în momentul sosirii.

În același fel, în cazul în care din motive de forță majoră nava de agrement venind dintr-o țară terță trebuie să acosteze într-un alt port decât cel care este punct de trecere a frontierei, autoritățile portuare iau legătura cu autoritățile portului celui mai apropiat desemnat ca punct de trecere a frontierei în vederea semnalării prezenței navei respective.

3.2.6. Un document care conține toate caracteristicile navei și numele persoanelor care se află la bord trebuie să fie prezentat cu ocazia verificărilor. Un exemplar al documentului se înmânează autorităților porturilor de intrare și de ieșire. Atât timp cât nava rămâne în apele teritoriale ale unui stat membru, un exemplar din acest document trebuie să figureze printre documentele aflate la bord.

Pescuitul de coastă

3.2.7. Prin derogare de la articolele 5 și 8, echipajul navelor de pescuit de coastă care intră zilnic sau în interval de 36 de ore în portul de înmatriculare sau în orice alt port situat pe teritoriul statelor membre, fără a intra într-un port situat pe teritoriul unei țări terțe, nu face obiectul verificărilor sistematice. Cu toate acestea, în special în cazul în care coasta unei țări terțe este situată în imediata apropiere a teritoriului statului membru în cauză, se ia în considerare analiza riscurilor legate de imigrația ilegală în vederea determinării frecvenței verificărilor care trebuie efectuate. În funcție de aceste riscuri, se efectuează verificări asupra persoanelor și/sau percheziții ale navei.

▼B

3.2.8. Echipajul navelor de pescuit de coastă, care nu sunt înmatriculate într-un port situat pe teritoriul unui stat membru, face obiectul verificărilor în conformitate cu dispoziţiile privind marinarii.

Legături prin nave feribot

3.2.9. Se vor efectua verificări asupra persoanelor aflate la bordul navelor feribot care efectuează curse spre porturi situate în ţări terţe. Se aplică următoarele dispoziţii:

(a) în funcţie de posibilităţi, statele membre amenajează culoare separate, în conformitate cu articolul 10;

(b) pasagerii pietoni trebuie să facă separat obiectul unor verificări;

(c) verificările asupra pasagerilor din vehicule se efectuează în timp ce aceștia se află în vehicul;

(d) pasagerii autocarelor trebuie trataţi la fel ca pasagerii pietoni. Respectivii pasageri trebuie să coboare din autocar pentru a face obiectul verificărilor;

(e) verificările asupra șoferilor de camioane și asupra eventualilor însoţitori se efectuează în timp ce persoanele respective se află în vehicul. În principiu, aceste verificări se organizează separat de verificările celorlalţi pasageri;

(f) pentru a garanta rapiditatea verificărilor, trebuie să se prevadă un număr suficient de posturi de control;

(g) mijloacele de transport utilizate de pasageri și, după caz, încărcătura și alte obiecte transportate fac obiectul percheziţiilor aleatorii, în special pentru a detecta imigranţii ilegali;

(h) membrii echipajului navelor feribot sunt trataţi la fel ca membrii echipajului navelor comerciale;

(i) punctul 3.1.2 (obligaţia de a înainta listele pasagerilor și ale echipajului) nu se aplică. În cazul în care trebuie redactată lista persoanelor aflate la bord în conformitate cu Directiva 98/41/CE a Consiliului ([1]), comandantul înmânează autorităţii competente din portul de sosire pe teritoriul statelor membre o copie a acestei liste în maximum treizeci de minute de la plecarea navei din portul unei ţări terţe.

3.2.10. În cazul în care un feribot venind dinspre o ţară terţă și care face mai mult de o escală pe teritoriul statelor membre îmbarcă pasageri exclusiv pentru tronsonul care mai rămâne pe teritoriul respectiv, pasagerii în cauză fac obiectul unui control de ieșire în portul de plecare și al unui control de intrare în portul de destinaţie.

Asupra persoanelor care pe timpul acestor escale se află deja la bordul feribotului și nu s-au îmbarcat pe teritoriul statelor membre se efectuează verificări în portul de destinaţie. În cazul în care ţara de destinaţie este o ţară terţă, se aplică procedura inversă.

([1]) Directiva 98/41/CE a Consiliului din 18 iunie 1998 privind înregistrarea persoanelor care călătoresc la bordul navelor de pasageri care operează în porturile de destinaţie sau de plecare din statele membre ale Comunităţii (JO L 188, 2.7.1998, p. 35).

▼B

Legăturile de transport de mărfuri între statele membre

3.2.11. Prin derogare de la articolul 8, nu se efectuează verificări la frontiere asupra legăturilor de transport de mărfuri între aceleași două sau mai multe porturi situate pe teritoriul statelor membre, care nu fac escală în niciun port din afara teritoriului statelor membre și care constau în transport de mărfuri.

Cu toate acestea, se efectuează controlul asupra echipajului și pasagerilor respectivelor nave numai atunci când acest lucru se justifică pe baza unei analize de risc legată de securitatea internă și de migrația ilegală.

4. **Navigația pe apele interne**

4.1. „Navigație pe apele interne ce implică trecerea frontierelor externe” cuprinde utilizarea, în scopuri profesionale sau de agrement, a tuturor tipurilor de nave sau de ambarcațiuni de pe fluvii, râuri, canale și lacuri.

4.2. În ceea ce privește navele utilizate în scopuri profesionale, căpitanul și persoanele angajate la bord, care apar pe lista echipajului, precum și membrii familiei respectivelor persoane care locuiesc la bordul navei sunt considerați membri ai echipajului sau echivalenți.

4.3. Dispozițiile relevante ale punctelor 3.1 și 3.2 se aplică *mutatis mutandis* verificărilor în cadrul navigației pe apele interne.

▼B

ANEXA VII

Dispoziţii speciale pentru anumite categorii de persoane

▼M3

1. **Șefii de stat**

Șefii de guvern și membrii guvernelor naţionale însoţiţi de soţii (soţiile) lor, precum și membrii delegaţiilor oficiale ale acestora, și suveranii și alţi membri de rang înalt ai unei familii regale.

Prin derogare de la articolul 6 și de la articolele 8-14, șefii de stat, șefii de guvern și membrii guvernelor naţionale însoţiţi de soţii (soţiile) lor, precum și membrii delegaţiilor oficiale ale acestora, și suveranii și alţi membri de rang înalt ai unei familii regale, invitaţi de guvernele statelor membre sau de organizaţii internaţionale în scopuri oficiale și a căror sosire și plecare au fost anunţate oficial, pe cale diplomatică, nu sunt supuși verificărilor la frontiere.

▼B

2. **Piloţii aeronavelor și alţi membri ai echipajului**

2.1. Prin derogare de la articolul 6, titularii unui brevet de pilot sau ai unui certificat de membru al echipajului (Crew Member Certificate), prevăzute în anexa 9 la Convenţia privind aviaţia civilă internaţională din 7 decembrie 1944, în exercitarea atribuţiilor și pe baza respectivelor documente, pot:

(a) să se îmbarce sau să debarce în aeroportul de escală sau de destinaţie situat pe teritoriul unui stat membru;

(b) să intre pe teritoriul localităţii aeroportului de escală sau de destinaţie situat pe teritoriul unui stat membru;

(c) să se deplaseze prin orice mijloc de transport către un aeroport situat pe teritoriul unui stat membru pentru a se îmbarca pe o aeronavă care urmează să plece de pe respectivul aeroport.

În orice altă situaţie, trebuie îndeplinite cerinţele prevăzute la articolul 6 alineatul (1).

2.2. Dispoziţiile articolelor 7-14 se aplică verificărilor asupra echipajelor aeronavelor. În măsura posibilului, se efectuează cu prioritate verificările asupra echipajului aeronavelor. Mai precis, respectivele verificări au loc fie înainte de cele ale pasagerilor, fie în locuri special amenajate în acest scop. Prin derogare de la articolul 8, echipajul, aflat în cadrul exercitării atribuţiilor și cunoscut de personalul responsabil pentru controalele la frontiere, poate face obiectul numai al unor verificări aleatorii.

3. **Marinarii**

Prin derogare de la articolele 5 și 8, statele membre pot autoriza marinarii care deţin un carnet de marinar eliberat în conformitate cu Convenţiile Organizaţiei Internaţionale a Muncii (OIM) nr. 108 (1958) sau nr. 185 (2003) privind actele de identitate ale personalului navigant, Convenţia privind facilitarea traficului maritim internaţional (Convenţia FAL) și cu dreptul intern relevant, să intre pe teritoriul statelor membre și să meargă la ţărm în zona portului unde face escală nava sau în localităţile limitrofe sau să iasă de pe teritoriul statelor membre, întorcându-se pe nava lor, fără să se prezinte la un punct de trecere a frontierei, cu condiţia să figureze pe lista echipajului navei de care aparţin, care a fost în prealabil transmisă pentru verificare de către autorităţile competente.

Cu toate acestea, pe baza analizei de risc legată de securitatea internă și de migraţia ilegală, marinarii fac obiectul unui control al poliţiștilor de frontieră, înainte de a coborî la ţărm, în conformitate cu articolul 8.

▼B

4. **Titularii pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu, precum și membrii organizațiilor internaționale**

4.1. Având în vedere privilegiile speciale sau imunitățile de care beneficiază titularii pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu eliberate de țări terțe sau de guvernele lor recunoscute de statele membre, precum și titularii documentelor eliberate de organizațiile internaționale indicate la punctul 4.4, care călătoresc în interes de serviciu, aceștia pot avea prioritate în fața altor călători la verificările de la punctele de trecere a frontierei, chiar dacă pot face obiectul, când este cazul, obligației de a obține o viză.

Prin derogare de la articolul 6 alineatul (1) litera (c), titularii respectivelor permise nu sunt obligați să facă dovada deținerii unor mijloace suficiente de subzistență.

4.2. În cazul în care o persoană se prezintă la frontiera externă invocând privilegii, imunități și exonerări, polițistul de frontieră solicită ca respectiva persoană să facă dovada calității sale prin prezentarea documentelor corespunzătoare, în special certificate eliberate de statul acreditant, sau prin prezentarea unui pașaport diplomatic sau printr-un alt mijloc. În cazul în care există îndoieli, polițistul de frontieră poate, în caz de urgență, să apeleze direct la Ministerul Afacerilor Externe.

4.3. Membrii acreditați ai misiunilor diplomatice și ai reprezentanțelor consulare și familiile lor pot intra pe teritoriul statelor membre prezentând documentul menționat la articolul 20 alineatul (2), însoțit de documentul care permite trecerea frontierei. În afară de aceasta, prin derogare de la articolul 14, polițiștii de frontieră nu au dreptul de a refuza intrarea pe teritoriul statelor membre a titularilor pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu, fără să fi consultat în prealabil autoritățile naționale competente. Acest lucru este valabil și când persoana în cauză face obiectul unei alerte în SIS.

4.4. Documentele eliberate de organizațiile internaționale în scopurile specificate la punctul 4.1 sunt, în special, următoarele:

— permis de liberă trecere al Națiunilor Unite, eliberat pentru personalul Națiunilor Unite și al agențiilor subordonate, în temeiul Convenției privind privilegiile și imunitățile instituțiilor specializate, adoptată la New York la 21 noiembrie 1947, de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

— permis de liberă trecere al Uniunii Europene (UE);

— permis de liberă trecere al Comunității Europene a Energiei Atomice (Euratom);

— certificat de legitimare eliberat de secretarul general al Consiliului Europei;

— documente eliberate în virtutea articolului III alineatul (2) din Convenția dintre statele părți la Tratatul Atlanticului de Nord cu privire la statutul forțelor lor armate (cărți de identitate militare însoțite de un ordin de misiune, de o foaie de drum, de un ordin de misiune individual sau colectiv) și documente eliberate în cadrul Parteneriatului pentru Pace.

5. **Lucrători transfrontalieri**

5.1. Procedurile referitoare la verificările asupra lucrătorilor transfrontalieri sunt reglementate de dispozițiile generale privind controlul la frontiere, în special articolele 8 și 14.

▼B

5.2. Prin derogare de la articolul 8, lucrătorii transfrontalieri care sunt cunoscuţi de poliţiştii de frontieră întrucât trec frecvent frontiera pe la acelaşi punct de trecere al frontierei şi care, în baza verificărilor iniţiale, nu fac obiectul unei alerte nici în SIS, nici în bazele naţionale de date, nu fac obiectul verificărilor decât în mod aleatoriu, pentru a verifica dacă deţin un document valabil care îi autorizează să treacă frontiera şi dacă îndeplinesc condiţiile necesare pentru intrare. Inopinat şi la intervale neregulate, respectivele persoane fac obiectul unor verificări amănunţite.

5.3. Dispoziţiile punctului 5.2 pot fi extinse pentru alte categorii de persoane care traversează în mod regulat frontiera.

▼M6

6. **Minori**

6.1. Poliţiştii de frontieră acordă o atenţie deosebită minorilor, indiferent dacă aceştia călătoresc însoţiţi sau nu. Minorii care trec frontiera externă fac obiectul aceloraşi verificări la intrare şi la ieşire precum adulţii, în conformitate cu dispoziţiile prezentului regulament.

6.2. În cazul în care minorii sunt însoţiţi, poliţistul de frontieră verifică existenţa autorităţii părinteşti sau a tutelei legale a însoţitorilor asupra minorului, în special în cazul în care minorul este însoţit de un singur adult şi în cazul în care există motive întemeiate de suspiciune că respectivul minor a fost luat ilegal din custodia persoanelor care deţin în mod legal autoritatea părintească sau tutela legală asupra sa. În cazul din urmă, poliţistul de frontieră efectuează o cercetare mai aprofundată în vederea descoperirii eventualelor incoerenţe sau contradicţii în informaţiile date.

6.3. În cazul minorilor care călătoresc neînsoţiţi, poliţiştii de frontieră se asigură, printr-o verificare aprofundată a documentelor de călătorie şi a altor documente, că minorii nu părăsesc teritoriul împotriva voinţei persoanelor învestite cu autoritatea părintească sau tutela legală asupra lor.

6.4. Statele membre desemnează puncte naţionale de contact pentru consultare cu privire la minori şi informează Comisia cu privire la aceasta. Comisia pune la dispoziţia statelor membre o listă cu respectivele puncte naţionale de contact.

6.5. În cazul în care există dubii cu privire la oricare dintre circumstanţele prevăzute la punctele 6.1, 6.2 şi 6.3, poliţiştii de frontieră utilizează lista punctelor naţionale de contact pentru consultare cu privire la minori.

6.6. Statele membre se asigură că poliţiştii de frontieră care verifică datele biometrice ale copiilor sau care utilizează aceste date pentru a identifica un copil sunt special instruiţi pentru a face acest lucru într-un mod care ţine seama de nevoile specifice ale copiilor şi este adaptat acestora şi cu respectarea deplină a interesului superior al copilului şi a garanţiilor prevăzute în Convenţia Organizaţiei Naţiunilor Unite cu privire la drepturile copilului. Atunci când minorul este însoţit de un părinte sau de un tutore legal, respectiva persoană însoţeşte copilul atunci când sunt verificate sau utilizate pentru identificare datele biometrice. Nu se foloseşte forţa. Statele membre se asigură, atunci când este necesar, că infrastructura de la punctele de trecere a frontierei este adaptată pentru utilizarea datelor biometrice ale copiilor.

▼B

7. **Servicii de salvare, poliție, pompieri și polițiști de frontieră**

Înţelegerile privind intrarea și ieșirea membrilor serviciilor de salvare, a poliţiei, a pompierilor care acţionează în situaţii de urgenţă, precum și a polițiștilor de frontieră care trec frontiera în exercitarea atribuţiilor de serviciu sunt prevăzute de dreptul intern. Statele membre pot încheia acorduri bilaterale cu ţările terţe privind intrarea și ieșirea acestor categorii de persoane. Respectivele înţelegeri și acorduri bilaterale pot să prevadă derogări de la articolele 5, 6 și 8.

8. **Lucrătorii offshore**

Prin derogare de la articolele 5 și 8, lucrătorii offshore care se întorc în mod regulat pe teritoriul statelor membre pe cale maritimă sau aeriană fără a fi staţionat pe teritoriul unei ţări terţe nu fac obiectul controalelor sistematice.

Cu toate acestea, în special în cazul în care linia de coastă a unei ţări terţe este situată în imediata apropiere a unui sit offshore, se ia în considerare analiza de risc legată de migraţia ilegală în vederea determinării frecvenţei controalelor care trebuie efectuate.

▼B

ANEXA VIII

Indicarea statului

Logoul statului ..... (Indicarea biroului)

_____

_____ (1)

ACCEPTAREA ELEMENTELOR DE PROBĂ PRIVIND RESPECTAREA CONDIȚIILOR PRIVIND DURATA ŞEDERII PE TERMEN SCURT ÎN CAZUL ÎN CARE DOCUMENTUL DE CĂLĂTORIE NU PREZINTĂ ŞTAMPILĂ DE INTRARE

La data de _____ la (ora) _____ la (locul) _____

în fața autorității subsemnate _____ s-a prezentat:

Nume _____ Prenume _____

Data naşterii _____ Locul naşterii _____ Sex _____

Cetățenie _____ Cu domiciliul în _____

Tipul documentului de călătorie _____ număr _____

Eliberat de _____ la data de _____

Cu viza nr. _____ (după caz) eliberată de _____

Cu o durată de _____ zile pentru următoarele motive: _____

În temeiul elementelor de probă prezentate de persoana sus-menționată privind durata şederii pe teritoriul statelor membre, se consideră că respectiva persoană a intrat sau a ieşit de pe teritoriul _____ (stat membru), _____ la data de _____, prin punctul de trecere a frontierei _____

Date de contact pentru autoritatea subsemnată:

Tel: _____

Fax: _____

E-mail: _____

O copie a prezentului document a fost înmânată persoanei în cauză.

Persoana în cauză	Funcționar responsabil + ştampilă

(1) Nu este necesar niciun simbol pentru Islanda şi Norvegia.

▼B

ANEXA IX

Regulament abrogat și lista modificărilor ulterioare

Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 105, 13.4.2006, p. 1)	
Regulamentul (CE) nr. 296/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 97, 9.4.2008, p. 60)	
Regulamentul (CE) nr. 81/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 35, 4.2.2009, p. 56)	
Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 243, 15.9.2009, p. 1)	Numai articolul 55
Regulamentul (UE) nr. 265/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 85, 31.3.2010, p. 1)	Numai articolul 2
Punctul 9 din anexa V la Actul de Aderare din 2011	
Regulamentul (UE) nr. 610/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 1)	Numai articolul 1
Regulamentul (UE) nr. 1051/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 295, 6.11.2013, p. 1)	

▼B

ANEXA X

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 562/2006	Prezentul regulament
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 teza introductivă	Articolul 2 teza introductivă
Articolul 2 punctele 1-8	Articolul 2 punctele 1-8
Articolul 2 punctul 8a	Articolul 2 punctul 9
Articolul 2 punctul 9	Articolul 2 punctul 10
Articolul 2 punctul 10	Articolul 2 punctul 11
Articolul 2 punctul 11	Articolul 2 punctul 12
Articolul 2 punctul 12	Articolul 2 punctul 13
Articolul 2 punctul 13	Articolul 2 punctul 14
Articolul 2 punctul 14	Articolul 2 punctul 15
Articolul 2 punctul 15	Articolul 2 punctul 16
Articolul 2 punctul 16	Articolul 2 punctul 17
Articolul 2 punctul 17	Articolul 2 punctul 18
Articolul 2 punctul 18	Articolul 2 punctul 19
Articolul 2 punctul 18a	Articolul 2 punctul 20
Articolul 2 punctul 19	Articolul 2 punctul 21
Articolul 3	Articolul 3
Articolul 3a	Articolul 4
Articolul 4	Articolul 5
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (1)
Articolul 5 alineatul (1a)	Articolul 6 alineatul (2)
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (3)
Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 6 alineatul (4)
Articolul 5 alineatul (4)	Articolul 6 alineatul (5)
Articolul 6	Articolul 7
Articolul 7 alineatele (1) și (2)	Articolul 8 alineatele (1) și (2)
Articolul 7 alineatul (3) litera (a)	Articolul 8 alineatul (3) litera (a)

▼B

Regulamentul (CE) nr. 562/2006	Prezentul regulament
Articolul 7 alineatul (3) litera (aa)	Articolul 8 alineatul (3) litera (b)
Articolul 7 alineatul (3) litera (ab)	Articolul 8 alineatul (3) litera (c)
Articolul 7 alineatul (3) litera (ac)	Articolul 8 alineatul (3) litera (d)
Articolul 7 alineatul (3) litera (ad)	Articolul 8 alineatul (3) litera (e)
Articolul 7 alineatul (3) litera (ae)	Articolul 8 alineatul (3) litera (f)
Articolul 7 alineatul (3) litera (b)	Articolul 8 alineatul (3) litera (g)
Articolul 7 alineatul (3) litera (c)	Articolul 8 alineatul (3) litera (h)
Articolul 7 alineatul (3) litera (d)	Articolul 8 alineatul (3) litera (i)
Articolul 8	Articolul 9
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 10 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (2) primul paragraf litera (a)	Articolul 10 alineatul (2) primul și al doilea paragraf
Articolul 9 alineatul (2) primul paragraf litera (b)	Articolul 10 alineatul (2) al treilea paragraf
Articolul 9 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 10 alineatul (2) al patrulea paragraf
Articolul 9 alineatul (2) al treilea paragraf	Articolul 10 alineatul (2) al cincilea paragraf
Articolul 9 alineatele (3) și (4)	Articolul 10 alineatele (3) și (4)
Articolul 10 alineatele (1)-(5)	Articolul 11 alineatele (1)-(5)
Articolul 10 alineatul (6)	—
Articolul 11	Articolul 12
Articolul 12	Articolul 13
Articolul 13	Articolul 14
Articolul 14	Articolul 15
Articolul 15	Articolul 16
Articolul 16	Articolul 17
Articolul 17	Articolul 18
Articolul 18	Articolul 19
Articolul 19	Articolul 20
Articolul 19a (capitolul IV)	—
Articolul 19a (capitolul IVa)	Articolul 21

▼B

Regulamentul (CE) nr. 562/2006	Prezentul regulament
Articolul 20	Articolul 22
Articolul 21	Articolul 23
Articolul 22	Articolul 24
Articolul 23	Articolul 25
Articolul 23a	Articolul 26
Articolul 24	Articolul 27
Articolul 25	Articolul 28
Articolul 26	Articolul 29
Articolul 26a	Articolul 30
Articolul 27	Articolul 31
Articolul 28	Articolul 32
Articolul 29	Articolul 33
Articolul 30	Articolul 34
Articolul 31	Articolul 35
Articolul 32	Articolul 36
Articolul 33	Articolul 37
Articolul 33a	Articolul 38
Articolul 34	Articolul 39
Articolul 35	Articolul 40
Articolul 36	Articolul 41
Articolul 37	Articolul 42
Articolul 37a	Articolul 43
Articolul 38	—
Articolul 39	Articolul 44
Articolul 40	Articolul 45
Anexele I-VIII	Anexele I-VIII
—	Anexa IX
—	Anexa X

▼M7

ANEXA XI

CĂLĂTORII ESENȚIALE

Partea A

Categoriile de persoane menționate la articolul 21a alineatul (4):

1. profesioniștii din domeniul sănătăți, cercetătorii din domeniul sănătății și personalul care se ocupă de îngrijirea persoanelor în vârstă;

2. lucrătorii transfrontalieri;

3. personalul din sectorul transporturilor;

4. diplomații, personalul organizațiilor internaționale și persoanele care sunt invitate de organizațiile internaționale și a căror prezență fizică este necesară pentru buna funcționare a acestor instituții, personalul militar, lucrătorii din domeniul umanitar și personalul de protecție civilă în exercitarea atribuțiilor lor;

5. pasagerii aflați în tranzit;

6. pasagerii care se deplasează din motive familiale imperative;

7. personalul navigant maritim;

8. persoanele care au nevoie de protecție internațională sau care au nevoie să intre din alte motive umanitare.

Partea B

Categoriile de persoane menționate la articolul 21a alineatul (5)

1. copiii din învățământul aferent educației timpurii și elevii care urmează studii într-o țară vecină și tutorii lor care îi însoțesc, care trec frontiera pentru a beneficia de educație, precum și studenții sau persoanele care călătoresc în scopuri educaționale;

2. lucrătorii sezonieri, inclusiv lucrătorii care produc alimente;

3. persoanele care călătoresc din motive imperioase de îngrijire a animalelor sau pentru măsuri necesare pentru agricultură și silvicultură în cazuri individuale;

4. lucrătorii cu înaltă calificare, precum și personalul-cheie și personalul științific care au un loc de muncă necesar din punct de vedere economic, societal și al securității și care au o activitate care nu poate fi amânată sau desfășurată în străinătate;

5. personalul autorităților publice pentru apărare, ordine publică, sănătate publică și securitate națională, și anume personalul poliției, al poliției de frontieră, al serviciilor de imigrație, al serviciilor de protecție civilă din domeniul sănătății publice etc. sau reprezentanții autorităților de aplicare a legii, în cazul în care călătoria este legată de îndeplinirea sarcinilor oficiale, inclusiv personalul responsabil cu exploatarea și întreținerea infrastructurii critice;

6. pescarii și persoanele care lucrează sau prestează servicii pe nave sau pe platforme miniere și de foraj offshore, pe baza unui raport de muncă, altul decât un contract de muncă în domeniul maritim;

7. persoanele care intră în statul membru în scopul primirii de servicii medicale esențiale, inclusiv ocupanții vehiculelor de urgență;

8. partenerii (soții/soțiile, partenerii civili, concubinii) și copiii unui călător esențial, inclusiv resortisanții țărilor terțe care călătoresc în scopul reîntregirii familiei;

▼**M7**

9. resortisanţii ţărilor terţe care călătoresc pentru a răspunde unei citaţii din partea unei autorităţi judiciare;

10. persoanele care deţin un card internaţional de presă emis de Federaţia Internaţională a Jurnaliştilor;

11. persoanele dependente care călătoresc către locul în care se află îngrijitorii lor.

▼M7

ANEXA XII

Partea A

Procedura de transferare a persoanelor reţinute în zonele de frontieră internă

1. Deciziile de transfer în temeiul articolului 23a alineatul (2) se emit folosind un formular-standard, astfel cum este prevăzut în partea B a prezentei anexe, completat de autoritatea naţională competentă. Deciziile produc efecte imediat.

2. Formularul-standard completat i se înmânează resortisantului ţării terţe în cauză, care confirmă primirea deciziei de transfer prin semnarea formularului și primește o copie a formularului semnat.

   În cazul în care resortisantul ţării terţe refuză să semneze formularul-standard, autoritatea competentă indică refuzul în formular, la rubrica „Observaţii”.

3. Autorităţile naţionale care emit o decizie de transfer înregistrează datele în formularul-standard menţionat în partea B din prezenta anexă.

4. Autorităţile naţionale care emit o decizie de transfer informează anual Comisia cu privire la numărul de persoane transferate în alte state membre, indicând statul membru (statele membre) în care au fost transferate persoanele, motivele pentru care se constată că persoanele respective nu aveau drept de ședere în statul membru și, dacă este cazul, cetăţenia resortisanţilor ţărilor terţe reţinuți.

5. Resortisanţii ţărilor terţe reţinuţi în zonele de frontieră și transferaţi în temeiul acestei proceduri au dreptul la o cale de atac. Calea de atac împotriva deciziei de transfer se exercită în conformitate cu dreptul intern. Resortisanţii ţărilor terţe beneficiază de măsuri reparatorii eficiente în conformitate cu articolul 47 din cartă. Resortisantului ţării terţe i se indică, în scris, într-o limbă pe care o înţelege sau despre care se presupune în mod rezonabil că o înţelege, punctele de contact în măsură să îi comunice informaţii despre reprezentanţii care au competenţa de a acţiona în numele respectivului resortisant al ţării terţe, în conformitate cu dreptul intern. Introducerea unei căi de atac nu are efect suspensiv.

6. Autorităţile naţionale competente se asigură că resortisantul ţării terţe care face obiectul unei decizii de transfer este transferat, în cadrul cooperării bilaterale menţionate la articolul 23a alineatul (1) litera (a), la autorităţile competente ale statului membru de primire. Transferul are loc imediat și în termen de cel mult 24 de ore. Ulterior, procedura de transfer nu poate avea loc, iar dispoziţiile relevante din Directiva 2008/115/CE se aplică, după caz. Autorităţile naţionale competente ale statului membru de primire cooperează cu autorităţile naţionale competente ale statului membru de transfer în acest scop.

▼M7

Partea B

Formular-standard pentru transferarea persoanelor reținute în zonele de frontieră internă

 Indicarea statului

Logoul statului (Indicarea biroului)

_____

_____

PROCEDURA DE TRANSFER ÎN ZONELE DE FRONTIERĂ INTERNĂ

La data de _____ la (ora) _____ la (se indică tipul de frontieră internă din apropiere sau alte informații relevante legate de reținere, în conformitate cu articolul 23a din Codul frontierelor Schengen)_____

În fața subsemnatului _____s-a prezentat:

Date cu caracter personal (dacă sunt disponibile)

Nume de familie_____ Prenume _____

Data nașterii_____ Locul nașterii _____ Sex _____

Cetățenie _____ Cu domiciliul în _____

Tipul documentului de identitate _____ număr _____

Eliberat de _____ la data de _____

Cu viza nr. (dacă există) _____ de tip _____ eliberată de _____

Valabilă de la _____ până la _____

Cu o durată de _____ zile: _____

Venind din _____cu _____ (se indică mijlocul de transport utilizat, de exemplu numărul zborului), el/ea este informat(ă) că va fi transferat(ă) în _____, în temeiul articolului 23a din Codul frontierelor Schengen:

Motivele constatării că o persoană nu are drept de ședere în statul membru:

Observații

□ Persoana în cauză a refuzat să semneze formularul.

Persoana în cauză _____ Autoritățile responsabile _____

Persoana în cauză are dreptul la o cale de atac împotriva transferului, în conformitate cu dreptul intern. Persoana în cauză primește o copie a acestui document (fiecare stat trebuie să indice trimiterile la reglementările interne și procedura internă privind dreptul la o cale de atac, precum și punctele de contact care sunt în măsură să comunice informații despre reprezentanții care au competența de a acționa în numele resortisantului țării terțe).